

Láng Attila D.

URANIA

1.

- *Ceres-42* Terraluna, *Ceres-42* Terraluna, itt hármaskész, jelentkezz!
 - Hármaskész, hármaskész, itt *Ceres-42* Terraluna, hatvankettő-tizenkilenc-negyvenegy. Leszállási engedélyt kérek negyvenhárom-tizenegyre, vétel.
 - Hármaskész *Ceres-42* Terralunának, negyvenhárom-kilenckor leszállása van a *Ceres-13*-nak, sorolj be negyvenhárom-tizenhatra a C4-es leszállóra. Pályamódosítás hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, vétel.
 - *Ceres-42* Terraluna hármaskész, negyvenhárom-tizenhatkor C4-en leszállok, pályamódosítás hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, leszálló ág negyvenhárom-kilencből. Vége.
- A bajszos, jóképű pilóta elfordította a théta iránykormányt, s a kis interplanetáris kompot megbillentette az egyik fűvókából kiáramló gáz. A *Ceres-42* ráfordult a Callindra hármaskész számú kikötőjéhez vezető pályára.
- Jól jövünk - nézett oldalra a pilóta -, félóra múlva már az apja nyakába ugorhat. Leszóljak a kikötőbe, hogy érkeznek?
- A másodpilóta ülésén, amit az ilyen utakon általában üresen szoktak hagyni, egy lány ült. Fehér kezeslábast viselt az intersztellárisok jelvényével. Megrázta fejét, feje körül röpködtek barna fűrtjei.
- Már tudja. Egy hónapja szervezzük ezt a találkozót.
 - El is hiszem. Szegények ott az intersztellárisoknál többet vannak úton, mint pihennek. Mi legalább rövid utakat... Hármaskész, hármaskész, itt *Ceres-42* Terraluna, jelentkezz!
 - *Ceres-42* Terraluna, *Ceres-42* Terraluna, itt hármaskész, vétel!
 - *Ceres-42* Terraluna hármaskész, pályámon a *Minerva-3* hatvanhét-tizenhárom-tizennyolccal megjelent, keresztpont negyvenhárom-kettőkor, utasítást kérek, vétel.
 - Hármaskész *Ceres-42* Terralunának, *Minerva-3* pályamódosítását vettem, hatvanhét-tizenhárom-tizennyolc, keresztpont negyvenhárom-kettőkor, maradj vételben. *Minerva-3*, *Minerva-3*, itt hármaskész, jelentkezz!
 - Hármaskész, hármaskész, itt *Minerva-3* altacentrikus, vétel!
 - Hármaskész *Minerva-3* altacentrikusnak, keresztezőpályán vagy *Ceres-42* Terralunával, hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, keresztpont negyvenhárom-kettőkor. *Minerva-3* altacentrikus, állj pályára hatvankilenc-tizenegy-húszra. Vétel!
 - *Minerva-3* altacentrikus hármaskész, keresztpálya *Ceres-42* Terralunával hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, keresztpont negyvenhárom-kettőkor. Pályára állok hatvankilenc-tizenegy-húszra, pályamódosítás negyvenkettő-kilencvenötökör. Vége.
 - Hármaskész *Ceres-42* Terralunának, nyílt pályád van, vége.
 - *Ceres-42* Terraluna hármaskész, vettem és vége. - A pilóta hátradőlt és megcsóválta a fejét. - Látja, ez a baj nálunk, sosincs egy perc nyugalom. Lefogadom, mire leérünk, még hat hajót kell félreküldeni az utunkból. Hiába, zsúfolt már ez a naprendszer.
- A pilótának nem lett igaza. A Terraluna akadálytalanul haladt végig a Callindra külső légkörén és lépett be a leszálló ágba. Helyi idő szerint negyvenhárom óra tizenhat perckor pontosan bolygót ért a C4-es leszállótéren.

- Köszönöm, hogy beengedett a fülkébe, hadnagy úr - nyújtotta kezét a lány.
- Nincs mit - nevetett rá a pilóta, s jól megszorította a kezét. - Elvégre szakmabeliek vagyunk, nem igaz?

2.

Öt nappal korábban ért véget az iskola. Jane Carson elégedetlen arccal megsemmisítette a tízesek közé befurakodó kilenceseit - három volt belőlük, biológiából, irodalomból és ökológiából -, aztán behajította a bizonyítványt a könyvek közé és csomagolni kezdett. Minden mozdulatát Molly néni sopánkodása kísérte.

- Hát én még ilyet nem ettem, annyi szent. Még ha itt lenne az apja a szomszédban, hát azt mondom, rendben van, no de hogy öt fényévre? Mért nem mindjárt ötven vagy ötszáz? A sarkadra kellene állnod, Linda, nem csak bámulni, mint egy darab kő.

- Még soha nem láttam bámuló követ, Molly néni, de itt nincs mit tennem. Két éve egyébről se beszél, mint erről az útról. Rick már agyongyötört, épp csak azzal nem fenyegetett meg, hogy ha nem engedem, itt száll le a kertben a hajójával és viszi.

Jane fölnevetett a csomagok közül és elnevette magát. Elképesztő, hogy anyának mennyire nincsen fogalma a méretekről.

- Mert hülye vagy, Linda - szögezte le Molly néni ellentmondást nem tűrően. - Csodálom, hogy eddig más nem vette észre. A lányodnak úrmániája van, nem az apja érdeklődik, hanem az a képtelen fekete semmi. Abban akar röpkörészni, hogy esett volna a tengerbe, aki kitalálta.

- Az űrt senki se találta ki - sziszegte Jane dühösen. - Az űr *van*.

- Van, van, de nincs benne semmi érdekes, annyi szent. Azért hívják űrnek, mert üres. Nincs benne semmi!

- Akkor mi a baj? - kérdezte Jane, hirtelen könnyed hangnemre váltva. - Ha nincs benne semmi, akkor veszély sincs benne, *n'est-ce pas?*

Molly néni legyintett és megint anyjához fordult, hogy folytassa sirárait, de Linda kiment teát főzni magának. A néni követte, Jane pedig villámgyors mozdulatokkal csomagolt. Már képtelen lett volna lassan csomagolni. Öt napig lesz úton a csillagok között, és nagyon jól tudja, hogy semmit se láthat. Csak ülhet egy kabinban és sétálhat az utasfedélzeteken. Van persze kilátó, de ki akarja a csillagokat nézni?

Másnap reggel búcsút vett anyjától és repülőre szállt az űrkikötő felé. Az Alexán, a Capella hetedik bolygóján laktak, egy kis kék bolygón, amin apró szigetek pötyözték a végtelen óceánt. A bolygó egyetlen nagy szárazföldjén volt az ugyancsak egyetlen űrkikötő, ötezer kilométerre az ő szigetüktől. A kikötőből különjárat vitte a Bettinára - az Alexán olyan kevesen élnek, hogy szinte mindenkit különjáratral visznek a rendszer nagyobb bolygóira, és a kormány fizeti, cserébe azért, hogy hajlandók ott lakni és művelni a bolygót. A Bettinán vetett még egy pillantást a Capella fehér gömbjére - a csillag összes adatát fejből tudta, ötezer-hétszáz kelvin felszíni hőmérséklet, tizennégymillió kilométeres átmérő, százazs napfényesség, régi neve Alfa Aurigae -, aztán felszállt a *Nova* intersztellárisra és öt napig unatkozott az Altair felé. Az utolsó percekben tudta meg, hogy nem a Callindrán szállnak le, hanem a rendszer egy másik bolygója, az Europa Altairis fogadja őket, de gondoskodnak kedves utasaik átszállításáról a Callindrára. Kedves utasaik, ez mindenkit jelentett, kivéve Jane-t, aki

egy intersztelláris hajóparancsnok lányaként minden intersztelláris hajón ingyen utazott, következésképpen nem fizetett a jegyért a *Nován*, következésképpen nem számított utasnak. Hogy akkor mégis minek számít, hiszen a legénységi szektornak a közelébe se tehetette a lábát, azt nem sikerült megtudnia, a parancsnok szóba sem állt vele. Az interplanetáris hajókra pedig nem volt szabadjegye.

De ez is elrendeződött. A kikötőből átszólt a Callindrára, apja pedig, aki már tegnap bedokkolt, szerzett neki helyet az egyik Terraluna kompon. Húsz utas volt rajta, és a pilóta egyedül neki engedte meg, hogy beüljön a fülkébe!

Végül is nem kezdődött rosszul a vakáció.

3.

A Callindra mérhetetlenül régi világ volt. Innen, az Altair-rendszerből indult az egész szektor gyarmatosítása, a Capelláé is. Molly néni nagyszülei még itt éltek a múlt században. Tíz nagyváros állt a bolygón, öt úrkikötője volt és egy egész szektort irányítottak innen. Illetve majdnem egy egész szektort, mert az igazi főváros mégsem itt van, hanem... éppen ott, ni.

Az égbolton felfedezte a Sirtos gömbjét. Nem látszott rajta, hogy lakott volna, még a kék szín se látszott, csak onnan tudta, hogy az a Sirtos, hogy nincs más égitest, ami a Callindrához ilyen közel volna és nappal is látszana. Kétszer akkorának látszik, mint az Alexáról a Bettina vagy a Terráról a Luna. A Sirtos ennek a szektornak a fővárosa, oda futnak be az adatok mindenről, ott döntenek mindenről, ami fontos. Elnézte egy percig, amint méltóságteljesen elúszik a délelőtti égbolton. Vagy délutáni?... Egy pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta, milyen napszak lehet. Aztán eszébe jutott a leszállási idő, negyvenhárom óra tizenhat perc. Fényes délelőtt van.

Kis kikötői autó kanyarodott mellé, egyenruhás alak ugrott ki belőle.

- Mit csinálsz te itt, kislány? Ez úrkikötő, itt nem lehet sétálgatni. Az irataidat!

Jane fölnézett a szép szál kikötői tisztre, tekintete megpihent a szakállán - az Alexán is ez volt a divat, ismerőst látott benne -, közben a zsebébe nyúlt az útleveléért, aztán meggondolta magát.

- Majd ha köszön és magáz.

- Miii?!

- Tizennégy éves vagyok. Legyen szíves kisasszonynak szólítani és köszönni, mielőtt akar valamit.

A tiszt a combjára csapott. - Szent ég, nagy az én vétkem! Kisasszony, esedezem bocsánatáért. Isten hozta a Callindrán, kérem, nézze el gyarló világunknak, hogy nem fogadtuk piros szőnyeggel. És ha lenne oly jó megkönyörülni szegény kikötői tisztén és átnyújtani az igazolványát, akkor nem hajítanám ki két percen belül innen úgy, hogy belezöldül!

A végére már üvöltött. Jane utálta, ha kiabálnak vele, de úgy gondolta, a legkönnyebben úgy teheti meg nem hallottá a gúnyos szavakat, ha átadja a papírjait.

- Jane Carson? - nézte a tiszt. - Úticélja?

- Callindra.

- Azt látom, de azon belül?
 - Ez a kikötő.
 - Itt óhajt lakni netán?
 - Az ön vendégszeretetétől kísérve? Eszemben sincs. Egy hajóra vagyok hivatalos.
 - Akkor miért nincs megjelölve a végső úticélja?
 - Mert a hajó a célom. Az apám a parancsnoka és vele fogom tölteni a vakációm.
 - Richard Carson?
 - Ismeri?
 - Nem én, ide van írva. Melyik hajót vezeti?
- Jane könnyedén vállat vont. - Azt mondták, valami fehéret, piros csillagokkal.
Eltartott egy-két pillanatig, amíg a tiszt ráébredt, mire gondol.

4.

- Hajó neve?
 - *Urania*.
 - Parancsnok?
 - Richard Carson.
 - Fokozata?
 - Első osztályú intersztelláris utasszállító hajóparancsnok, ezredesi rangban.
 - Állomáshelye?
 - Alta-179-es intersztelláris parancsnoki bázis, Altair szektor, Capella-rendszer, Bettina.
 - Hajóparancsnoki beosztásban mikortól?
 - Két éve.
 - Útvonala?
 - Altair-Terra.
 - Érkezett?
 - Persze!
- A szakállas fűjt egyet. - Azt kérdezem, mikor érkezett a Callindrára?
- Tegnap délután, ha minden egybevágott.
 - Indulás?
 - Holnap.
 - Érkezés a Terrára?
 - Július harmincegy.

- Indulás vissza?
- Augusztus kettő.
- Érkezés az Altair-rendszerbe?
- Augusztus harmincegy. De kérdezhetek valamit?
- Nem. Ha a parancsnok lánya, akkor tud mást is. Mi a hajó sorozatszám?
- Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC. Miért nem visz oda és mutatja meg a pofázmányomat az apámnak? Ő megmondaná egyszerűbben, hogy én vagyok-e.
- Azt majd a végén. Mi az altairi hívójele?
- URA 66 BX.
- Hol dokkol a hajó?
- Azt nem tudom. Útközben nem kérdeztem meg.
- Úgy - mondta a tiszt. - Eddig jól felelt, de ezt tudnia kellett volna. Az *Urania* csak egyetlen dokkban lehet ebben a kikötőben.
- Akkor minek kérdezi? Erre mindenki tud válaszolni, aki ismeri a maguk kikötőjét. Én nem ismerem. - Elmosolyodott. - Ugye nem gondolja komolyan, hogy miközben átutazom a fél Galaxison, éppen a maguk kis vacak kikötőjét fogom memorizálni?

A tiszt szó nélkül beugrott a kocsiába. - Mire vár?

Jane előkelő mozdulattal helyet foglalt az ülésen, s izgatottan várta, hogy az *Urania* előbukkanjon az épületek mögül.

A kisautó halk surrogással haladt a kikötő betonján. Két Terraluna mellett mentek el, húsz méter magas, szögletes testük játékszer volt a mögöttük tornyosuló altacentrikus mellett. Aztán megkerülték az állomásépületet, s a lélegzete is elállt.

Az állomásépület mögül irdatlan hófehér henger bukkant ki. Legalább háromszáz méter hosszán terpeszkedett a betonon, s vagy ötven méter magasan álltak a tetején szorgoskodó robotok. Kocsik százai nyüzsögtek körülötte.

- Csodálatos - suttogta.

- Az - mondta a tiszt. - Elég nagy hajó. De ha intersztelláris parancsnok lánya, akkor biztosan tudja a típusát.

Meghökken. Egy pillanatig olyan biztosra vette, hogy ez az *Urania*, hogy nem is figyelt a formájára. Pedig hát nem is hasonlít rá, kivéve a színét és hogy milyen nagy.

- Neutromax hatos teherhajó?

- Ötös, de kívülről ugyanolyan. Nagyon jó. Arra megy, amerre maguk, a Terrára.

- Hogy hívják?

- *Nitrocell-316*.

A kocsi befordult az állomásépület mögé és begurult a személyzeti garázsba. A tiszt kiszállt és hívta őt is.

- Hova megyünk?

- Ahova kell. Jöjjön.

Felmentek egy emeletet az útlevel-ellenőrzéshez. A tiszt átadta Jane papírjait, amik egész idő alatt nála voltak.

- Neve? - kérdezte a tizedes.

- Jane Carson.

- Érkezett?

- Negyvenhárom-tizenhatkor.

- Mivel?

- *Ceres-42* Terraluna.

- Indul?

- Holnap az *Uraniával*.

- Úticél?

- Callindra.

A tizedes ráemelte a tekintetét. - Tessék?

- Mondom, Callindra.

- Ugyanide akar visszajönni?

- Persze. Elmegyek a Terrára és jövök vissza.

- Miért?

- Apámmal töltöm a vakációt az *Uranián*.

- Ott dolgozik?

- Ott.

- Neve, beosztása?

Jane-nek elege lett a kurta kérdésekből. Foghegyről válaszolta: - Richard Carson első osztályú interisztelláris ezredes, Alta-179, Altair-Capella-Bettina, azonosítási száma ISC-3217-6298.

A tizedes hidegen nézett rá. - Nem kérdeztem a számát és az állomáshelyét, csak a nevét és a beosztását. Tehát Richard Carson parancsnok. Üljön le, átszólak az *Uraniára*, hogy azonosítsák magát.

- Szó se lehet róla.

- Tessék?

Jane-t elöntötte valami hideg düh. - Ide figyeljen, tizedes. Ott fekszik maga előtt az összes személyi iratom. Vagy elfogadja a hitelességüket és utamra enged, vagy letartóztat hamis személyazonosság használatáért, de most azonnal.

- Átszólak az *Uraniára* - közölte a tizedes.

- Tehát kételkedik a személyazonosságomban?

- Eszemben sincs. De ez az előírás.

- Van arra előírás, hogy megakadályozzon benne, hogy felszálljak a hajóra?

- Nincsen, de előbb...

- Akkor felszállok a hajóra. Az útleveletem - nyújtotta a kezét.

- Előbb átszólak a...

Jane sarkon fordult és megindult a terminál felé. A tizedes kiabált utána, de nem törődött vele. Egykettőre megtalálta a piros vonalat, ami az *Urania* beszállófolyosójához vezetett. Jobb szeretett volna az A szektoron át beszállni, de ha lemegy az épületből, soha oda nem ér. Már sejtette, hogy a hajó kint van a külső kikötőben, az legalább egy kilométer ide.

Beugrott egy autotaxiba és lenyomta a gombot. A kis masina megindult vele, s egy pillanat múlva már a hosszú üvegfolyosón szaladt, amely a kikötőt megkerülve futott ki a nyílt sivatagba.

5.

Jobbról a kikötő betonja, rajta ezerféle jármű, ember, robot kaotikus nyüzsgése - balról a halott, mozdulatlan sárga sivatag. A folyosó éppen a kikötőt lezáró kerítés fölött futott. Jobboldalt a kikötő elnyúlt, ameddig a szem ellát - baloldalt a sivatag nem terjedt messzire, még jóval a láthatár előtt beleütközött a város szélébe. Ez csak egy apró nyúlványa a hatalmas sivatagnak, ami a város és a kikötő között megmaradt, amíg a terjeszkedő épületek el nem nyelik azt is. Maga a sivatag a városon túl van.

A Callindra nem sivatagbolygó, de ezen a szélességen mindenütt homok borítja, a sarkok is terméketlenek. Kevés itt a víz és a termőterület, ezért építenek mindent a sivatagba. Északabbra és délebbre, a mérsékelt övezetek keskeny sávjában minden talpalatnyi hely zöld. S a bolygó még így is importra szorul mezőgazdasági termékekből.

Jane rövid merengésének a kocsit vetett véget, amely kis rántással fékezett, aztán jobbra kanyarodott. A folyosó csakhamar befutott a két kikötő közötti szakaszra, most már balról is betonszönyeg volt.

S fönt a magasban hófehéren csillant valami.

Jane elnézte másodperceken át, s csak akkor hasított belé a felismerés: hiszen ez az! Az a lekerekített fehérség ott az *Urania* egyik vége. Alighanem a tatja. Jó hatvan méter magasan van, egy Neutromax békésen átsétálhatna alatta. Van is forgalom odalent bőven.

Az *Urania* teste lassan közelített a betonhoz, a hajó végétől háromszáz méternyire ért hozzá, s vagy kétszáz méteren át a kikötő betonján feküdt. Aztán megint elszakadt tőle és a magasba tört, hogy az utolsó kétszáz méteren megint alatta közlekedjenek a kocsik. A hajó teljes hossza - ezt Jane álmából felriasztva is tudta - hétszázhuszonkilenc méter, szélessége a törzs közepén nyolcvankét méter, magassága hatvankét méter. Összsúlya tizenkétmillió tonna.

Ezek a számok csak lassan kezdtek megtelni étellel. A kocsi balra kanyarodott és egyenesen az *Urania* felé futott, Jane pedig egy percig nézte csodálkozva azt a különös sötétkék valamit, ami a hajó mellett feküdt, mint valami mentőcsónak, de hát az *Urania* mentőcsónakjai természetesen fehérek és más az alakjuk - aztán rájött, mi az. A légköri kormánylapátjáról ismerte föl. Olympic osztályú interplanetáris teherhajó volt, éppen olyan, mint amit a Bettinán látott induláskor. Akkor borzasztóan nagyinak tűnt, az *Urania* mellett pedig úgy hatott, mint kis kék bogár a jegesmedve mellett.

A következő percben már olyan közel voltak, hogy semmi más nem látszott balról és jobbról, csak az *Urania* oldalának fehér kolosszusa. Aztán a kocsi lassított, a fehér fal eltűnt, kétoldalt véget ért az üvegfal és vajszerű műanyagnak adta át a helyét. A kocsi egy pillanat múlva megállt.

- Üdvözlöm a fedélzeten - lépett oda egy fiatalember.

6.

- Jó napot - lépett ki Jane. Az autotaxi megpördült és visszaindult mögötte.

- Az iratait, kisasszony, ha kérhetem.

Már a zsebébe nyúlt volna, amikor eszébe jutott a tizedes. - Bent vannak az állomáson, az útlevívizsgálónál.

A fiú meglepődött. Talán húszéves lehetett, stewardi rangjelzést viselt.

- Miért?

- Nem akarta visszaadni, mielőtt ide nem szól, nekem pedig nem volt kedvem várni rá. Gondolom, majd átküldi.

- Egy pillanat, kisasszony. Úgy érti, baj volt az irataival?

- Ilyesmit nem mondott.

A steward intett valamerre, s a földből kinőtt két tengerész. Udvariasan bólintottak neki, de a kezüket az övükön tartották.

- Jó napot, kisasszony. Azt hiszem, velünk kell jönnie.

- A neve, kadét?

- Wilson, kisasszony. A társam Stanton kadét.

- Jane Carson. Mehetünk.

A tengerészek megdermedtek mozdulat közben. Jane elnyomott magában egy kaján vigyort.

- Megismételné?

- Mehetünk - ismételte Jane.

- Nem azt. A nevét.

- Jane Carson.

A tengerészek egymásra néztek. Jane elégtétellel állapította meg, hogy *itt* hatása van a nevének.

- Akkor legjobb lesz, ha a parancsnokhoz kísérjük - szólalt meg Stanton kis hallgatás után.

- Eredetileg nem hozzá akartak?

- Nem... a szállásmesterhez. Hozz valami járművet, Floyd.

A steward kerített egy kocsit, s megindultak a hosszú folyosón. Jane megpróbált tájékozódni annak alapján, amit apja elbeszéléseiből és olvasmányáiból tudott, de nem volt meg a kiindulópontja.

- Hol vagyunk? - fordult Wilsonhoz.
- A B1-es szektor legfelső emeletén, kisasszony.
- Akkor ez a hármas főfolyosó?
- Úgy van. Látom, ismeri a hajót.
- Csak hallomásból.

Magában megállapította, apa igencsak rendet tart a hajón. Amióta tudják a nevét, nagyon tisztelik.

A következő percben a kocsi befordult egy kis térségre és megállt. Egy tiszt állította meg.

- Maguk mit furikáznak itt, Wilson? Miért nincsenek a helyükön?

A kadét tisztelgett. - Jelentem, Miss Carsont visszük a parancsnoknak.

- Miss Kit?
- Miss Jane Carsont.
- Ki adott rá parancsot?
- De uram... én...

- Elég! Megfordulnak és visszamennek. Maga velem jön - mondta a lánynak.

Jane mozdulatlanul ült és mereven előre nézett.

- Kisasszony, magának beszélek!

Semmi válasz.

- Wilson, magukkal is ilyen közlékeny volt?
- Én... azt hiszem, uram, először köszönnie kellene neki.

A tiszt mérgesen rántott egyet a bajszán. - Úgy! Miss Carson, üdvözlöm a hajón és jó napot kívánok. Megkérhetném, hogy tartson velem?

Jane lassan elfordította fejét és érdeklődve nézett a tiszt arcába. Az fokozatosan elvörösödött.

- Régóta szolgál utasszállító hajón, százados?
- Nem, kisasszony.
- Nem is fog sokáig, ha nem tanulja meg, hogy kell beszélni az utasokkal.

A százados magában megesküdt, hogy egyszer még letörli a kadétok képéről a kárörvendő vigyort, aztán csendesen bocsánatot kért.

- Megkapja a bocsánatot, ha én is a nevét.
- Masters, kisasszony.
- Köszönöm, Masters százados. Viszontlátásra.

Jane rácsapott az indítógombra, s a kocsi továbbindult hármukkal. Masters dühösen ült vissza az asztalához.

7.

Wilson és Stanton végigment vele a B1-en, aztán föl az A1-re, a tisztí kajütökhöz. A kettes előtt álltak meg. A főfolyosó nem volt hosszabb harminc méternél, három-három ajtó nyílt róla kétoldalt, s egy nagy kétszárnyú acélajtó a végén. Ez volt a vezérlő.

- A parancsnok ezt a szobát jelölte ki önnek, kisasszony.

- Jó. Hol van apa?

- Valószínűleg a vezérlőben.

Jane meg se nézte a kajütjét, fölszaladt a rámpán vagy tíz métert és megállt az ajtó előtt. Elfogódottan nyomta meg a gombot. Mindig ide vágyott, egy igazi nagy hajó vezérlőjébe, de soha nem nyílt rá alkalma. Ha be van zárva...

Nem volt. Egy zsilipen át egyenesen beléphetett a vezérlőbe.

Meglepően kicsi helyiség volt ahhoz képest, mekkora hajót irányítanak innen. Hússzor harminc méter lehetett az alapterülete, jó négy méter magasak a falai. Közepén számítógépasztalok guruló székekkel, hátul heverők, elől pedig, a hajó legelejében a parancsnok és a pilóták székei a nagy vezérlőpult előtt. Körös-körül a falakon minden talpalatnyi hely zsúfolva műszerekkel, képernyőkkel, kapcsolókkal.

Lassan haladt át a termen, igyekezett egyszerre minél többfelé nézni. Aztán már a szemközti nagy pult kötötte le a figyelmét. Megállt a parancsnoki szék előtt, végigpillantott a műszerrengetegen, aztán gondolt egyet és beleült a székbe. Ezt senkinek sem szabad, a parancsnoki szék mindenki más számára tilos; még az utasok gyerekei közül is ha egyet-egyet felhoznak ide nézelődni, legjobb esetben az egyik másodpilóta székébe engedik beleülni. De neki apa biztos megengedné.

A szék gyorsan a testéhez simult és rögzítette a combját, aztán előrecsusszant, hogy mindent elérjen a műszerpulton. Gyorsan felfedezte a helyzetjelző műszereket, a rendszerelemzőket, a kommunikációs rendszereket, aztán egy kicsit eltűnődött, mi lehet a célja egy sor apró, számozott kallantyúnak. Tizennégy volt belőlük. Talán a stabilizátorok, gondolta, majd észrevett egy fehér tárcsát, körülötte skálával, mellette három fekete gombbal. Erről nem tudta, micsoda. És a kék gombsorról sem ott fölötte. Meg az a hat színes gomb kicsit balra...

Fokozatosan rájött, hogy itt, a parancsnoki részen is sokkal több az olyan kapcsoló, aminek a céljáról fogalma sincsen, mint amit ismer. De azért akad olyan, amit még használni is tud. Megfogta a rendszerelemző tolokáját, mire a képernyőről eltűnt a „minden rendben” felirat, és a máglya adatai jelentek meg. Gondosan végigolvasta őket. A máglyában minden rendben volt, ezt mutatta az adatoknak az a része, amit értett - s nyilván az is, amit nem -, de nem ez volt az érdekes, hanem hogy érezni lehetett: ez egy *valódi* máglya. Nem valamiféle szimulátor vagy játékszer, ezek mögött az adatok mögött tényleg van egy atomreaktor, még hozzá nem is akármilyen. Három emelet magas és száz méter hosszú, külön kiszolgálórendszerei vannak, egész kis robothadsereg szolgál az ellátására és szervizelésére. Ezekről is voltak ott adatok.

Továbbtolta a tolokát, s megjelentek a hiperhajtóművek adatai. Ennek már a tizedrészét se értette, csak azt, hogy minden zöld, néhány szám sárga, de piros nem akadt közte. Minden rendben volt.

Nem lépett tovább, észrevette maga előtt balra a távkom zöld gombját, és gyorsan lenyomta.

- Vezérlő hívja a parancsnokot - mondta.

- Parancsnok jelentkezik - szólalt meg egy hang. De nem a távkomból, hanem a háta mögül.

Megpördült a székekkel. A vezérlő közepén ott állt az apja.

8.

- Apa... - mondta elhalóan, és kapkodni kezdett a szék kioldógombja után, de rossz kapcsoló akadt a kezébe, és a szék emelkedni kezdett a mennyezeti kezelőszervek felé.

- Jó utat, Jane - hallatszott lentről csúfondárosan.

Viaskodni kezdett a székkal, hirtelen megtalálta a kioldógombot, de az persze nem működött, hiszen akkor leesett volna. Már egész magasan volt, karnyújtásnyira tőle a hidrogénkompresszorok vezérlőművei, amikor sikerült rálelnie a megfelelő gombra. A szék visszasiklott a földre, eleresztette őt, és nagy nehezen talpra kecmergett.

- Apa! - repült a bajszos férfi karjaiba.

- No, no, jól van - ölelte át az ezredes zavartan, nem szerette az érzelemkitöréseket. Hamar el is eresztette. - Le mertem volna fogadni, hogy ez lesz az a hely, ahol rád bukkanok, de azt nem gondoltam volna, hogy egyből az ülésben talállak.

- Én... én csak...

- Mindegy, nem baj, csak el ne járjon a szád. Nehogy aztán mindenki bele akarjon ülni.

Jane elnevette magát és még egyszer körülnézett.

- Csodálatos itt. Van olyan ember, aki ezt a rengeteg kapcsolót mind ismeri?

- Nincs, legalábbis olyan, aki részleteiben is tudja mindegyikről, hogy mit csinálnak. Legfeljebb általánosságban.

Jane mondani akart valamit, de a szeme megakadt egy képernyőn, ami a főpilóta mögötti asztalon állt. A hajó környékét mutatta valahonnan felülnézetből. Lent apró járművek szaladgáltak, s egészen pirinyó alakok, amikről innen nem lehetett megállapítani, emberek-e vagy robotok.

- Akarod látni kívülről? - kérdezte apa.

- Jó lenne!

- No, gyere.

Bár elég magas volt a korához képest, ugyancsak szaporáznia kellett, hogy apa hosszú lábaival tartani tudja a lépést. Lementek az A2-be, ott befordultak egy oldalfolyosóra, kizsilipeltek és máris a személyzeti feljáró tetején álltak. Kétoldalt a fehér hajófal emelkedett, előttük hosszú lépcső vezetett a mélybe. Balra fölfedezte az üvegfolysót, amin idejött. Nem volt messze, hisz csak két szektornyit jött azóta.

Míg apja járművet hívott, megcsodálta a piros csillagot a zsilipkapun. Megvolt mind a huszonnégy ága, végükön a sárga szikrákkal, s a közepén ott állt fehérrel az Intersztelláris Főparancsnokság három betűje. A *Nován* még ezt se láthatta, a beszállófolyosóról nem látszott semmi, ki pedig nem léphetett.

Kis antigrav siklott a lépcső tetejéhez, de nem pontosan, jó fél méterrel magasabban állt meg. Apa fölkapta őt, mint egy pelyhet, beemelte a gépbe, aztán egy lépéssel ő is bent termett és indított.

Lassan távolodtak és emelkedtek, s odalent fokozatosan bontakoztak ki az *Urania* méretei.

Óriási D betűre hasonlított, amely domború hasával lefelé fordítva pihen a betonon. Teteje sima volt, két végén kissé megemelkedett, kecses vonalban. Egyetlen derékszög sem volt rajta, csupa lekerekített, ívelt felület. Két vége és a közepe fölé hosszú cső hajolt, amikből víz zuhogott a fehér burkolatra. Robotok csúszkáltak rajta és mosták a hajót.

Lent az Olympic osztályú teherhajó lassan megindult lánctalpas hordozóján és begördült az *Urania* orra alá. Csakhamar egy másik jött elő ugyanonnan.

- Meddig rakodnak?

- Végállomáson vagyunk, most vesszük fel a készleteket az egész útra. Két napba is beletelik.

- Az utasok?

- Folyamatosan érkeznek. Úgy látom, most is. - Apa a beszállófolyosó felé intett, amiben kis pöttyként haladt egy autotaxi. - Nyolcszáz utas már a fedélzeten van.

- Hányat viszünk összesen?

- Kétezer körül. Akarsz bejönni a városba? Még úgyse jártál itt.

Jane lassan megrázta a fejét. Nem érdekelte a város. Csak az *Urania* érdekelte.

9.

Mintha nem is forgott volna a Callindra, olyan lassan vánszorgott az idő. Jane az egész hajót végigjárta, vagy legalábbis mindenfelé, mert az *egészhez* egy élet kellett volna. Persze az E szektorba nem léphetett be, oda soha nem lép ember, minden bejáratát méteres vastagságú ólomtömbök fedik. De a D szektort bekóborolta. Ámulattal nézte a hatalmas hipercsöveket, amelyekben a tachionok most nyugodtan pihentek, de holnap örvényleni kezdenek és a pillanat törtrészére testetlen semmivé alakítják az egész hajót, hogy átugorhasson a hipertérbe. Fölmászott a nagy generátorokra, amelyek a hipercsövek energiáját biztosítják; három volt belőlük, egyenként alig kisebbek egy Terralunánál. Körbejárta az antigravokat, amelyek a bolygómanőverezést biztosítják, s mivel csak öten vannak, egynek-egynek 2,4 millió tonna emelőerőt kell biztosítania. Nem csoda, hogy négy emelet magasak.

Aztán megnézte a C szektort is, a rakodóteret. Futballpályának is beillő csarnokok tele áruval, postával, az utasok holmijával és mindenféle úrfelszereléssel. A szektor felső részén tíz, az alján még tíz Prométeusz típusú mentőcsónak, darabja száz főt vihet; a hajó tetejében, hátul két Galaxy-8-as cirkáló. Elöl a recirkulátorok és egy külön generátor a B szektor számára.

Jane-t csak a gépek és a műszerek érdekelték, de el kellett ismernie, hogy a B szektor lenyűgöző. Egy emelet az első osztály, kettő a második és három a harmadik, de még ennek is van külön uszodája, szaunája, sportcsarnoka, játékszobája a gyerekeknek. A harmadosztályú kajütöket általában családoknak tervezték, többségük két egybenyíló szobából áll, mindkettő kétágyas, az egyikhez fürdőszoba tartozik. Az első osztályon nincs több száz lakosztálynál, de azok minden elképzelhető luxussal föl vannak szerelve. A jegy az Altair-Terra vonalon egy ilyen lakosztályban ötvenezer terraiba kerül, de meg is éri az árát, „annyi szent”, ahogy Molly néni mondaná.

De ő nem a B szektorban fog lakni, hanem az A-ban. Ez három részre oszlik: A1 a vezérlő és kapcsolt részei hat tisztí kajüttel, A2 a legénységi lakótér még tizen négy tisztí kajüttel, A3 a kiszolgáló helyiségek, felszerelési raktárak, itt van a hajókórház is. Itt még a kadétk is kényelmes szobácskáknak laknak, kétágyasak csupán, és minden három legénységi kajütre jut egy fürdőszoba. Negyven ilyen fürdőszoba van, az százhusz kajüt, kétszáznegyven ember. Ebből csak hatvan van a hajónak, a többi az utasoknak. Aztán a tisztí kajütök egy emelettel följebb, azok már egyszemélyesek és kétszer akkorák, saját fürdőszobával, dolgozószobával, az A1-es kajütöknek még vendégszobája is van, arra az esetre, ha családtagot hívnának meg és minden tisztí kajüt foglalt volna. Most nem az, a húsból csak tíznek van lakója, vele együtt tizenegyet. Ennyi tisztí elég a hajóra. Parancsnok, főpilóta, két másodpilóta, két navigátor, műszaki tiszt, kommunikációs tiszt, fedélzeti tiszt, szállásmester. Régebben két hipertéri tisztet is tartottak, amíg rá nem jöttek, hogy ezt a feladatot igazából úgyis a navigátorok látják el.

Nagy bosszúságára a legérdekesebb tiszték egyáltalán nem voltak a hajón, bent lődörögtek a városban, szórakoztak, ügyeket intéztek, olyan mindegy. Pedig előbb-utóbb muszáj lesz eldöntenie, pilóta akarjon-e lenni vagy navigátor, egyik érdekesebb, mint a másik, és még soha nem volt alkalma egyiket se megfigyelni munka közben. Csak a *Ceres-42* pilótáját, de olyan kicsi hajó nem számít. Nem is tud hiperugrani.

10.

Első éjszakája az *Uranián* meglehetősen zavarosra sikerült. Huszonhárom - altairi idő szerint kilencvenöt - óra is elmúlt már, mire apa kihalászta a navigációs komputerből, mindenáron meg akarta fejteni az autoszekvenciák rendszerét, de Mr. Charles nevetett és azt mondta, mások is próbálkoztak vele, de egy élet se volt nekik elég, pedig ebből doktoráltak.

Mr. Charles a második navigátor volt, magas, bajuszos, igazi szív döglesztő navigátor, csak sajnos kicsit már öreg, harminckét éves. De isteni kék szeme volt. Jókat nevetett Jane buzgalmán, hogy meg akarja tanulni az egész hajó vezetését, még hozzá lehetőleg ma, legkésőbb holnapra.

- Még nem adtad át az irataidat - lépett oda hozzá apa este kilenc körül. - Be kell vezesselek a nyilvántartásba.

- Az állomásépületben maradtak.

- Hogyhogy?

Jane elmesélte kalandját a tizedessel.

- Marha vagy, édes lányom - közölte apa tömören, aztán fölvette a távkömot. - Kapcsolja az útlelvizsgálót. Itt Carson az *Uraniáról*. Legyen szíves, küldesse át Jane Carson személyi iratait a hajómra, maguknál maradtak. Hát keresse meg!

Letette, Jane-re nézett és megcsóválta a fejét. - Te nem tudod, milyen káosz van néha ezeknél. Ha elkeverik valahová az irataidat, hogyan viszlek magammal?

- Legfeljebb nem szállok ki egész úton - nevetett a lány.

- No persze. Neked nem is lenne gond, bele vagy bolondulva a hajóba. Persze megértem, a te korodban én is így voltam vele.

- És azóta? - lepődött meg Jane.

Az ezredes eltűnődött. - Nagyjából változatlan a helyzet.

Nevettek. S ekkor lépett be Mr. Charles, a második navigátor, tisztelgett a parancsnoknak, közölte, hogy visszatért a városból és a kabinjában lesz. Apa bemutatta őket egymásnak, Mr. Charles neki is kezet nyújtott, Jane pedig elismerően tanulmányozta a bajuszt.

11.

Éjjel nem sokat aludt, izgatta a közelgő utazás, az első alkalom, amikor működés közben láthatja egy igazi nagy intersztelláris vezérlőtermét, apa megígérte, hogy ott lehet, ha nem nyúl semmihez. De az egyik ellenőrző monitort használhatja.

Hajnalodott már, amikor elaludt, aztán a fél délelőttöt átaludta. Negyvenegy is elmúlt, amikor fölébredt, ugrott is ki nyomban a kajütből, de közel s távolban egy lelket se talált. Az *Urania* békésen pihent a kikötőben, odalent rakodtak a kocsik, mit rakodnak ezek ennyi ideig?

Fölöltözött, előrántott egy szendvicset az úticsomagjából, kit érdekel, hogy még a *Nován* vette, és fölrobogott a vezérlőbe.

- Vezérlő hívja a parancsnokot.

Néma csend.

- Vezérlő hívja a parancsnokot.

Hallgatás.

Majd némi szünet múlva: - Itt a szállásmesteri iroda. Vezérlő, ki beszél ott?

- Jane Carson. A parancsnokot kértem.

- Miss Carson, a vezérlő tiltott terület az utasok számára. A parancsnok nem tartózkodik a hajón. Kérem, hagyja el a vezérlőt.

- Szállásmesteri iroda, ki beszél ott?

- Masters százados vagyok.

A tegnapi tiszt, aki nem volt hajlandó köszönni neki. Egy pillanatig gondolkodott, mit feleljen neki. - Masters százados, adott utasítást a parancsnok, hogy nem léphetek a vezérlőbe?

- Egyetlen utas sem léphet a vezénylő tisztek távollétében a vezérlőbe, kisasszony.

- Adott olyan utasítást a parancsnok, hogy én utas vagyok?

- Nem, kisasszony. Mivel azonban nem a legénység tagja...

- Masters százados, azt javaslom, várjuk meg a parancsnokot a kérdés eldöntésével. Ő majd megmondja, hova léphetek be és hova nem. Mit szól?

Kis csend.

- Rendben van, Miss Carson. Addig azonban én vagyok az a tiszt, aki a hajón tartózkodó összes személy mozgását meghatározza. Ha később a parancsnok beengedi akárhová, az az ő dolga, addig azonban hagyja el a vezérlőt.

Vállat vont. - Jól van, Masters százados, elhagyom.

- Miss Carson?

- Százados?

- Ha nem tekinti magát utasnak, akkor a tisztek parancsaira nem azt feleli, hogy jól van, hanem hogy *parancsot vettem vagy értettem, uram*.

Elmosolyodott. Derék legény ez a Masters, nem hagyja magát. Újra lenyomta a gombot. - A vezérlőt parancsa szerint elhagyom, értettem, uram!

Talált magának elfoglaltságot odakint is. Elhatározta, hogy lesétál gyalog az egyik földszinti kijáratra és megnézi a talajról a hajót. Persze nem a főlépcsőn ment le, hanem szép lassan a közlekedőfolyosókon, jó hosszú útvonalon, hogy minél többet lásson. Később átment a B3-ba, mert kíváncsi volt, milyen emberek az utasok. Menet közben megnézett párat, azok ügyet se vetettek rá.

Lent a zsilipnél jött rá, hogy hülyeséget csinált. Hogy jut ki a hajóból? Mert persze kinyitni elfelejtette, a vezérlőbe meg nem mehet vissza, apa nagyon nagy fegyelmet tart, a csillagokat is leszedné, ha megtudná, hogy tudatosan megszegte Masters parancsát. Lenyomta a távkomót, hátha van már ott valaki.

- J9-es zsilip hívja a vezérlőt.

- Mi-re-dó - jött a válasz. Szóval nincs ott senki.

- J9-es zsilip hívja a szállásmesteri irodát.

- Szállásmesteri iroda, Masters. J9-es, ki beszél?

- Jane Carson. Mondja, ki tudja nyitni a zsilipet?

- Nem tudom és nem is akarom, Miss Carson, és lekötelezne, ha eltölthetnék félórát anélkül, hogy becses személyével foglalkoznék. Ne vegye sértésnek, csak nem ezért fizetnek.

Piszok fráter!

12.

Azért csak kijutott a hajóból mégis. Mert egy zsilipnek mindenképpen nyitva kellett állnia, amíg az utasok érkeznek. Annak, amelyiken ő is érkezett. Fogott hát egy kocsit, hátrament a B szektor végébe, bájos mosolyt küldött a zsilipnél őrködő stewardnak és kilépett az üveg-folyosóra.

Jól számított, pár méterre a hajótól nyílt egy lejáró a talajra, és nem volt bezárva az ajtaja. Kinyitotta és leballagott a lépcsőn. Menet közben levette a felsőkabátját, szerencsére trikó volt alatta, mert borzasztóan meleg volt. Persze, szubtropikus övezet.

Az *Urania* ilyen közléről nem volt nagy, nem volt kicsi, semmilyen se volt. Egyszerűen nem lehetett megítélni a méreteit, kétoldalt és fölfelé is szinte végtelennek tűnt. Elindult hát egyenesen el a hajótól, eleinte hátrálva, aztán megfordult és gyorsabban ment. Pár perc után visszanézett, de az *Urania* továbbra is falként tornyosult föléje. Futásnak eredt. Lehetett vagy öt perc, amikor már nem bírta tovább, meg kellett sülni a napon, de ekkor már legalább láthatta, mekkora a hajó.

Valószínűtlenül nagy volt. Borzalmasan nagy. S ahogy nézte, rájött, hogy a vonalvezetése, a két végén fölkunkorodó hajótest és a rafináltan ívelt vonalak még nagyobbak mutatják. De akármilyenek voltak a vonalai, nemcsak nagyok látszott, hanem tényleg nagy volt. Óriási. Hogy fog ez fölemelkedni innen akár egy centit is, nemhogy egyből a világűrbe?!

- Kár, hogy nem láthatom, ahogy fölszáll - dörögte félhangosan, aztán rájött, hogy dehogyanem. Biztos van a vezérlőben összeköttetés az állomás biztonsági rendszereivel, amelyek figyelik a felszállás menetét.

Süvítést hallott, aztán éktelen dudálást. Nagyot ugrott, aztán hátranézett. Egy tárgyonca vágatott el ott, ahol az előbb még ő állt. Persze, rakodnak. Jobb lesz lassan visszamenni.

Lassan baktatott vissza a hajóról, már csurgott róla a víz. Míg fölment a lépcsőn, azt hitte, megsül.

A lépcső tetején az ajtó zárva volt.

13.

Azt hitte, rosszul lát. Rosszul hall. Rosszul érzékeli az egész világot. Háromszor is megpróbálta nyitni. Máshogyan nyitni. Erővel benyomni. Feltörni. Ököllet ütötte, de senki nem hallotta.

Nyugalom, Jane Carson, mondta magának, és kényszerítette magát, hogy leüljön a lépcsőre. Gondold át. Elromlott? Aligha. Valaki bezárta. Vagy nem tudta, hogy ő idekint van, vagy tudta és mégis bezárta. Mióta van kint? Tíz perce? A steward látta, amikor kijött. Idejöhettek valaki és bezárhatta az ajtót a steward tudta nélkül? Ha jött közben egy kocsi és a steward arra figyelt, csak akkor. Vagy talán ő maga zárta be? De miért tette volna? Talán nem akarja, hogy a hajón legyen. Forral ellene valamit? Hülyeség. Te szent Galaxis!

Felugrott. Hát persze! Azért zárták be, nehogy kitépje a helyéből a légnyomás, amikor *felszállnak!* Mindjárt indul a hajó! A zsilip még nyitva van a folyosó végénél, de nyilván mindjárt zárják azt is és indulnak. Valamikor visszajöhettek apa a tisztekkal, amíg ő odakint volt, és máris megkezdik a startot. Hány óra? Negyvenkettő lesz.

Lerobogott a lépcsőn és futásnak eredt a hajótest mentén, tudva, hogy az életével játszik, ha most hirtelen megmozdul a hajó, de nem tehetett mást. Hol van a legközelebbi zsilip? Száz méterre? Kétszáz? Nem világbajnok futó, de azért odaérhet. Ilyen közel a hajóhoz talán nem rohangálnak a járművek.

Már látta a zsilipajtón a huszonnégy ágú csillagot, lassított, s akkor észrevett valamit. A feje fölött, jó száz méterrel előtte üvegcső csatlakozott a legfelső emelethez, és ládákat vitt föl benne egy szállítószalag. Aljánál teherkocsi állt, ládákkal megrakva, a robotok emelgették a ládákat, és mellette - ott állt egy telerakott másik teherkocsi.

De hiszen legalább egy óra, amíg azokat a ládákat mind fölrajkják!

És az Altair essen bele, hát olyan mégsincs, hogy apa utána ne nézzen az ő hollétének, mielőtt elindul!

- Hebehurgya voltál megint, Jane Carson - mondta magának hangosan, és odasétált a zsiliphez. Zárva lesz, de ki tudja nyitni. Most már gondolkozni is tud.

Felment a zsiliphez vezető három lépcsőfokon és benyomta a távkomót.

- E8-as zsilip hívja a... - szállásmesteri irodát akart mondani, aztán meggondolta magát - P2-es zsilipet.

- P2-es zsilip jelentkezik.

- P2-es zsilip, lép összeköttetésbe az E8-as zsilippel és adj parancsot a nyitószervezetnek.

- P2-es zsilip, ki akar bejönni?

Azonnal bevillant a válasz.

- A nagy callindrai sivatagi szörny. Ha nem engedsz be, átfúrom a hajó oldalát és bemegyek ott.

Nyomban kinyílt a zsilipajtó.

14.

Belépett, kizsilipelt - de jó hűvös van itt - és körülnézett a folyosón valami jármű után. A következő pillanatban a folyosó megtelt fehér egyenruhákkal.

- Éljen Miss Carson!

- Ügyes volt, kislány, jól megadta nekünk!

Fölkapták, feldobták a levegőbe, aztán talpra állították és egy üveget nyomtak a kezébe.

- Csak narancslé - csapott a vállára Stanton kadét -, de jó hideg.

- Tudtuk mi, hogy nem esik kétségbe.

- Maguk zárták be?! - csattant fel Jane.

- Mi hát. Wilson ötlete volt. Kíváncsiak voltunk, mit talál ki.

Jane végignézett az arcokon, lehetek vagy tucatnyian, kadétok mind. Talán öt-hat évvel idősebbek nála.

- Hogy hívják magát? - fordult a legközelebbihez.

- Dempsey kadét, szolgálatára! - pattant a vörösesbarna, vékony legény.

- Miért áll vigyázzba? - mosolyodott el Jane. - Hisz nem én vagyok itt a parancsnok.

- No hallja, parancsnok minden hajón van, de a nagy callindrai sivatagi szörnyről még senki se hallott!

A kadétok nevettek, aztán sorban bemutatkoztak.

- Riley kadét - merevedett meg az egyik.

- Muller kadét!

- Jones kadét!

- Brown kadét!

- Heywood kadét!...

- Nos hát - mondta Jane, amikor mind elmondták a nevüket -, keressenek a nagy callindrai sivatagi szörnynek tiszta ruhát meg egy zuhanyozót, mert odakint olyan meleg van, ami már egy vérbeli sivatagi szörnynek is sok.

- Máris - ugrottak a hajósok -, hanem tudja-e, hány fokban szaladgált maga odakinn?

- Legalább negyven.

- Negyven?! - hahotáztak azok. - Hatvankét Celsius! Maga, kislány, férfi a talpán, hogy így bírta!

15.

Hát lehet, hogy Masters pikkel rá, de ebben a tizenkét kadétban cimborára talált. Hátramentek a P2-es zsilip mögé, mert nekik ott volt az őrhelyük, egy kis szobában ültek le, őt meg Munro steward elvezette a zuhanyozóhoz és megígérte, hogy két percen belül szerez ruhát.

Így is volt, amikor kilépett, már ott feküdt a ruha, benne még a gyári zacskóban, soha nem használták. Fehér kadétegyenruha volt, mellén és hátán az intersztellárisok jelvényével, de nem ugyanolyan, mint amit mindig is hordott - egész pontosan hatéves kora óta, akkorra sikerült apától kikönyörögnie egyet. Erre persze varrva volt a jelvény, nem rátűzve, és nem sárga csík keretezte a huszonnégy ágú csillagot, hanem fekete. Nem értette, miért, de belebújt, s akkor vette észre, hogy a vállán vékony piros csík van, mint egy rangjelzés. A steward értette a dolgát, méretet nem vett ugyan róla, de mintha ráöntötték volna, úgy állt rajta a ruha. Pedig a százötven centijével nem az a kimondott kadétkermet.

- Mondják csak - kérdezte, mikor visszaért az őrszobára -, miért ilyen furcsa ez a ruha?

A kadétek vigyorogtak.

- Hát, tudja, ezt a ruhát úgy ötven éve csinálták - mondta Biggs kadét.

- Ötven éve?...

- Annyi. Akkoriban volt egy rang a kadétek fölött, a főkadét. Ez egy főkadéti egyenruha. Ott hevert a raktárban.

Jane a vállára sandított és rájuk nevetett. - Aztán miért éppen ezt adták nekem?

- Nagyon egyszerű - magyarázta Dempsey kadét. - Maga a Galaxisban az egyetlen callindrai sivatagi szörny, tehát magának jár a Galaxisban az egyetlen főkadéti egyenruha.

A társaság dőlt a nevetéstől, Jane pedig velük együtt.

- Mi ez a zaj itt?!

A szó hirtelen reccsent az ajtóból. A nevetés félbeszakadt, a kadétek egymás után ugrottak talpra, meglehetősen rendezetlenségben. Jane-nek sikerült utoljára abbahagynia a nevetést, és csak akkor állt föl, amikor észrevette, hogy mindenki vigyázzban áll. Pedig csak egy civil volt az ajtóban.

- Maga kicsoda? - termett előtte két lépéssel. Magas ember volt, úgy nézett le rá. - Mi ez a jelzés a vállán?

Jane-t kezdte idegesíteni, hogy amióta elhagyta az Alexát, mindenki pattog vele és senki se viselkedik normálisan. Kivéve apát, Charles navigátort és ezeket a fiúkat itt. Azért se emelte föl a fejét. Foghegyről vágta vissza:

- Én vagyok a főkadét. És maga kicsoda?

A csend, ha lehet, hirtelen még nagyobb lett. Némelyik kadét megpróbált az ember mögül valami grimaszokkal jelt adni, de nem értette, mit akarnak.

- Szóval főkadét. Ilyenről még nem hallottam, de nem érdekel. Ez egy intersztelláris hajó, ahol fegyelmet tartunk. Maga most megy, jelentkezik a fölöttesénél, közli, hogy szemtelen volt egy tiszttel és kéri a megbüntetését. Lelépni!

Jane csöndben elvigyorodott. Hát persze, a sapka! Ez a langaléta alak onnan fentről csak egy fehér sapkát lát őbelőle, honnan venné észre, hogy lánnyal van dolga? A fiúknak is vékony a hangjuk, ha ekkora a termetük.

- Boldogan megtenném, amit óhajt - kezdte lassan -, de nekem nincsen ezen a hajón fölöttesem. Magára pedig nincsen ráírva, hogy tiszt. Miért nem jár egyenruhában a hajón?

Azzal levette a sapkáját és ártatlan képpel fölneézett az emberre. Nem volt vonzó, annyi szent. Szikár volt, csontos arcú, öreg, és hidegkéken villogott a szeme.

16.

Meg kell hagyni, a tiszt jól vette az akadályt. Ahelyett, hogy üvöltözni kezdett volna vele, meglepve lepislogott rá, aztán leguggolt, hogy nagyjából egy magasságba kerüljön a fejük.

- Hát te ki vagy, kislány?

- Én vagyok a nagy callindrai sivatagi szörny - felelte Jane, önérzetesen fölszegve a fejét. - És maga?

Biggs kadétból kibuffant a nevetés, a szájára szorította a kezét és vérvörös képpel állt. De a tiszt nem törődött vele.

- Miért nem vagy a szüleiddel? Ez a hely nem utasoknak van fenntartva.

Utas? Ez rosszabb, mint amikor kadétnak nézte. Jane érezte, ahogy egy ötszáz gigawattos Haskell-hajóturbina lassan beindul a gyomrában, s tudta, hogy a feje tíz másodpercen belül felrobban és csak egy kráter marad az úrkikötő helyén. Igyekezett visszaszorítani.

- Én nem vagyok *utas* ezen a hajón, tisztelt uram, és harmadszor is megkérdem, hogy ön kicsoda. Az én nevem Jane Carson!

A végén már csattant. Elege van ezekből a bajuszos emberekből, akik állandóan valami másnak nézik, és egyik rosszabb, mint a másik! Miért nem tudják megtanulni, hogy ki ő?!

A hosszú ember váratlanul fölállt, aztán valami meglepőt csinált. Vigyázzba merevedett és tisztelgett. Pedig civil kalap volt rajta.

- Miss Carson, Anthony J. Wright őrnagy főpilóta vagyok. Isten hozta az *Uranián*!

Jane egy pillanatig dermedten állt, aztán fölvette a sapkáját, kihúzta magát és a sapkájához illesztette a kezét.

- Pardon - mondta a főpilóta, lenyúlt jókora tenyerével, és szinte gyöngéd mozdulattal megigazította Jane kezét, hogy tökéletesen álljon. Aztán ismét vigyázzba állt és tisztelgett.

Másodpercekig álltak így, aztán Jane rádöbbsent, hogy ha a főpilóta előre tiszteleg neki, akkor ő a magasabb rangú, tehát neki kell először befejeznie az üdvözlést. Leeresztette a kezét, amire a tiszt is ugyanezt tette.

- Köszönöm, Mr. Wright - nyögte ki a lány.

Wright bólintott neki és végigjáratta tekintetét a jelenlevőkön, akik gyorsan megmerevedtek.

- Pihenj - mondta nekik. - Steward! - villant a tekintete Munróra.

- Parancs, uram!

- Szolgálatban van?

- Igen, uram!

- Hol?

- A... a P2-es zsilipnél, uram - mondta Munro zavartan.

- Nem tudtam, hogy a zsilipszolgálatot újabban a kadétok pihenőszobájában szokás letölteni - mondta Wright jegesen, amitől Munro paradicsomszínű lett. - Kérjen a fölöttesétől helyettesítést a zsiliphez. Magát Miss Carson szolgálatára rendelem. Úgy látom, eddig senkinek nem jutott eszébe a parancsnok lányáról gondoskodni.

- Ezt miből látja? - szólalt meg Jane hirtelen.

A szikár alak megfordult és lenézett rá. - Főként a ruhájáról. Kinek az ötlete volt, hogy maga kadétuniformisban járjon?

- Az enyém, uram - szólt Porter kadét.

Wright csak egy pillanatra villantotta oda a szemét, szólni akart, de Jane megelőzte.

- Nekem tetszik ez a ruha, Mr. Wright, és ha nincs ellenére, hordani fogom. Eddig mindenem megvolt a hajón, és nem érzem úgy, hogy nem gondoskodtak rólam kellőképpen.

Wright csak egy szempillantást habozott.

- Ahogy gondolja. Munro steward, a parancsom érvényben marad. Miss Carson, ön természetesen olyan öltözékben jár, amilyenben óhajt. Miss Carson - uraim?

Azzal kurtán tisztelgett, hátraarcot csinált és hosszú lábaival egy pillanat alatt eltűnt szem elől.

17.

- Huh - borzongott meg Jane.

- Nem rossz ember ám - bizonygatta Wilson -, csak ad a formákra.

- Majdnem megevett.

- Velünk is megteszi nap mint nap - dörmögte Biggs, és az asztalra csapott. - De fene se búsul miatta! Itt vagyunk a Galaxis egyik legnagyobb hajóján, jó fizetést kapunk, Miss Carson a főkadétunk, hát mi kell még?

- Egy üveg bor - nevetett Heywood.

- Hát az nem lesz - mondta Munro -, de narancslevünk még akad. Reggelizett már, Miss Carson?

- Valamit haraptam, de nem nagyon emlékszem.

- Brown, Heywood, adjatok helyet az asztalnál a főkadétnak. Máris hozom a reggelit.

- Köszönöm - mondta Jane, és helyet foglalt. - Mondják csak, mikor indulunk?

Kis zavart csend.

- Azt hittük, ezt maga jobban tudja nálunk - szólalt meg Muller halkán.

Jane megrázta a fejét.

- Ez a létra volt az egyetlen tiszt, akit ma láttam. Hány óra van hajóidő szerint?

- Háromnegyed tizenegy. Munro! Keríts a kisasszonynak valamit, ami mutatja a hajóidőt!

- Hol van itt egy távkom? - kérdezte Jane.

Nyomban elé tettek egyet. Bekapcsolta.

- P2-es zsilip hívja a vezérlőt.

- Mi-re-dó.

- Soha nincsen senki abban a vezérlőben? - mérgelődött. - P2-es zsilip hívja a szállásmesteri irodát.

- Itt Masters, mit óhajt, Miss Carson?

- Nem tudja, mikor indulunk?

- De tudom, kisasszony.

Kis csend. Jane elmosolyodott. - És meg is mondja?

- Megmondom.

Megint csend. A kadétek vigyorogtak.

- Masters százados, mikor indulunk?

- Hajóidő szerint pontban tizenkettőkor.

- Vagyis... egy és egynegyed óra múlva? - döbbsent meg Jane.

- Úgy van. Még valami?

- Köszönöm, százados, vége.

Jane néhány pillanatig Stanton orrát bámulta anélkül, hogy észlelte volna, mi az.

- El se tudom hinni, hogy mindjárt indulunk.

- Még van időnk bőven - lépett mögé a steward. - Először is reggelizzen meg.

Jane nekilátott, bár nemigen figyelte, mit eszik.

- Maguk mit csinálnak a start alatt?

- Szaladgálunk mindenfelé - mondta Porter. - Mi itt erre a félszektorra vagyunk beosztva, én például a zsilipért felelek.

- És a többiek?

- Mi Biggszel a tárgyak rögzítéséért - szólt Brown.
 - Én pedig azt az átjárót őrzöm - bökött a háta mögé Heywood, de Jane abban az irányban csak a zuhanyozót tudta.
 - Mi van ott?
 - Ott van az átjáró a C1P-be, ahol...
 - ...ahol a generátorok vannak - fejezte be Jane.
 - Csak nem járta be már az egész hajót?
 - Hát nagyjából.
- Lépteket hallott a folyosóról, ezúttal odanézett, tartva tőle, hogy megint egy arrogáns tiszt fog belépni. Nem így volt: apa jött meg. A kadétkok vigyázzba ugrottak.

18.

- Miért nincsen senki a zsilipcsarnokban? - kérdezte apa. - Ki a beosztott steward?
- Munro sápadtan lépett elő. - Én voltam, uram...
- Akkor miért itt van és nem ott?
 - Uram, Wright őrnagy úr megparancsolta, hogy álljak Miss Carson rendelkezésére.
 - Miért, hol van?
 - Itt vagyok - szólalt meg Jane. A kadétkok félrehúzódtak kettőjük közül.
- Apa közelebb jött, megcsóválta fejét az egyenruhája láttán, de nem tette szóvá. - Délben indulunk, Jane. Feljössz a vezérlőbe?
- Most?
 - Úgy egy órán belül.
 - Jövök.
 - Jó. Munro, kerítsen helyettest a zsiliphez, de azonnal.
- A steward a távkomhoz lépett, a kadétkok pedig visszaültek.
- Amíg evett, a hajóról és a korábbi útjaikról beszéltek neki. Nem volt sok, a társaságból Wilson volt köztük a legrégebben a hajón, de ő is csak egy éve. Biggs és Heywood még nem is tett meg egy egész oda-vissza utat, ők csak a Terrán léptek szolgálatba.
- Milyen a Terra? - kérdezte Jane. - Olyan sokat hallottam már róla.
 - Azzal nem megy semmire, Miss Carson - mondta Heywood. - A Terrát látni kell. Az a legszebb bolygó a Galaxisban.
 - Három napig leszünk ott, majd kiszökünk magával és megmutatjuk - vigyorgott Wilson.
 - Az egész bolygót?
 - Amit csak lehet belőle!
 - Megegyeztünk.

19.

A vezérlőben már mindenki ott volt. Apa, a pilóták, a navigátorok, a műszaki és a kommunikációs tiszt, valamint a szokásos három kadét. Neki helyet mutattak egy ülésben a hátsó részen, az egyik megfigyelőmonitor előtt, amin bármit beállíthatott magának.

- Tizenegy óra ötvenöt perc - jelentette Forbes főhadnagy, a kommunikációs tiszt. - Kérek engedélyt.

- Megadom - vágta rá apa.

A főhadnagy lenyomta a távkomot. - Vezérlő hívja a szállásmesteri irodát.

- Masters százados - jött a válasz.

- Itt Forbes. Kérem, jelezzen az utasoknak, százados úr.

- Jelzek az utasoknak, főhadnagy úr, köszönöm.

Jane ráállt a távkom közös frekvenciájára. A következő pillanatban már fel is hangzott fülében a százados hangja:

- Stewardok, figyelem, a startot megkezdjük. Gondoskodjanak az utasokról! Start tizenkettő nullanullakor. Vége.

Ezt most az egész B szektorban minden utas hallja és a biztonsági ülésekhez siet, a stewardok pedig figyelnek a beszíjazásukra. Jane is be akarta kötni magát, de rájött, hogy a teremben a tisztek többsége még csak helyet sem foglalt. Épp csak letették magukat a székükre vagy még álltak, apa éppenséggel járt-kelt a teremben és szemügyre vett mindent.

- McGregor kadét! - csattant fel hirtelen.

- Parancs, uram! - jelentkezett a három fiú egyike, akinek némi vöröses szakáll pelyhedzett az állán.

- Nézzen rám. Nevezzen meg két műszert azok közül, amik most pontosan a háta mögött vannak.

- A gammaradiométer és a protoszinkrotron segédgenerátorának állapotjelzője, uram!

- Forduljon meg és ellenőrizze.

A kadét megfordult. - Helyes, uram!

- Úgy van. Carson főkadét!

Senki se felelt. Jane hirtelen rádöbbsent, hogy hiszen ő az.

- Parancs, uram! - pattant föl, de jó, hogy nem kötötte be magát.

Apa egy másodpercig gondolkodott.

- Mi az a gammaradiométer?

Kiszáradt a szája, úgy érezte, egy szót se tud kinyögni. Halvány fogalma sem volt, mi lehet az a gamm... micsoda? Radio... méter... rádiókat mér? Gamma! Gammasugárzást mér!

- A gammasugárzást méri, uram!

- Hol?

Hogyhogy hol? Valahol, akárhol, honnan tudhatná ő azt?...

- McGregor kadét, forduljon a parancsnok úr felé - hallotta a saját hangját.

A kadétnak jók voltak a reflexei, egyből fordult.

- Uram, a gamma radiométer McGregor kadét háta mögött méri a gamma sugárzást - jelentette Jane katonásan.

A tisztekből kitört a nevetés.

- Talpraesett kislány maga, Miss Carson - nevetett Charles másodnavigátor. - Azt hiszem, mindenre tudna valami ilyenfajta választ.

- Főhadnagy úr! - szólalt meg apa.

- Uram?

- Maga is?

- Én tudom, mit mér a gamma radiométer, uram.

- Hát azt tudja-e, mi az az ISCS?

- Intersztelláris hívójel, uram.

- ISHQ?

- Intersztelláris Főparancsnokság - Charles lebiggyesztette a száját, ezt mindenki tudja.

- ISBR?

A főhadnagy megakadt. ISBR? Ilyenről életében nem hallott.

- Nem, uram... ezt nem tudom. Intersztelláris... biológiai rendszer...?

- Valaki más?

Csend. Majd Wright főpilóta reszelős hangja:

- Izar, Sualocin, Botein, Rasalgethi. A Menkalinan-szektor négy fő hadibázisa.

Charles főhadnagy fülig vörösödött.

- Lám, a pilóta tudja, a navigátor nem tudja - leckéztette apa. - Pedig hát kinek kellene ismerni a csillagokat?

- Ezek a rövidítések száz éve kimentek a divatból, uram - sziszegte Charles.

- S úgy gondolja, hogy én még azelőtt tanultam? Vagy Mr. Wright? No látja. Mr. Forbes?

- Startig hetven másodperc, uram.

- A kadétek üljenek le és kössék be magukat. Műszak?

- Minden rendben, uram - jelentette Ryan műszaki tiszt. - A máglya összes állapotjelzője megfelelő. A légköri hajtóművek...

Jane csak fél füllel figyelt rá, még bosszús volt Wright, amiért megszégyenítette szegény Charlest, és mi történt ezzel a zárral, nem akar bekapcsolódni, mindig be tudta kötni magát egy ülésbe és éppen most nem! Egy perc a startig és ő itt szerencsétlenkedik ezzel a...

Egy kéz nehezedett az övére, s a csat azonnal a helyére kattant. Aztán a kéz átnyúlt a másik oldalra és helyére nyomta a másik csatot is. Együtt ellenőrizték az összes pántokat, s közben Jane felnézett segítőjére. McGregor kadét volt.

- Kösz - súgta oda neki, amikor elkészültek.

- Nincs mit - felelte az, s indult a helyére.

Így azért mégis jobb, mint ez a hivataloskodó stílus. Ő nem főkadét, ő egyáltalán semmilyen kadét. Még az se biztos, hogy felveszik jövőre a kadétiskolába. Apa rangja semmilyen előnyt nem jelent a felvételinél, csak utána, ha felveszik. Akkor nem kell tandíjat fizetnie. McGregor pedig legfeljebb húszéves lehet, minek magázzák hát egymást?

Apa odajött, ő is ellenőrizte az övét, aztán vállon veregette és végignézett a vezérlőn. Lám, apa azért észben tartja, hogy ő egyelőre nem a legénység tagja. A kadétokhoz nem ment oda.

- Jelentést kérek. Mr. Forbes?

- Kommunikáció rendben. Callindra bázisról zöld lámpa.

- Mr. Wright?

- Kormány- és hajtóművek rendben. Zöld lámpa!

- Mr. Thornton?

- Baloldali másodpilóta rendben. Zöld lámpa!

- Mr. Whalley?

- Jobboldali másodpilóta rendben. Zöld lámpa!

- Mr. Law?

- Hipernavigáció rendben. Zöld lámpa!

- Mr. Charles?

- Térnavigáció rendben. Zöld lámpa!

- Mr. Kjartansson?

- Fedélzeti rendszerek rendben. Zöld lámpa! - hallatszott a távkomból a fedélzeti tiszt hangja.

- Mr. Masters?

- Utastér rendben. Zöld lámpa!

- Felszállást megindítani!

20.

Jane a felszíni kamerára kapcsolt, amely a hajót kívülről mutatta. Meglepetésére még mindig voltak járművek a hajó körül. De rakodógépet már nem látott. Ahogy nézte, a járművek lassan elindultak kifelé a dokkból, cseppet sem sietve.

Körülötte a vezérlőben parancsszavak és válaszok röpködtek követhetetlen gyorsasággal.

- APL bekapcsolva.

- NDS hatvan százalék.

- RPL kettő-tizenöt.

- Emelni a teljesítményt a plaxokon!

- Plax nulla hatvankettő, plax egy tizennyolc, plax kettő harminchárom.

- RPL kettő-huszonöt.

- Delta kettő-tizenegy-zéró-kilencvenhárom.

Még véletlenül se hangzott el olyasmi, amit értett volna. A korábban csattanó parancsokkal érintkező tisztek most megváltoztak, halkán beszéltek, nem néztek egymásra, csak a műszereikre. Néhányan csak ekkor ültek le, de még mindig nem kötötték be magukat.

- Parallel állunk - szólt most Forbes. Ennek örült, ezt végre értette. Azt jelentette, a hajó két oldalának gépei most egyenlő teljesítményen járnak. Ez fontos, hiszen egyszerre kell emelni a hajó mindkét oldalát, különben fölborulnak.

- Plaxokat indítani! - mondta Wright.

Ebben a pillanatban remegni kezdett alattuk a padló, egyenletesen, nyugodt ütemben, Jane hihetetlen örömére. Emlékezett a *Nováról*, mennyi idő telt el a padló első remegése és az emelkedést jelző piros fény kigyulladásá között. Csupán egy perc. Egy perc múlva repülni fognak.

- RTT kalibrálva - közölte Charles. - Irányszög nulla.

- FPM-et százra.

- NDS hetven százalék.

- RPL kettő-hatvan.

- FPM százon áll.

- Szigma kettő-hatvankilenc-zéró-zéró.

Már negyvenöt másodperce remegett a padló szünet nélkül, amikor kezdte gyanítani: valami különbség mégiscsak lehet a két hajó felszállási módjában, ami alighanem abból adódik, hogy a *Nova* mindenestül beférne az ő rakterükbe.

- ALT kalibrálva.

- EPS kalibrálva.

- OOP harminckét megawatt.

- NDS nyolcvan százalék.

- RPL három-harminc.

- Kappa harminchét-zéró-tizenhárom-nyolc.

- LPL-ek száz százalékon.

- Eltérés az AIL-on, négy ezred - szólalt meg Forbes.

- NC-vel korrigálok - felelte Wright.

Javarészt egyszerre beszéltek mindannyian, mégis megértették egymást. Csak apa és a kadétok hallgattak.

- NDS kilencven százalék.

- RPL három-hetven.

- AIL paralel - jelentette Forbes.

- Tolónyomaték kész.

- Nitrogén indul! - mondta Wright, és lenyomott egy gombot. A remegés fölerősödött. Charles és Forbes beszíjazta magát, a többiek még mindig nem. Már két perce remegett a padló, most már olyan erősen, hogy összekoccantak a fogai. De a képernyőn még mindig mozdulatlanul fehérlett az *Urania*.

- Gravitonok indulnak - szólt Ryan. A remegés elcsendesedett. Most alig lehetett érezni. Jane a monitor kapcsolója felé nyúlt, de a keze hirtelen önállósította magát és a magasba lendült. Húha, a negatív gravitáció! A gyorsulás kiegyenlítésére!

- Mindenki a helyére!

Most értette meg, miért nem kötötték eddig be magukat. Ráérték az utolsó pillanatban, hisz jóformán oda se nézve csattintották be az öveket egyetlen mozdulattal.

- NDS száz százalék, startkész!

- RPL négy egész, startkész!

- Parallel állunk.

- Minden zöld - mondta Ryan.

- Minden zöld - mondta Charles.

- Minden zöld - mondta Wright. - Tolósugár indít!

Hirtelen mintha egy óriás rúgott volna a hajó oldalába, s a képernyőn kicsit elmosódottan megmozdult az *Urania*. Lassan, szinte vonakodva emelkedni kezdett.

Apa lenyomta a külső vonal gombját.

- Callindra, itt *Urania*. Tűzön állunk. *Urania* indít, jó szerencsét!

- *Urania*, itt Callindra. Jó utat és jó szerencsét!

- Tolóerő indít - mondta Wright, s az óriás megint belerúgott a hajóba. A képernyőn meglódult az *Urania* törzse, s lendületesen megindult fölfelé. A kamera követte. Most már látszott a tatból előtörő kék fénypájszma. Iszonyúan nagy volt.

- Magasság ötszáz - jelentette Forbes.

- Tolóerő huszonötre - nyomta előre a kart Wright. A lenti kamera ránagyított az *Uraniára*, most csak a tat látszott a kék csóvával, de egyre gyorsabban zsugorodott. Vajon hogy tudja ez a fény fölemelni a hajót, és hogyhogy fölfelé hajtja, ha egyszer nem alatta van, hanem mögötte?

- Magasság kétezer.

A felszíni kamera kikapcsolt, átváltott egy külsőre, amely a Callindra sivatagját mutatta odalent. Még jól látszott az űrkikötő betontengere.

- Tolóerő ötvenre.

- Magasság négyezer.

- Irányszög delta tíz, fordítok - mondta Charles.

- Tolóerő hetvenötre.

- Magasság nyolcezer.

- Irányszög delta hat.

- Magasság tizennyolcezer.

- Tolóerő száz!

- Magasság harmincezer.

Odalent az űrkikötő már csak egy pont volt a sivatagban.

- Irányszög delta nulla.

- Magasság ötvenezer.

- Plaxokat ki! Protonika indít!

- Első fokozat.

- Magasság kilencvenezer.

A sivatag vékony sárga csíkká zsugorodott a zöld sávok között.

- Gravitonokat ki!

- Magasság százötvenezer.

- Második fokozat.

- Magasság kétszázezer.

- Gravitonokat pozitívrá!

- Emelkedési művelet befejezve!

Egyre gyorsabban követték egymást apa, Wright és Charles szavai, a végére már csak ők hárman beszéltek.

- Felszállás kész - jelentette Forbes. - Planetáris üzemmódra állunk.

Lent a Callindra gömbjén békésen úsztak a felhők.

21.

A nap hátralevő részét a vezérlőben töltötte. Apa megmutatta neki, hol találja a gépben a hajó műszaki leírásait, s egész délután azokat olvasta. Még ebéd közben is, amúgy csak szendvicset evett. Óriási anyag volt, több ezer vaskos kötetet töltött volna meg, ha van olyan örült, aki kinyomtatja.

Azt már tudta, hogy a légköri hajtóművek - helyesebben gravitációs hajtóművek, merthogy nem a légkört kell leküzdeniük, hanem a bolygók nehézkedését - diaplaxikus rendszerűek, de csak halvány elképzelése volt róla, hogyan működnek. Most elolvasott róluk mindent, és a végére egy picit már úgy érezte, mintha értené.

Aztán rátért a hiperhajtóművekre, mert az első ugrást már ma este végrehajtják. Ebből csak egy-két apróságot nem értett. Hogyan alakítják a hipercsövek tachionokká a hajót, az utasokat és mindent, ami még hozzá tartozik? Hogyan ugranak át a hipertérbe? Hogyan navigálnak ott? Hogyan jönnek vissza a gravitációs térbe? És hogyan alakulnak megint vissza rendes anyagi mivoltukká? Ezekről a leírás egy szót se szólt, kész ténynek vette, hogy így történik, és csak azt mondta el, hogyan kell mindezt vezérelni.

Szerencsére Mr. Charles volt az ügyeletes, tőle meg merte kérdezni.

A másodnavigátor hallgatott egy percig és a bajuszát húzkodta.

- Hát, Miss Carson... tudja, én térnavigátor vagyok. Hiper is persze, de elsősorban térnavigátor. Nemigen tanultam hiperfizikát, tőlem azt várták, hogy kezelni tudjam. Mr. Law-t kellene megkérdeznie, ő annak idején hiperfizikát és hiperatom-elméletet is tanult. Az ő

idejében a navigátoroknak egyedül is tudni kellett felépíteni egy egész hiperatommotort. Mi már csak nyomkodjuk a gombokat - nevetett rá a nagy kék szemével, Jane pedig borzasztóan sajnálta, hogy nem idősebb öt-tíz évvel. Ha az lenne, most aligha a hipertérről kérdezné a főhadnagyot.

Csöndben ültek egy percre. Mr. Charles a képernyőjét nyomogatta, megpróbált valami használhatót keresni a hipertérről, Jane pedig azon morfondírozott, hogy hát voltaképpen ő már felnőtt, nem igaz? Tizennégy éves, ősszel megkezdte az utolsó tanévét és jelentkezik a kadétiskolába. Ned Bailey a múlt hónapban szülői engedéllyel elvett egy lányt Murchison-szigetről, mert már jött a gyerek. A lány tizenhat éves, de Ned az ő osztályukba jár. És a fiúk később érnek, mint a lányok. Vajon apa mit szólna?...

- Hiperfizika, Mr. Charles? - szólalt meg egy recsegő hang a fejük fölött. Föl se kellett néznie, ezt a hangot semmivel se lehetett összetéveszteni.

- Igen, uram. Miss Carson szeretné megtanulni.

- Nagyon helyes. Mr. Law bizonyára szívesen vakációzik egy kicsit a Rigelen, s majd a főkadét vezeti tovább a hajót.

- Mr. Wright - sziszegte Jane leszegett fejjel, nehogy nekirontson és cafatokra tépje -, nekem nem...

- Hagyja, Carson főkadét, ne foglalkozzon az egésszel. Öregember bolondos tréfája. Nos, főhadnagy úr?

Charles fölállt és tisztelgett. - Őrnagy úrnak jelentem, szolgálatom alatt rendkívüli esemény nem történt, a kijelölt pályán centrifugálisan haladunk.

- Köszönöm - tisztelgett a főpilóta. - A szolgálatot átveszem.

- Szolgálatot átadom.

Wright lezökkent az ülésre, Jane pedig talpra ugrott. Semmi kedve nem volt ennek a ráspolynak a társaságában tölteni a következő órákat. Charles megindult a kijárat felé, ő pedig követte. A navigátor kinyitotta az ajtót és udvariasan előreengedte őt.

Míg leballagott a rámpán, a hátában érezte a navigátor tekintetét. Vajon hogy néz rá most, amikor senki se látja? Eddig, ahogy megfigyelhette, úgy nézett rá, mint egy gyerekre, a parancsnok lányára, akire vigyázni kell és taníthatni, mert úrhajós akar lenni ő is. No persze, a ruha. Amíg ebben a főkadéti egyenruhában mászkál, aligha akadhat meg rajta bárki szeme, főleg nem egy ilyen férfié, aki - le merné fogadni - olyan, mint a régi idők tengerészei, minden kikötőben van egy menyasszonya. Hogy lehetett olyan esztelen hülye, hogy semmi nőiesebb ruhadarabot nem hozott magával?!

22.

Szórakozottan ballagott az A2 kettes folyosóján Mr. Charles mellett, amikor valaki tisztelgett nekik.

- Jó estét, uram. Üzenetet hoztam önnek.

Heywood kadét volt.

- Úgy? Kitől, fiam?

- Skibinski professzor úrral találkoztam a B1 3C-ben, uram. Szívesen látná önt az asztalánál, ha ráér vacsoraidőben.

Boldog mosoly jelent meg a navigátor arcán, Jane örült volna, ha egész nap ezt láthatta volna, nem azt az elmélyülten dolgozó arcot. Bár az is vonzó, még akkor is, ha hiányzik róla a legfontosabb. A szakáll.

- Hát a doktor a fedélzeten van? Nagyszerű, köszönöm, fiam. Várjon csak. Maga honnan ismeri Skibinski professzort?

- Én... én is a Canopusra való vagyok, uram.

- Vagy úgy. Mi is a neve?

- Heywood kadét, uram!

- Jól van, fiam, leléphet.

Heywood még állt egy pillanatig, Jane-re nézett, mintha neki is mondani akarna valamit, aztán tisztelgett és távozott.

- Velem tart, Miss Carson?

- Hm... tessék?

- Teszek egy kis látogatást az utasoknál. Nem tudtam, hogy Skibinski professzor is velünk utazik. Igazán kiváló ember, érdemes lesz megismernie.

Jane örömmel bólintott, bár szívesen ment volna Heywooddal is. Jó volt ott ücsörögni velük a P2 pihenőszobájában és nagyokat nevetni. De erre máskor is lesz alkalma, Mr. Charles pedig önmaga is kiváló ember, milyen lehet, ha még egy kiváló embernek mutatja be? Nem szalaszthatja el az alkalmat.

23.

- Jó estét, professzor úr - állt meg öt perccel később Charles a B1 egyik ebédlői asztalánál. Hamar odajutottak, s a stewardok valamiképpen fejből tudták, melyik utas éppen hol tartózkodik.

- Mr. Charles? Főhadnagy úr, milyen kellemes meglepetés - nevetgélt az ott ülő alak. Jane még soha életében nem látott ilyen élőlényt. Mintha egy beszélő labda volna. Óriási kitömött gömb. Zsír-golyó!

A gömb kinyújtott egy valószínűtlenül vastagon kipárnázott csápot, amit alkalmasint a karjának tekintett, s Mr. Charles barátságosan kezet fogott vele.

- Megengedi? Miss Carson, bemutatom Stanislas Skibinski professzort, a Canopus Egyetem docensét, a Callindra Egyetem tiszteletbeli rektorát, egyúttal családom régi barátját, aki, ha csak teheti, az *Uranián* utazik. Skibinski úr, ez itt Miss Jane Carson, az ezredes úr egyetlen gyermeke, jelenleg hajónkon vakációzik és az űrhajózást tanulmányozza.

- Fölöttébb örvendek, kisasszony - mosolygott rá Skibinski professzor; legalábbis feltételezhető, hogy a zsírpárnák e sajátos elmozdulását mosolynak kell tekinteni. - Megtisztel a társaságával.

Jane vigyázzba vágta magát és a sapkájához emelte a kezét. - Carson főkadét jelentkezem!

Hirtelen mintha döbbszent csend ereszkedett volna a helyiségre. Skibinski professzor arcán sokkal egyértelműbb volt a meghökkenés, mint az imént a mosoly. Jane a szeme sarkából fokozatosan vette észre, hogy a szomszéd asztaloknál ülő utasok is csodálkozva néznek rá, az evést is abbahagyva. De hát mit csinált rosszul?

Charles kezét érezte a bal vállán, ettől kicsit melege lett, a navigátor még sohasem érintette meg.

- Jól van, Miss Carson, pihenj.

Pihenjbe állt, aztán lezökkent a székre, amit a főhadnagy mutatott neki. Még mindig nem értette, miért bámul rá mindenki úgy, mint valami csodabogárra. Még Skibinski professzor is, pedig az imént beszélt Heywooddal, aki csakolyan kadét, mint ő. Lekapta a sapkáját és a szék támlájára akasztotta, ahogy a kadétek szokták. Skibinski ezen is mintha csodálkozott volna.

Egy steward lépett hozzájuk.

- Jó estét, kisasszony, jó estét, Mr. Charles. Mivel szolgálhatok?

A navigátor mondott valamit, de ő nem figyelt oda, Skibinskit nézte, szerette volna tudni, miért bámul rá lassan egy egész perce úgy, mintha két feje lenne, és vajon miben kiváló? Nyilván az, ha a navigátor ezt mondja, hisz régen ismeri. Ha professzor, akkor alighanem tanít. Ha Charlesék régi barátja, talán őt is tanította, vagy az apját, vagy mindkettőt. Még a megismerkedésükkor mondta Mr. Charles, hogy az apja is navigátor volt, azaz most is az. Akkor navigációt tanít. Biztos régebben navigátor volt, de már nem csinálhatja, amióta így elhízott. Vagy azért hízott el, mert már nem csinálja?

- Tessék? - kapta föl a fejét.

- Kisasszony, mivel szolgálhatok? - hajolt felé a steward.

- Mindegy, hozzon valami harapnivalót - mondta Jane oda sem figyelve, éppen úgy, ahogy apa szokta, amikor elmélyül a munkájában. Skibinski ezen is csak bámult.

Jane elhatározta, hogy beszélni kezd, mert ezt így nem lehet, a professzor csak bámul rá, mint valami csodalényre, ő meg nem érti, hogy miért. Hátha beszélgetés közben kiderül.

- Professzor úr gyakran utazik az *Uranián*?

Skibinski erőt vett magán. - Ó, igen, Miss Carson, háromszor-négyszer is egy évben. Tudja, a munkám.

- Bizonyára tanít a Callindrán és a Canopuson.

- Ó, igen. Meglehetősen elismert vagyok.

Navigáció, olyan tudomány nincs. Hogy mondják ezt igazi tudományos nyelven? Hogy az ördögbe mondják?!

- Hiperatom-elméletet, ugye?

A professzor rábámult.

- Esetleg hiperfizikát?

- Ööö... nem egészen, Miss Carson. Én... tudja, ügyvéd vagyok.

Most Jane-en volt a csodálkozás sora. Ügyvéd?! Akkor mi köze a...

- Én azt hittem...

Charles főhadnagy a szavába vágott. - Erről jut eszembe, professzor úr, a múltkor mesélt egy igazán érdekes ügyről, amiről mostanában tanít.

- Ó, igen - élénkült meg Skibinski. - Ön a McNeill kontra Procyon Planetáris Önkormányzat ügyre gondol. Tudja, ez az ügy nyolcvan éve foglalkoztatja a szakmai közvéleményt. Davidson kutatásai nyomán valószínűsíthető, hogy a törvényszék mégiscsak szakmai hibát követett el, amikor...

Jane kábultan hallgatta. Legalább negyedórát beszélt, lassan, kényelmesen, mintha olvadt zsír folyna a szájából. Émelyítő volt. Közben a steward letett elé valamit, de rá se tudott nézni. Csak bámulta a zsírgömböt és nem értett semmit. Sem a szavaiból, amik valami precedensekről szóltak, sem abból, mit keres ő itt és miért hallgatja. Semmiből.

Balján a navigátor egyszer csak felállni készült.

- Maradjon csak, Mr. Charles - hallott egy hangot a háta mögül. - Nincs ellene kifogása, ha elrabolom Miss Carsont?

- Kérem, őrnagy úr.

- Köszönöm. Carson főkadét!

Jane talpra kecmeggett, kissé szédelegve, és felnézett a jövevényre. Középtermetű, kicsit hajlott ember volt, fehér hajú, de szinte ráncatlan arcú. Ismerős. Ez Mr. Law, az első navigátor. Eddig egy kurta üdvözlésen túl semmit se beszélt vele.

- Velem jönne?

Jane bólintott, nem értve, hogy ez most kérés, parancs vagy micsoda.

- Hol a sapkája?

A széken volt, gyorsan lekapta onnan és a fejére tette.

- Tisztelegni nem tanult meg? - förmedt rá a navigátor és Mr. Charles felé biccentett.

Jane-nek eszébe jutott az iménti tisztelgés, amikor az egész étterem órá meredt, és hirtelen vad vágyat érzett, hogy ezt újra átélje. Negyedórája senki rá se nézett. Most megint őt fogják bámulni. Hát csak bámulják. Főkadétot még egy se látott közülük.

Hátraarcot csinált és vigyázzállásban tisztelgett a másodnavigátornak. - Carson főkadét engedélyt kér a távozásra, uram!

Hirtelen hasított bele a felismerés, hogy a főhadnagy itt az étteremben valamiért nem szereti a katonás viselkedést. És nyilván a többiek sem. Itt rajtuk kívül mindenki civil, ők nem így köszönnek, de a főhadnagy se teszi. Most muszáj lesz. Ennyi jár neki, amiért idecipelte ehhez a bámuló zsírsertéshez, aki csak precedensekről tud beszélni.

Charles kényszeredetten felállt és tisztelgett. Ha Jane Carson valóban egy kadét lenne, elég lenne a tisztelgését egy fejbólintással viszonzni ültő helyében, de Jane a parancsnok lánya, akivel udvariasnak kell lennie. Ráadásul Jane háta mögött Law villámló tekintettel intett a navigátornak: álljon fel és tegye föl a sapkáját.

- Köszönöm, Carson főkadét, leléphet - nyögte ki a sapkájához emelt kézzel.

Jane szabályos hátraarcot csinált és kimasírozott Law oldalán, pontosan tartva vele a lépést. Az egész étterem őket bámulta.

24.

Pár méterrel odébb észrevett egy nyilvános mosdót. Belökte az ajtót, körül se nézve a csaphoz ugrott, kinyitotta és a hideg víz alá dugta a fejét.

- Csurom víz lesz a sapkája - hallotta fentről elmosódottan, érezte, hogy Law lekapja a fejről, de nem törődött vele. Úgy érezte, eddig nem tudott lélegezni, s csak most, a víz alatt prüszkölve képes ismét.

Aztán fölmerült, csapzottan, megviselten nézett Law-ra, aki elmosolyodott és becsukta az ajtót. Leakasztott egy összehajtott törölközőt és odadobta neki, úgy, hogy szinte koppant a kezében.

Amíg szárítkozott, Law a kézszáritó alá tette a sapkáját.

- Tudja - kezdte tünődve, rá se nézve, mintha csak a sapkához beszélne -, ez a Charles jó fiú, de van egypár hibája. Kicsit nagyra van magával és a családjával. Mesélt magának az anyjáról?

Jane megrázta fejét a törölköző alatt.

- Az apját említette.

- Aha. Az apját. A navigátort, igaz? Nekem is. A többi tisztnek is. De itt a B szektorban még soha nem beszélt róla. Itt csak az anyját emlegeti, aki híres üzletasszony, több rendszerben vannak érdekeltségei. Róla viszont nekünk nem beszél.

Jane előbukkant a törölköző mögül. Egy pillantást vetett a tükörbe - pontosan úgy nézett ki, ahogy várta. Mint egy ázott ürge. Szent ég, ha ezt a fiúk látnák az iskolából!

Law-ra siklott a tekintete. A navigátor kényelmesen rátámaszkodott a mosdóasztalra és jóindulatú mosollyal figyelte őt.

- Úgy néz ki, mint egy ázott ürge - mondta pontosan azt, amire ő gondolt egy pillanattal korábban. - Fönt a vezérlőben szebb volt.

Jane érezte, hogy elpirul, pedig ilyen öreg ember bókjától már igazán nem kellene.

- Köszönöm...

- Nem a női vonzerejére gondoltam - felelte Law szárazon. - Az még kialakulatlan. De ott úgy viselkedett, mint egy úrhajós, úgy járt és úgy állt föl, amikor Richard szólította. És tudta az úrhajósok alaptörvényét.

Jane-en e pár rövid mondat alatt érzések sora viharzott végig. A kialakulatlan női vonzerő fölháborította, az úrhajós viselkedés büszkeséggel töltötte el, apja keresztnéven való említése megnyugtató családiasságot árasztott, a „tudta” örömet szerzett, az úrhajósok alaptörvénye viszont megijesztette.

- Nekem... fogalmam sincs...

- Az úrhajósok alaptörvénye: a legrosszabb, ha nem csinálsz semmit. Maga is ezt alkalmazta, amikor nem tudott felelni a kérdésre, hogy hol mér a gamma radiométer. Ha azt feleli, hogy nem tudja, akkor nem csinál semmit. Hát felelt azt, amit tudott.

Jane elmosolyodott a visszaemlékezésre.

- Nem tudtam, hogy alaptörvényt követek.

- Hát most már tudja. A fülét is törölje meg, mert csöpög róla a víz. És ha rám hallgat, később is ezt teszi.

- Később is törölöm majd a fületem?

- Nem - nevetett Law öregesen. - Később is úrhajósként viselkedik.

- Az étteremben ugyancsak meglepődtek rajta.

- Ne törődjön vele. Azok ott gazdag és tekintélyes emberek, akik csak a tiszteket veszik közülünk emberszámba, nagyjából hadnagytól fölfelé. De még a parancsnok is csak egy fuvaros nekik, akit megfizetnek, hogy szállítsa őket. Ha egyszer maga is utasszállítón szolgál majd, ezt soha ne feledje. Szállítsa őket, de ne közösködjön velük.

Jane bedobta a törölközőt a ládába, aztán rátámaszkodott a mosdóra és a tükört nézte, de nem is látta magát. Megmarkolta a mosdó peremét.

- Apa nem jár abba az étterembe?

- Az első osztályú ebédlőbe? - Law megrázta a fejét. - Semmi szín alatt. Én is csak azért mentem be, mert megláttam, hogy ott ül, pedig nem odavaló. Oda csak a pénz való, nem az emberség.

- És a másodosztály?

- Egy ilyen hajón a harmadosztályú jegy is nagyon drága. Aki a két keze munkájából él, az nem Hórusz osztályú hajón utazik. Hacsak nem itt az A szektorban.

Jane lehajtott fejjel gondolkodott.

- Milyen úrhajós Charles főhadnagy?

- Kiváló szakember, ha erre gondol. Ha nem az lenne, nem dolgozna a kezem alatt. Nagyszerűen tudja a térnavigációt, bár a hipert még csak tanulja. Mindig pontos és megbízható.

Jane lassan bólintott.

- De maga még felülmúlhatja.

Jane fölkapta a fejét. Jól hallotta?

- Tudja, Jane, én harminc évig navigátorokat tanítottam a létező összes hajótípuson. Vannak apró trükkjeim, amikkel már a kezdet kezdetén fölmérem egypár képességüket.

- Például? - nevetett Jane hitetlenül, hiszen nem csináltak semmiféle tesztet.

- Például odadobok nekik egy összehajtogatott törölközőt.

Valaki hirtelen leöntötte Jane-t jéghideg diakrominnal.

- És?

- Ha úgy tudja elkapni, hogy nem nyílik szét, az elárul egyet-mást az ujja gyorsaságáról.

- De hát... ez még...

- Édeskevés, igaz? - Law bólintott. - Van még más is. A legfontosabbak az intuíciós tesztek. Az kell a navigációhoz.

- De azokat maga nem csinált velem.

- Nem, de tavaly az iskolában maga elvégzett pár apró tesztet.

- Honnan tudja...

- Az apja kérte, miután megbeszélte velem, hogy mit teszünk utána.
- Mit?... - Csípni kezdett a kötőhártyája, úgy nézte meredten az öreg navigátort.
- Ha jó lesz az eredmény és van hozzá kedve, útközben csinálunk egy komolyabb szimulációs tesztet.

Jane úgy érezte, mintha bedobták volna a Bettina egyik vulkánjába. Hiszen ő tudta azoknak a teszteknek az eredményét. És nem volt kétséges, hogy Law is tudja.

25.

A vezérlőben ismét mind együtt voltak. Apa, Wright, Thornton, Whalley, Charles, Ryan, Forbes és ezúttal másik három kadét. Örömmel fedezte föl, hogy az ő szakaszából valók: Biggs, Brown és Dempsey. Ahogy belépett Law társaságában, vigyázzban tisztelegtek nekik.

- Jó estét, uram - viszonzta Law.

Jane is a sapkájához emelte a kezét.

- Jó estét, Mr. Law, Miss Carson.

- Tizenhárca óra negyvenhárom - mondta Forbes. - Mindenki készen áll... Mr. Wright? Mr. Wright!

- Várjon egy kicsit - dörögte a főpilóta, aki egy műszert vizsgálgatott valami elképesztő magasan, ahová csak az ő termete ért föl. - Érdekes ez a néhány szám itten.

- Igazán szakszerűen fejezi ki magát, őrnagy úr - mondta Charles epésen.

- Igen - mondta szórakozottan a főpilóta, kapcsolókat nyomogatva. - Százados! - reccsent föl.

- Legyen szíves az APRC hatvanhárom-negyvenkettő-tizenkilencet ellenőrizni.

- APRC hatvanhárom-negyvenkettő-tizenkilenc, uram - ismételte Ryan százados, fűrgén nyomkodva a billentyűket. Jane közelebb óvakodott, hogy figyelhesse a monitorját, de a megjelenő szám- és rövidítésözből semmit sem értett. - Enyhe turbulencia a hatvannégy-hatos irányában, tizenkét LP. Csökkentem a nyomást a hatvankettes szekcióban.

Kis szünet.

- Azt hiszem, jó lesz - mondta Wright, és visszatért a rendes műszerekhez. - Mr. Ryan, mostantól folyamatosan ellenőriztesse a turbulenciaértékeket az egész APRC-ben, és készítsen grafikont a változásokról.

- Értettem, uram.

- Ön óvatos ember, őrnagy úr - szólalt meg Charles.

- Igen, Mr. Charles - felelte Wright kurtán, már más értékeket olvasva a képernyőkön. - Pilótaszekció rendben, kezdhetjük.

Apa leült a székébe és átfutotta a monitorokat. - Hipertéri műveletet megkezdeni!

Jane gyorsan átment Law háta mögé, kellő távolságban, nehogy zavarja.

- Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük - felelte Forbes. - Mr. Ryan?

- Minden kész. Zöld lámpa!

- Mr. Wright?

- Zöld lámpa!

- Mr. Charles?

- Zöld lámpa!

- Mr. Law, öné a vezénylés.

- Köszönöm - mondta az első navigátor, aki már az asztalánál ült. - Parancsnok, kérem a célpontot.

Mindenki tudta a célpontot, hisz menetrend szerint repültek, de rendnek kellett lenni.

- Célpont a Sadalsuud.

A parancsnok hagyományosan csak ennyit mondott, minden mást a navigátornak kellett tudnia.

- Értettem, célpont a Sadalsuud - felelte Law. - Galaktikus koordináták delta egy-három-kilenc-zéró, ró három-három-kilenc, théta kettő-egy-három-zéró. Hajórelatív koordináták delta zéró egész zéró-három-kettő, ró egy egész zéró-zéró-nyolc, théta zéró egész zéró-egy-kilenc. Irányszög delta hat-kettő-hat, ró kilenc-nyolc-kettő, théta kettő-három. Pályamódosítást kérek irányszög delta hat-zéró-kilenc, ró kilenc-hét-zéró, théta három-zéróra.

- Pályamódosítás irányszög delta hat-zéró-kilenc, ró kilenc-hét-zéró, théta három-zéróra - felelte Thornton. - Pályamódosítás megkezdve tizennyolc negyvenhat.

- Mátrixszekvenciát megkezdem - közölte Law, és lenyomott egy élénkkék gombot. Számsorok viharzottak elé, az egész óriási képernyőt betöltve. - Callindra expass hat-zéró-kilenc epszilon nyolcas transzponált béta tizenötre, Sadalsuud inpass öt-egy-öt epszilon nyolcas reduktív transzponált gamma tizenkilencre, kovariancia tizennyolc alfa, gravitációs turbulencia negyvenhét alfa. Mátrixszekvenciát kérek.

Charles gyakorlottan kezelte a szűkítőt, a képernyő tetején egyre csökkent a mátrixkombinációk mennyiségét jelző piros szám. Az elején még tizenhétmilliót mutatott, ez a jelenlegi helyzetükben matematikailag lehetséges összes mátrix száma, amiknek persze legnagyobb része nem vezetne sehová, más részük más naprendszerbe küldené őket. A szűkítő kiszűrte a Sadalsuudra nem alkalmas mátrixokat, s a szám csakhamar megállapodott százötvenezer-nyolcszázon.

- Pályamódosítást befejeztem - jelentette Thornton. - Kívánt pályán haladunk.

- Értettem - mondta Law. - Szekventálás indul.

Forbes lenyomott egy gombot, s a vezérlőben minden világítás kialudt. Jane ámulva nézett körül. A monitorok és színes jelzőfények ezrei varázslatos külsőt kölcsönöztek a vezérlőnek. Legalább tízféle szín kergetőzött játékosan a képernyőt figyelő Law fehér fején.

Teljes csend volt. Jane tudta, hogy a mátrixszekventálás alatt pisszenni sem szabad, nehogy a navigátor kiessen az összpontosításból.

A navigátor két keze egyszerre siklott ide-oda a majdnem vízszintes képernyőn, aminek tartalmából Jane alig látott valamit, de fölötte a párja is mutatta ugyanazt. Tarkabarka számok végeérhetetlen rengetegét, mellettük apró színes grafikonokkal. Law jobb kisujja érintésével kiválasztott egy mátrixot, megnézte adatait, aztán bal kisujjával visszalökte a többi közé vagy eldobta, a kapott adatok birtokában pedig - s még inkább valamiféle követhetetlen sejtések alapján - ki tudott szűrni bizonyos más mátrixokat. Időnként piros vonal rajzolódott egyes

mátrixokra, ezeket a közben előkerült adatok alapján Charles húzta ki; az ő dolga volt a reduktív variánsok szűrése. Lassan csökkent a piros szám. Százhúszezernél járt, amikor Law húzott egy vonalat az ujjával, a mátrixok átrendeződtek, s a szám leesett hatvannyolcezerre. Ez volt az első nagy szelekció, amit több másik követett, s negyedóra múlva már majdnem elfogytak a mátrixok. Hatvankilencet mutatott a szám... ötvenhetet... ötvenkettőt...

Law átnézte az utolsó ötvenkét mátrix összes adatát, aztán reduktív párjaikat is. Keze mozdulatlanul pihent egy percig a képernyő fölött.

Most választja ki - gondolta Jane. Sejtelve sem volt, milyen szempont alapján dönt Law, aki most nem olvasott semmilyen adatokat. Találomra?

Egyszer csak megmozdult a keze és rámutatott az egyik mátrixra. Bal kezével pedig lenyomta a képernyő melletti fehér gombot.

A többi mátrix eltűnt, csak ez az egy maradt. Egy négydimenziós koordináta-sor, három sebesség-összetevő és három irányszövelem, mindez egyszer a g - és egyszer a h -tér számára, mindkettőből egy a belépésnél és egy a kilépésnél, ez negyven darab számérték; valamint egy egyenlet, ami ezekből az értékekből összeáll: a hipertérben megtett virtuális út képlete. S jobboldalt a képlet háromdimenziós grafikonja, rajta a negyedik dimenzió, az idő aranyszínű fonálával, amely bonyolult csavarvonalakat írt le rajta.

Law lenyomott egy újabb gombot. A képernyő kinagyította a mátrixot, s az aranyfonálon fénylő pont szaladt végig.

- Szekventálás befejezve - közölte Law.

- Hipertéri művelet befejezve - jelentette Forbes, s ismét kigyulladtak a világítótestek. Jane kicsit hunyorgott a nagy világosságban, és mozdulatlanul várakozott.

A tiszték fölkeltek és indultak kifelé.

- Mi történt? - merte megkérdezni Jane.

- Mi történt volna? - kérdezte Wright reszelősen. - Befejeztük.

- Hol vagyunk? - csúszott ki Jane száján a kérdés, amit mindenki föltesz, miután első ízben lát egy hiperugrást.

A választ ugyanúgy kapta, mint mindenki erre a kérdésre: közömbös vállvonással.

- Természetesen a Sadalsuud-rendszerben.

26.

Hét óra körül előkerült Munro steward és megkérdezte, mikor és mit óhajt vacsorázni. Neki csak ekkor jutott eszébe, hogy egész nap szendvicseket evett, abból se sokat, és hogy Wright az ő szolgálatára rendelte Munnót. Külön stewardja van, erre eddig nem is gondolt. A gyomra azonban kapott az alkalmon és elkezdett korogni, úgyhogy rendelt egy komplett vacsorát Munnótól a lehető leggyorsabban. Közben pedig bevonult a kajütjébe és átöltözött, mert már idegesítette, hogy fél napja ugyanabban a kóricál.

Ekkor kopogtak.

- Ki az?

- Charles főhadnagy. Nem zavarom?

Húha!

- Várjon! Nem vagyok... várjon egy percet!

- Persze, várok.

Gyorsan beleugrott a nadrágjába, fölhúzta a cipőjét és megnézte magát a tükörben. A haja borzalmas volt, de ezen most nem segíthetett. Épp csak igazítani tudott rajta kicsit.

- Tessék, Mr. Charles.

A navigátor kicsit zavartan állt az ajtóban.

- Tudja... csak azért jöttem, hogy megmondjam... szeretnék bocsánatot kérni.

Jane visszament az ágyhoz és leült a sarkára. A navigátor belépett és megállt a falnál.

- Nem szándékosan hoztam kellemetlen helyzetbe, Miss Carson. Nem gondoltam át előre, hogy mit teszek. Skibinski professzor... nos, ő valóban kiváló ember a maga területén, de vannak bizonyos hibái, amik az ön társaságában óhatatlanul felmerülnek. Teljes közönye mind az úrhajósok, mind a fiatal hölgyek iránt... és a többi.

Jane lassan bólintott.

- Örülök, hogy észrevette a hibáját, Mr. Charles.

- Többé nem fog ilyen előfordulni, Miss Carson.

Jane arra gondolt, amit Law mondott neki Charles jelleméről, s úgy gondolta, nem árt utánajárni.

- Mondja csak...

- Igen?

- Mondja, ki az ön édesanyja?

Charles meglepődött. - Az anyám?

- Igen, főhadnagy úr.

Charles egy pillanatig habozott, aztán a zsebébe nyúlt és kivett egy kis tárcát, abból egy fényképet. - Tessék, Miss Carson. A neve Anne Lawrence, később Mrs. Charles, de már húsz éve Mrs. La Ponte. Apámmal elváltak, amikor én még gyerek voltam.

- Mivel foglalkozik?

- Üzletasszony.

- Tartják a kapcsolatot?

- Persze. De hát miért érdekli?

Jane habozott egy pillanatig, aztán rájött, hogy nem tud mást mondani, csak az igazat.

- Valakinek szemet szúrt, hogy ön a tisztikarban csak az apjáról, az utasok között pedig csak az anyjáról beszél.

Charles fölnevetett. - És ez baj?

- Mindenesetre érdekes.

- Nézze, kislány, akarom mondani, főkadét. Az én apám egy elég híres navigátor. Nem ér föl mondjuk Cole-lal vagy Antoniával, de ott van az első tíz között. Tanít is. Amit tudok, nem kis részben neki köszönhetem. A mostani tisztikarunkban senki sincsen, aki ne ismerné személyesen. Persze hogy beszélek róla. De anyámat nem ismerik, mert nemcsak hogy nem úrhajós, de ki se teszi a lábát a városából, hacsak nem égetően muszáj. Ő ilyen. Az utasaink között viszont sokan vannak az üzleti világból - akik tehát őt ismerik, így ott órála beszélek. Meg van elégedve?

Jane fokozatosan jött zavarba, ahogy Charles beszélt. Rájött, hogy számárság, amit számonkér rajta. Persze hogy azokról beszél, akiket a társaságban ismernek.

- Ne haragudjon.

- Ugyan. Maga egy naiv kislány, akinek akárki akármit mondhat, elhiszi. Azért, mert civilek társaságában nem tisztelgek és fordítva, katonákat nem kézfogással üdvözlök, még nem szégyellem se magukat öközöttük, se őket maguk között. Law őrnagy remek szakember, én elégedett leszek, ha az ő korában a felét fogom tudni annak, amit ő tud, de ő elkülönül az utasoktól, én meg nem. Ez részben szokás, részben ismeretségek kérdése. Nekem vannak személyes ismerőseim a rendszeres utasaink között, neki pedig nincsenek, ennyi az egész.

Jane már semmit se tudott felelni. Haragudott Law-ra, amiért szidta a főhadnagyot, pedig az semmi rosszat nem tett. Illetve de, egyet igen, de azért most bocsánatot kért.

- Ne haragudjon - suttogta megint.

- Szóra sem érdemes az egész.

Dehogynem, gondolta ő, ezzel most mindent elrontottam. Még jó, hogy két hónapig tart az út, ennyi idő alatt hátha...

De vajon mi kell ahhoz, hogy egy ilyen férfi észrevegye őt?

Nem volt több ideje gondolkozni. Kopogtak és nyomban nyílt az ajtó. Apa volt az.

- Jane... Főhadnagy?

- Uram?

- Mit keres ön itt?

- Beszélgettünk, uram.

Apa most órá nézett, aztán vissza Charlesra, majd megint rá. És őt nézte kitartóan, ahogy belépett a szobába és a navigátorhoz intézte szavait.

- Mr. Charles... emlékszik az azonos pályán haladó hajók közötti legkisebb megközelítési távolságra?

A navigátor meghökkent. Jane is.

- Emlékszem, uram...

- Mennyi is az?

- Tízezer kilométer.

- Valóban. Nos, tekintse a lányomat egy hajónak, amely önnel azonos pályán halad, Mr. Charles.

Soha nem tudta meg, melyikük lett vörösebb ebben a pillanatban. Ő felugrott, berohant a fürdőszobába és magára zárta az ajtót.

27.

Másnap délelőtt végrehajtották a második ugrást: a Mira rendszerében jártak. Masters bekapcsoltatta a kilátókat a B szektorban, hogy az utasok megnézhessék a Gemma gyönyörű zöld gömbjét. Leszállni nem fognak rá, el se férnének a kikötőjében. Jane is vetett rá egy pillantást, aztán keresett egy személyzeti adatbankot és kikereste, hol van most szolgálatban a tegnap a P2-höz beosztott szakasz. A hajó bejárható részének egyik legtávolabbi sarkában dolgoztak, a D4F-ben, ahol... már nem is emlékezett, melyik része van a hajtóművek rendszereinek. Kocsiba ült hát és odahajtott.

Ha a járművek nem tudnák maguktól az irányt, lehetetlenség lenne közlekedni ezen a hajón. A B szektorban persze nem, de a C-ben már meglehetősen, a D-ben pedig teljes képtelenség. Ott már csak kanyarog minden összevissza, a közlekedőfolyosókat nem az embereknek tervezték, hanem a gépeknek, ott vannak, ahol hely van a gépek között. Ha most elromlana a kocsis, két napig tartana, hogy kitaláljon innen.

- No lám csak, Miss Carson? - ütötte meg a fülét egy kanyar mögött. - Hát idejött hozzánk?

- Ide, Stanton - állította meg a kocsit. - Gondoltam, megnézem, mit csinálnak.

- Hát azon van is mit nézni. Hé, fiúk! Itt van a callindrai sivatagi szörny!

A kadétek egymás hegyén-hátán ugrottak elő a gépóriások közül, pillanatokon belül ott tülekedett mind.

- Jó napot, főkadét!

- Üdv köztünk, sivatagi szörny!

Jane kilépett a kocsiból, kihúzta magát és a sapkájához emelte a kezét. Persze a főkadéti uniformis volt rajta.

A kadétek vigyázzba merevedtek.

- Mit csinálnak?

- Karbantartunk! Babusgatjuk a gépeket, beszélünk hozzájuk, hogy szépen átvigyenek az úron.

- Megnézhetem?

- Persze, jöjjön! - mondták mind, s egymással versengve mutatták az utat egy valószínűtlenül nagy instrumentum felé. - Most ezt fogjuk szétszedni.

- Ne szóljatok semmit - emelte föl a kezét Brown. - Ha megmondja, mi ez, vendégem a hajókantinban egy italra.

- Nem iszom alkoholt.

- Mi se. Nem szabad. Alkoholmentesre.

Jane kezét nyújtott beleegyezésül, Brown megszorította.

- Brown kadét, ez egy Haskell-46 DPL Engrax hiperstabilizátor.

A fiúknak leesett az álla.

- Hé, várjunk csak. Maga puskázott valahonnan.

Jane elnevette magát. - Ha nem vennék észre, ennek a pici jószágnak a túloldalán áll a kocsim, és éppen ott van a tábla, ahol kiszálltam.

- Brown - harsogta Jones, s a társa vállára tette a kezét -, a főkadét szemfülességével te sose veszed föl a versenyt!

A tizenhárom szólamú nevetés végigzúgott a gépek között.

Öt perccel később Jane már az Engrax alsó szerelőfülkéjében állt, aminek be lehetett csukni az ajtaját, és az uniformist hámozta le magáról. Belebújt a sötétkék szerelőruhába, az egyenruhát tiszta zacskóba csomagolta és kilépett.

- No, megfelelek? - perdült eléjük, s körbefordult.

Megtapsolták.

- Lássuk - mondta Kelly -, a csavarkulcsot is olyan ügyesen forgatja-e, amilyen csinos.

Jane elpirult, de Kelly is attól, amit mondott. Zavarukból Biggs segítette ki őket.

- Akkor dologra, mert Ryan ízekre szed valamennyiünket, ha mi nem szedjük ízekre az Engraxot a holnapi ugrásig.

- És a ma esti? - kérdezte Jane.

- Abban nem vesz részt. Nyolc hiperstabilizátor van a hajón, de sose használunk ötnél többet, három vagy négy mindig tartalék. Sorban váltják egymást a szolgálatban. Így van ez minden létfontosságú berendezéssel.

Heywood kinyitotta a kis ajtót a szerelőfülke mellett és lekapcsolta az Engrax tápellátását, aztán kihúzta a húsz centi vastag nagy kábelt és lebiztosította a csatlakozót.

- Egyes áramtalanítva.

- Kettes áramtalanítva - szólt Porter a másik oldalról.

- Hármás áramtalanítva - jelezte Dempsey.

- Négyes áramtalanítva - zárta a sort Muller.

- Engrax áramtalan - nyugtázta Riley, az aznapi szakaszparancsnok. - Gyújtáspróbát!

Kelly belépett a fülkébe és beindította a stabilizátort. Néma csend. Lepakcsolta. Újra fel. Megint le. Harmadszor is. Le.

- Gyújtáspróba kész, az Engrax áramtalan - jelentette.

- Engrax áramtalan - bólintott Riley. - Kelly és Muller az alsó fülkéhez, Biggs és Brown a felsőhöz, Dempsey és Porter a protonikához, Stanton és Wilson lentől biztosít, Heywood és Jones segít, ahol kell, Lemuel marad az összekötő.

- És én? - kérdezte a nagy callindrai sivatagi szörny.

- Magának még nincs képesítése hiperstabilizátorok karbantartására, Carson főkadét - mondta Riley bocsánatkérő arccal. - Ne sértődjön meg, de ha odaengedem a Haskell-csővekhez, öt perc múlva egyikünk sem él.

Jane fölnézett a háromméteres csövekre.

- Nagyon veszélyesek, ugye?

Riley elmosolyodott. - Nem, főkadét, most, hogy a hatvanezer voltot kihúztuk belőlük, teljesen veszélytelenek. De Ryan századosban saját atommáglya üzemel, és mérget vehet rá, hogy megtud mindent...

28.

Jane alig negyedórát figyelhette az Engrax karbantartását, ezalatt pedig épp csak néhány burkolólapot távolítottak el nagyon nagy gonddal. Dempsey éppen a protonikai rendszer héját eresztette le a padlóra egy kis antigravdaruval, amikor Riley és Jane fülhallgatójában megszólalt Lemuel hangja.

- Álljatok le, új parancsot kaptunk. Máshova kell felvonulnunk.

- Az ürre! Sürgős?

- Nem.

- Akkor először visszاسzerelünk mindent. Fiúk, munka leáll, mindent építsetek vissza a helyére, de ne tegyétek áram alá az Engraxot. Lemuel, mi az új feladat?

- Most diktálják, várj.

Visszacsavaroztak mindent, aztán Heywood előszedett egy narancssárga szalagtekercset, fölragasztotta a stabilizátor oldalára szemmagasságban és körbesétált vele. A szerelőfülke ajtajára föltett egy papírt, amin az állt: „Karbantartás megszakítva Ryan százados parancsára, 4. szakasz”, és a dátumot meg a pontos időt.

Lemuel előjött a szerszámkocsival, fölkapaszkodtak és elindultak. A szerszámkocsi nem volt kényelmes jármű, ülések helyett léceken ültek és muszáj volt két kézzel kapaszkodni, hogy le ne essen az ember. Ez nagyon tetszett Jane-nek.

- Hallgatunk, Lemuel - mondta Riley.

- Az APRC hatvankettőt kell megnéznünk. Ryan hibás értékeket mért, itt van az egész lista.

- A keservit! Rosszabb munkát nem talált?

Jane-t hihetetlenül boldoggá tette, hogy Jones nem kért tőle elnézést a káromkodásért. Maguk közül valónak tekintette.

- Idejön ő is? - kérdezte Riley.

- Egyelőre nem, csak végezzünk egy felszíni vizsgálatot.

A kocsi legurult egy hosszú rámpán, majd befordult egy hatalmas terembe, a megszokott méretű gépek közé.

- Kocsi állj! - mondta Riley. - Itt cuccolunk le, látni akarom az adatokat.

Lekászálódtak a kocsiról, letelepedtek a padlóra és elővették a kézigépeiket. - Van még egy valahol? - ugrott vissza Brown a kocsira. - Tessék, Carson főkadét.

- Köszönöm - vette át Jane, s Brown segítségével a képernyőre hívta az adatokat. Nem mintha bármit is értett volna belőlük, de legalább ugyanazt látta, amit a többiek.

- Ebből egy szót se értek - szólalt meg Lemuel. Jane hálásan nézett rá, de a fiú nem úgy értette, ahogy ő gondolta. - Ekkora eltérés miatt szalajtottak minket ide?

- Lemuel kadét, hülye vagy - szólalt meg atyaian a nagydarab Jones. - Először is van három ember a hajón, aki soha semmilyen óvatosságot nem tart túlzottnak. A parancsnok, a főpilóta és az első navigátor. Másodszor van egy darab Ryan százados, akinek az a dolga, hogy amit ők jónak látnak, azt velünk elvégeztesse. Harmadszor pedig - megemelte a hangját - ezekre a gépekre van bízva az életünk. Én azt mondom, inkább szedem szét az egész hajót és rakom össze újra, de tudni akarom, hogy minden jól működik. És ha Mr. Wright szerint ekkora eltérést már ki kell vizsgálni, akkor megyek és kivizsgálom.

- Jól beszélsz, Jones - mondta Kelly -, úgyhogy ha szét kell szedni, te kezded.

Jones megfenyegette az öklével, amire Kelly nevetett.

- No jól van - vágta el Riley a beszédet -, figyeljünk a dolgunkra. Ha nincs ellenvetés, elmagyarázom, miről van szó, egyrészt mert a főkadét nem tudja, másrészt mert nekünk sem árt némi ismétlés. Ha valahol hibázok, azonnal javítsatok. Egyszóval, uraim - mikor ezt mondta, Jane-re nézett, bólintással mutatva, hogy őt is az urak közé számítja, aminek a lány nagyon örült -, az APRC egy berendezés, ami úgy száz méterre van ide a hátunk mögött. Egy óriási tartály, amiben vékony csövek futnak mindenféle irányban, és bennük egy folyadék áramlik, a protokriolit. Ebben elektromos feszültségek futnak, amik speciális mágneses erőteret gerjesztenek, helyesebben erőterek bonyolult hálózatát - javította ki, látva Heywood felemelt ujját. - Mindennek a célját nem ismeri senki, az sem ismeri, aki megépítette az egész hóbelevancot. Ugyanúgy, ahogy a hipermátrixok értelmét se tudja senki, épp csak léteznek és nem lehet nélkülük repülni. Hát ez a mágneses örültség tartja működésben a mátrixok transzpozíciós rendszerét.

- Nem működésben - szólt Kelly. - Az működik mindenhogyan, de ezzel tudod vezérelni.

Riley bólintott. - Jó. Mármost vannak bizonyos értékek, amelyek a protokriolit, röviden PRC állapotát mutatják, és vannak más értékek, amik az erőter állapotát, ezenfelül vannak további értékek, amelyek az előbb említett értékek állapotát mutatják, és természetesen ezeknek az értékeknek az állapotát is mutatják további értékek. Statisztikai alapon, átlagolva és mindenféleképpen. Derék Ryan századosunk felfedezte, hogy a legelsőként említett, a PRC állapotát mutató értékek között van egy kis eltérés a megengedettől. Olyan kicsi, amit az értékek állapotát mutató értékek már ki sem mutatnak, csak a közvetlen mérésekkel látható. A hatvankettes szekcióban. A hajón négy APRC van, a hatvankettes a másodikhoz tartozik, ami itt van mögöttünk. Nekünk most meg kell nézni, mi okozta a hibát. Csekélység. Átvizsgálunk körülbelül ötven kilométer hosszú acélcsövet, remélhetőleg anélkül, hogy szét kellene szednünk, mert annál pocsékabb munka nincsen. Kérdés van?

Nem volt kérdés. A kadétek nyilván tudtak mindent, amit kellett, Jane pedig arról se volt fogalma, mit kérdezhetne.

29.

Az APRC átvizsgálása tényleg nem volt főnyeremény. Egy éktelen nagy tartály tele volt úgy öt centi átmérőjű csövekkel, amik a falak, a padló és a mennyezet között mindenfelé futottak, mintha egy örült szobrász fogott volna egymillió csódarabot és ötletszerűen összehegesztette volna őket. A legrövidebb egyenes szakasz harminc centi volt, a leghosszabb egy méter. Jane egy darabig nézte kamerán át, amíg a fiúk nekikészülődtek, de semmiféle rendszert nem tudott kihámozni.

Ebbe a dzsungelbe kellett leereszkedni dróton függeszkedve, és különböző műszereket végig-sétáltatni a csöveken. Méghozzá sugárvédő ruhában, mert a PRC nevű folyadék radioaktív és nagyon hideg volt, és ha valahol szívárog, fagyást és sugárfertőzést okozhatott. Sajnos olyan robotot nem gyártottak, ami ilyen körülmények között működni tudna, ezért embernek kellett csinálnia.

Sorsot húztak, Biggs és Porter lett az első kettő. Bementek a sugármentesítő kamrába, szkafanderbe bújtak, közben pedig Heywood, Brown, Stanton és Wilson elhelyezkedett a daruknál, amik eresztik őket. Jane igencsak csodálkozott, hogy ilyen veszélyes műveletet a kadétok tiszt felügyelete nélkül csinálhatnak, de Kelly megnyugtatta: máskor mindig van itt tiszt is, de mivel most velük van a főkadét, nincs szükség még valakire. Ezen jót nevettek, de Jane azért magában megállapította, vigyázhatnának jobban is az emberekre.

A szakasz többi része helyet foglalt a padlón a gépsorok között és élénk beszélgetésbe merült, amibe persze rádió útján a dolgozók is bekapcsolódtak. Főleg ilyen és hasonló szerelési munkákról volt szó. Amikor félóra múlva Kelly és Muller indult beöltözni, Dempsey, Jones, Lemuel és Riley pedig a darukhoz, Jane úgy érezte, már eddig többet tanult, mint az elmúlt nap összesen. S még nem volt vége, mert a második és a többi váltásnál is folyt tovább a szó.

Fél egykor visszajött az utolsó csoport, de nem ültek le, s a többiek is fölkászálódtak.

- Indulhatunk ebédelni - mondta Riley fáradtan.

- Mekkora résszel végeztek?

- A szekció húsz százalékaival. Elég jó eredmény. Lemuel, jönnek az ötösök?

- Jönnek már - jelentette Lemuel mint összekötő -, mindjárt itt lesznek.

- Nem várjuk meg őket, kocsira mind!

Negyedóra múlva megálltak a D szektor egyik pihenőjében. Semmi kedvük nem volt végig-bumlizni az egész hajón a szállásukig, csak leugrottak és futottak a zuhanyozóba, mert farkaséhesek voltak és szigorúan tilos volt piszkosan, izzadtan asztalhoz ülni. Jane a zuhany-zóba nem követhette őket, de nem is volt rá szüksége, hiszen ő semmit se csinált. Így hát fölhívta Munrót és utasította, hogy itt a pihenőben jelenjen meg az ebédjével, de tizennégy személyre.

- Kik azok, Miss Carson?

- A négyes szakasz.

- De hisz azok csak tizenketten vannak.

- És maga nem eszik, Munro steward?

Aztán visszavette a fehér egyenruhát. Ez nem a tegnapi volt, az ötven év előtti készletekből ugyanis három darab maradt meg a raktárban az ő méretére, és Munro kihozta mindhármát, hogy váltva hordhassa. Utánanézett, van-e valami evőeszköz a pihenő szekrényeiben, de ilyesmi nem volt; viszont talált egy csíkos abroszt, legalább azzal letakarta az asztalt.

- Látom, már terít, Miss Carson - lépett be Kelly most már fehérben -, de ha most azt mondja, hogy ebédet is főzött nekünk, isten bizony körbepülöm a Mirát gyalog.

Jane nevetett és megkérdezte, tudja-e az irányt, mert mindjárt indulhat.

Két perc múlva belépett Munro, és három szervizkocsit gördített le a járművéről.

- Uraim, asztalhoz!

A kadétek sorban előrobogtak. Munro föltálalta a zöldséges húsleveset, megkóstolták, s a következő pillanatban Jones hangja zengte túl a többiekét:

- Uraim, én azt mondom, Miss Carsonnál jobb szakácsnő nincsen ezen a hajón!

A kadétek nevettek és bólogattak, Munro steward úgyszintén, aki tálalás után helyet foglalt köztük és ő is hozzálátott. Csak Kelly sóhajtott nagyot boldogtalanul.

- No mi az, Kelly, neked nem ízlik?

- Dehogynem. De ha tudnátok, mit ígértem én a sivatagi szörnynek az imént...

Jane följánlotta, hogy feloldja az ígérete alól, egy feltétellel.

- S mi lenne az?

- Maguk itt mind tegeznek egymást, engem pedig főkadétnak vagy Miss Carsonnak szólítanak.

- Vagy a nagy callindrai sivatagi szörnynek - egészítette ki Porter.

- Vagy annak. Ezt a címet meg a főkadétot továbbra is szeretném megtartani, de a Miss Carsonról lemondanék. Ha közétek tartozom, akkor tegeződjünk.

- Ez az! - mondta Wilson.

- Éljen a nagy callindrai sivatagi főkadét! - rikkantotta Jones. - Hanem erre koccintani kell. Munro, pezsgőt ide, a legjobb évjáratból!

Munro kibontotta a szokásos narancslevet, s teletöltötte a poharakat.

- Álljon meg a menet - mondta Riley, amikor Jane már emelte volna a poharát. - Tegeződés puszi nélkül?!

Kis csend támadt.

- Hát jó - mondta Jane. - Emelem poharam az *Urania* negyedik szakaszára.

Koccintottak, aztán Jane hőiesen összepuszkodott mind a tizenhárommal, a stewarddal is. Amikor visszaült a leveshez, már igencsak piros volt az arca.

30.

Délután a negyedik szakasznak hat óra pihenője volt, ezt az A2-ben kellett eltölteniük. Jane is velük tartott, s végigbeszélték a délutánt. Mesélt nekik az Alexáról, a sok apró szigetről a tengeren, a szigetükről, ahonnan úszva át lehet jutni a szigetcsoporthoz többi tagjára, amelyek közül az egyikén még egy igazi magas hegy is van, ami ritkaság a bolygójukon.

Jones a térdét csapkodva nevetett. Ő a Carlonán nevelkedett, ahol akkora hegyláncok vannak, amilyeneket Jane még sose látott. Dehogynem, felelte az. Jones legyintett, a tévé semmit se mutat, a hegyeket érezni kell az ember talpa alatt, fölkapaszkodni rájuk, száz métereken át. A Terrán még a carlonaiaknál is nagyobb hegyek vannak, de sajnos sose kapott még elég szabadságot, hogy megmássza őket.

Aztán beszéltek a tengerről, hogy abból viszont Jane-éknek van több, a Carlonán csak tavak vannak, Heywood bolygóján, a Canopus-I-en pedig még azok se nagyon. Erről Jane-nek eszébe jutott valami.

- Mondd csak, Heywood... ezt a Skibinski professzort jól ismered?

Heywood lebiggyesztette az ajkát. - Ő is a Canopusra való, valamikor volt a családomnak valami ügye vele.

- Mármint peres?

- Igen, azt hiszem, a nagynénémet képviselte talán húsz éve.

- Rendes ember?

- Hát amilyen egy ügyvéd lehet.

A kadétek nevettek.

- Charles főhadnagy kiváló embernek mondta - jegyezte meg Jane.

- Nem hiszem, hogy a főhadnagy a legjobb emberismerő volna, aki valaha élt - mondta szelíden Heywood.

- És te az vagy, Heywood?

A vékonydongájú kadét csak a fejét ingatta.

- Én se. Ha az lettem volna, most nem ezen a hajón dolgoznék.

- Miért nem? - kérdezte Jane gyanakodva.

- Először a *Callistóra* osztottak be még tavalyelőtt; egyébként Mr. Charles is ott volt gyakor-nok. Ha jó emberismerő lettem volna, rájövök, hogy a parancsnoka tehetségtelen és nem szereti a szakmáját. Akkor még idejében kérem az áthelyezésemet és elkerülök a *Callistóról*, mielőtt az kis híján lezuhant a Palmyrán. Az ügyet a Rigelen vizsgálták ki, minket is ott tartottak, aztán amikor vége lett és a parancsnokot kirúgták, a Rigelt érintő járatokra küldtek minket, engem például ide. De ha előbb kérem az áthelyezésemet, akkor ott közlekedő hajóra kerültem volna, ahol a *Callistóval* jártunk, a Sirius-szektorban.

Jane megnyugodott.

Estig velük maradt, aztán amikor a szakasz szolgálatra indult a C3-ba, elbúcsúzott tőlük és fölment a vezérlőbe, hogy lássa a következő ugrást. A célpont az Alshail volt, egy bolygótlan, magányos csillag.

Wright igen morgott az APRC miatt, ahonnan továbbra is hibás értékek jöttek, s felelősségre vonta Ryant, miért nem cselekszik.

- Órák óta vizsgálják a rendszert, uram. Már a legnagyobb részét felderítették, de nem találtak hibát.

- Akkor derítsék fel a maradékot is vagy szedjék szét! - recsegte Wright.

- A protokoll szerint először végig kell vizsgálni zártan, csak aztán szedhetjük szét.

- Én is tudom. Egy egész napja volt rá, hogy zártan vizsgálja!

- Mr. Wright - mondta Jane, igyekezve nyugalmat erőltetni magára. - Azok az emberek keményen dolgoznak, hogy megtalálják a hibát, igazságtalanság többet követelni tőlük.

A főpilóta ránézett. - Ki beszélt itt emberekről, Miss Carson? Egy hibáról beszélünk, amit ki kell javítani. Mit gondol, mitől megy ez a hajó?

- Akkor is keményen dolgoznak! - csattant fel a lány. - Ha félórát viseli azt az ormótlan védőruhát és semmit sem csinál, az felér kétórai kemény fizikai munkával. Ők pedig még dolgoznak is benne!

- Mit gondol, miért fizetjük őket?

Bent a lány gyomrában elindult egy hajóturbina. - Ide figyeljen, Wright őrnagy...

- Ebből elég - lépett közéjük a parancsnok. - Jane, légy szíves, ülj a helyedre. Mr. Ryan, mit tud ígérni nekünk?

- Uram, minden tőlünk telhetőt megteszünk, de nem hiszem, hogy holnap délnél előbb használható lesz ez a rendszer.

- Jó - mondta apa. - Ezért vannak a tartalékok. Ha nem találják meg a hibát, meglátjuk, mit tehetünk, addig pedig lássunk hozzá az ugráshoz.

31.

Este fáradtan került ágyba, pedig tulajdonképpen nem is csinált semmi különöset egész nap, csak mászkált a hajón és beszélgetett. És apától tanult még ugrás után mindenfélét a hajóról, késő estig magyarázta a hipernavigációt. Megbeszélték, hogy reggel folytatják a térhajtóművek felépítésével.

Reggel azzal a gondolattal ébredt, hogy csirkét akar enni, és nyomban süttet is Munróval. Még az ágyból szólt neki távkomon, a steward megkérdezte, hogyan szereti, ő elmondta, aztán megmosdott, felöltözött; mire elkészült, meg is volt a csirke.

- Boszorkány vagy, Munro - nevetett -, ilyen gyorsan máshol még föl se melegszik, te meg ki is süttetted.

- Persze, Carson. Ilyen hajón csak olyan steward dolgozhat, aki fittyet tud hányni a fizika törvényeinek.

Jane hozzálátott, közben Munro legénységi pletykákkal szórakoztatta. Aztán kopogtak. Apa volt. Jane egy pillanatra ijedten idézte fel a Charlesszal történt incidenst, de apa bólintott Munrónak és nyomban őhozza fordult.

- Jó reggelt, Jane. Úgy néz ki, a térhajtóműveket el kell halasztanunk, akadt egy kis dolgom hátul. Találsz magadnak elfoglaltságot, ugye?

- Persze... történt valami?

- A tegnapi APRC-t kell megnéznem, úgy látszik, tényleg szét kell szednünk.

- Húha! - csapta le Jane a csirkecombot. - Jövök én is.

- Szó sincs róla. Itt maradsz.

- De látni szeretném...

- Nézd a vezérlőből a biztonsági kamerákon át. Ez veszélyes művelet lesz.

Jane sóhajtott. Jobb szeretett volna ott lenni.

- Kik lesznek veled?

- A navigátorok, egy vagy két másodpilóta, a műszaki tiszt meg az ügyeletes karbantartók.

- Az nem a négyes szakasz, ugye?

- Nem tudom, miért?

- A négyes szakasz a barátom - közölte Jane.

Apa mosolygott. - Sok barátod van már ezen a hajón. Nem tudom, melyik szakasz lesz, nem néztem az ügyeleti beosztást. Nézz utána, ha akarod. Mennem kell.

Nyitotta az ajtót, de még visszafordult.

- Fölmész a vezérlőbe?

Jane bólintott.

- Jó. Akkor amíg visszajövök, ketten vagytok ügyeletesek Forbesszal.

Jane kihúzta magát ültében.

- Értettem, uram!

32.

Kilenc nullanullakor Forbes főhadnagy átvette a vezérlő ügyeletét Thornton századostól. Kilenc nullaötör a tisztikar egy része útnak indult a D szektor felé, hogy az APRC megbontását felügyelje. Két kis kocsin utazott Carson ezredes, Law őrnagy, Thornton, Whalley és Ryan századosok, valamint Kjartansson főhadnagy, aki engedélyt kért a művelet megfigyelésére. Velük egyidőben indult az egyes kadétszakasz, akik ekkor a C szektorban jártak, így jóval előbb odaértek és megkezdhették a beöltözést.

- Mr. Charles? - koppanzott be Mr. Law beosztottja ajtaján.

- Uram? - jött az ajtón át.

- Indulunk az APRC-hez, velünk tartana?

- Ó... elnézést, uram. Még a fürdőkádban vagyok... nem tudtam, hogy ilyen hamar indulnak. Kérem, tolmácsolja bocsánatkérésemet a parancsnok úrnak. Öt percen belül elkészülök és önök után sietek.

Eközben Jane és Forbes a vezérlőben ellenőrizte, hogy az APRC valóban áramtalanítva van-e - természetesen a négyes szakasz előző napi munkája után nem kapcsolta vissza, de ellenőrizni kellett -, aztán leállították a berendezés kiszolgáló egységeit is, ezzel a protokriolit keringése megállt a csövekben. Rövidesen jelentkezett Lindsey kadét, az egyes szakasz ügyeletes parancsnoka, és közölte, hogy az előkészületeket megtették.

Kilenc húszkor a tiszték megérkeztek a D szektorba és a műveletet megkezdték.

Kilenc huszonötör megszólaltak a vészhelyzeti szirénák.

33.

Forbes automatikus mozdulattal ugrott a legközelebbi ülésbe és ugyanazzal a lendülettel csatolta be magát. Jane rémülten követte a példáját. Forbes először is lenyomta a főmonitor gombjait. A fejük fölött böngött a vészjelző.

- Hűtőelemek rendben, neutronáramlás rendben, máglyabiztosító rendszer rendben. Máglya rendben! - csapta le a gombot. Jane tudta, mindig először a máglya állapotáról kell meggyőződni, mert ha megszalad, másodperceken belül elolvad az egész hajó. - Hiperhajtóművek

rendben, hipertéri egységet lezárom! Térhajtóműveket lezárom! Energiaellátó rendszer rendben, létfenntartó rendszerek rendben. Vezérlő mindenkinek, itt Forbes. Egyes fokozatú vész-helyzeti jelzés a D szektorból. Jelentést kérek!

Elnémította a vészjelzőt, de Jane tudta, az A, C és D szektorok többi részében még szól. Az E-be nem léphet ember, a B-ben pedig, ahol az utasok vannak, csak a legmagasabb fokozatú vészjelzések szólalnak meg.

- Itt Carson - szólalt meg apa a távkomon -, nálunk minden rendben. Vezérlő, jelentést kérek!

Mielőtt Forbes megszólalhatott volna, már jött az újabb jelentkezés.

- Itt Wright, a C4-ben vagyok, körülöttem minden rendben...

- Itt Charles - szólalt meg egy furcsán eltorzult, recsegő, sziszegő hang. - A C1-ben vagyok... minden csupa füst... száll a por... automaták rohannak... oltani...

- Itt Masters a személyzetiről, minden rendben...

Forbes nem figyelte Mastersra, Charlest hívta.

- Mr. Charles, Mr. Charles, hall engem? Vezérlő hívja C1-et!

- Hallom, Forbes... - jött elmosódottan. - Próbálok kijutni...

- Itt McGregor kadét a B1-ből - harsant egy hang. - Indulunk a C1-be Mr. Charlesért, vezérlő, hallanak?

- Halljuk, McGregor, ki van még önnel?

- Rogers, Dickson és Walters kadétek, uram!

A másik csatorna közben hozta apa hangját, amint utasítást ad az APRC lezárására, a műveletet elhalasztják és indulnak vissza. Az egyes szakasz még védőruhában állt, apa, Law és Ryan kocsiba ugrott és megindult előre. A többi tiszt hátramaradt.

- Itt Rogers kadét a C1-ből - jött már elmosódottabban. - Óriási füstbe léptünk be, légzőmaszkot vételeztünk. Vezérlő, hallanak?

- Halljuk, Rogers. Látnak valamit?

- Nem sokat, uram, de megtaláljuk!

- Vezérlő, itt Wright - recsegte a hangszóró. - Lezártam a C1-ből kifelé vezető utakat, hogy a tűz ne terjedjen. A B3-on át indulok az A szektorba. Mindjárt ott vagyok.

Aztán egy furcsa fémes hang.

- FAUT 34 vezérlőnek. C1 szektor tűz, erős füst. Lokalizálva C1G3-D1P1 átjáró. Terjed HCCR csövek mentén. FAUT 34 vezérlőnek. HCCR csövek C1G-D6E vonal lezárva. Robbanásveszély! Oltást megkezdjük C1G3 szektor. FAUT 34...

Jane oldalra lökte a székét a hajótérkép monitora elé, és rácsapott az automata gombjára. A térképen hosszú piros vonal jelent meg, amely a C szektor felső sarkából folyamatosan húzódott az alsó sarokig, és szétterjedt oldalirányban.

- Vezérlő a parancsnoknak - sikoltotta Jane a távkomba. - Vissza! Apa, forduljatok vissza, a szektor elejében...

- Hallom, Jane - jött apa megnyugtató hangja. - A tűzoltók előttünk vannak. Vezérlő, zárjatok le minden tűzveszélyes területet a D szektor elülső húsz méterén, a gépeket áramtalanítsátok!

Forbes tudta a dolgát: előbb engedelmeskedj, aztán kérdezz. Villámgyorsan kapcsolta a rendszereket, köztük a B szektor főgenerátorát.

- Kedves utasaink - szólalt meg Masters higgadt hangja -, kisebb üzemzavar miatt átmenetileg csökkentenünk kellett az áramszolgáltatást a...

Jane nem figyelt oda. Megtalálta a biztonsági kamerák vezérlőrendszerét, s gyorsan pörgette végig a képeket. Csakhamar rátalált a helyszínt őrző kamerákra. A képeken piros-sárga tűzvihar örvénylett fekete füsttel koronázva, s a kép időnként összezavarodott, amikor a mennyezetről és az automatákból ömlő víz az objektívra került. Hol lehet Mr. Charles?!

- FAUT 46 vezérlőnek - érkezett egy újabb monoton hang. - D1 szektor tüzet oltom, terjedés hosszirány megakadályozva. D2 szektor...

- Itt Wright a B3-ból - recsent a főpilóta hangja. - Forbes, kapcsolja az utastérre a hátsó generátort!

- Itt McGregor kadét! - hallatszott végre-valahára, alig érthetően. - Megtaláltuk! Vezérlő, ismétlem, megtaláltuk Mr. Charlest!

Jane szíve a torkában dobogott.

- Úgy nézem, túléli - érkezett egy másik hang, nem lehetett tudni, ez most a navigátorra vonatkozik-e vagy valaki másra. - Talán enyhe füstmérgezés. Égési sérülést nem látok rajta...

- Itt vezérlő, ki beszél a kilences vonalon? - szólt bele Jane.

- Vezérlő, itt Dickson kadét! Jelentem, Charles főhadnagy sértetlen, talán füstmérgezése van. Visszük kifelé. Eszméletén van, palackról lélegeztetjük.

- Dickson kadét, hol vannak? - kérdezte Forbes.

- C1A2, uram!

- Milyen ott a helyzet?

- Füst és még több füst, uram, de már áramlik az elszívók felé. Már lényegesen többet látunk. Elértük a szektor bejáratát, de zárva van, uram!

- Átjárást nyitok a C2-be. Menjenek le és onnan át a B szektorba, de előbb részesítsék elsősegélyben.

- Értettem, uram!

Jane közben a kamerák képeit váltogatta tovább. Megtalálta a C2 egyik kameráját, amely vette a kis csoportot. Négy kadét egy kocsin, köztük félig fekvő Charles, szája előtt oxigénpalack.

Kezdett megnyugodni. A navigátor gyakorlatilag sértetlen, apáéknak nem esett bajuk, minden rendszer működik. Nem lesz itt semmi baj.

34.

- FAUT 39 vezérlőnek. Tűz lokalizálva HCCR-aknak PJ-QJ szakasz...

- FAUT 43 vezérlőnek. Tűz lokalizálva HCCQ kimenet PJ szakasz...

- FAUT 49 vezérlőnek...

- FAUT 27 vezérlőnek...

A tűzoltó automaták kórusa már követhetetlen volt. Jane egyenként se értett belőlük semmit, nem tudta, mi az a HCCR. A térképet figyelte, ahol a C és a D szektorok határán egy piros téglalap vágta ketté a hajót, s a téglalap felületén itt is, ott is sárga kockák szaladgáltak. Az automaták.

Egyszer csak lyuk nyílt a piros lapon, valahol egészen messze a C1-től, a hajó aljában. Majd közvetlenül mellette még egy és még egy. Csakhamar eltűnt a piros szín a hajó aljáról, és fokozatosan kezdett visszahúzódni arra a részre, ahonnan elindult.

Jane a kamerákat figyelte. Rövidesen már lehetett valamit látni a C1G3-D1P1 átjáró környékéből a tűzfelhőn keresztül is. Egy darabig figyelte az oltásban serénykedő automatákat, aztán Forbesra nézett.

A főhadnagy egyszerre beszélt Law őrnaggyal, a Charlest ápoló kadéttal, Ryan századossal és Wright őrnaggyal, miközben a rendszerek állapotjelzőit is szemmel tartotta. Jane monitorjára oda se tudott pillantani.

A lány még egyszer megnézte a képet, nagyított rajta, aztán átkapcsolt más kamerákra és feszülten gondolkodott. Egyszer csak ellökte magát, tovább gurult a főpult előtt, kapcsolókat keresett. Hamar megtalálta őket. Lenyomott néhány gombot, szavakat írt egy billentyűzeten, aztán egy piros karra tette a kezét. Kicsit még habozott, aztán eltökélt mozdulattal lenyomta.

- A tachionográf zöldet mutat, uram - hallotta Forbes választ Wright egyik kérdésére, de a szavak nem hatoltak el az agyáig. Mintha egy másik bolygóról jöttek volna a hangok. Úgy szorította az ülés kartámláját, hogy beleféhéredtek az ujjai. Aztán föltépte a kezét a támláról és kényszerítette magát, hogy előrehajoljon.

- Az aknák nem zárnak - jelentette valaki. - Az egész HCCR kiégett. A SAL rendszer inaktív.

- Próbálom zárni a hat-hat-tizennégy-kilencest - közölte Forbes. - Nincs visszacsatolás.

Végre elérte a kézi távkom mikrofonját. A keze alig akart engedelmeskedni, és nem is látott rendesen. Mi ez a víz a szemében?

- A VMR nem működik! Forbes, kapcsoljon a másikra!

- Értettem.

- Itt Wright, mindjárt ott vagyok, tartson ki, Forbes...

Valahogy sikerült a szájához erőltetni a mikrofont és lenyomni a gombját. Csak suttogni volt ereje. - Itt a főkadét...

- A HCCR blokkolja az egészet. Kjartansson, zárja le a nyolc-kettő-hármaszt és kapcsoljon át a...

- FAUT 24 vezérlőnek. Tűz lokalizálva HCCR MT...

A mikrofont inkább elejtette, mint letette. Egy csíkos plombát keresett a szemével, hamar megtalálta, aztán parancsot adott a kezének, hogy fogja meg. A keze vonakodva ugyan, de engedelmeskedett.

- FAUT 22 vezérlőnek...

- Nincs visszajelzés a D1-es VMR-ből. A SAL elérhetetlen...

A keze már rajta volt a plombán, de még nem lehet...

- A C1HP VCP nem felel. Forbes, állítsa át közvetlen üzemmódra...

- FAUT 45 vezérlőnek...
- FAUT 36 vezérlőnek...
- Nincs kapcsolat a második szinttel, próbálom tovább...

A következő pillanatban feltárult az ajtó, és egy tucat fegyveres rontott a vezérlőbe.

Jane tagjaiba ekkor tért vissza az erő.

- Forbes főhadnagy, őrizetbe veszem - szólalt meg hangosan, aztán megmarkolta a csíkos plombát és letörte.

A vezérlő ajtaja bezárult mögöttük, s hallatszott, amint az A1-es főfolyosó elé odasiklik a fél méter vastag páncéllemez.

35.

Az Alshail ugyanúgy ragyogott, mint évmilliárdok óta mindig. Üres naprendszerében nem voltak bolygók, nem akadt semmilyen nagyobb anyagdarab, csupán a csillag testéből kiszakadt gázfelhők és sugárnyalábok népesítették be.

Egyetlen hely volt, ahol az anyag nagyobb koncentrációt ért el. Kétszázmillió kilométerre az Alshail felszínétől méltóságteljes lassúsággal úszott az űrben az *Urania*. Óriási fehér testén nyoma sem látszott sérülésnek. Ugyanúgy haladt úticélja felé, mint egy órával korábban. Kívülről semmi sem utalt rá, hogy a hajó belső világa három részre szakadt.

A D szektort, a hajó szívéét lassan visszavonuló tűzfüggöny zárta el a C-től. Az A1, a hajó agya pedig páncél mögé zárkózott és kirekesztett magából mindent és mindenkit.

A D szektorban hat tiszt és tizenkét kadét várta, hogy visszajuthasson a hajó többi részébe. Az A1-ben egy tiszt és tizenkét kadét nézett farkasszemet egymással és azzal, aki sem tiszt, sem kadét nem volt - most mégis fölkelte az üléséből és parancsolni kezdett.

- Forbes főhadnagy, őrizetbe veszem - jelentette be hangosan, és intett a kadétoknak, akik hűledezve néztek a parancsnokukra. Ezen a napon Stanton vezette őket, aki döbbenetesen meredt Jane-re, aztán a főhadnagra, majd megint Jane-re. Majd bólintott az embereinek, akik nyomban lefoglalták Forbest és elhúzták a pultról.

- Maga megőrült?! - dörrent rá a főhadnagy a lányra. Közben Wilson, Biggs, Riley és Kelly őrhelyet foglalt el a vezérlő sarkaiban, Dempsey, Porter, Heywood és Jones pedig leszáguldott az A1-be, hogy ellenőrizzék a vezérlő környezetét.

Stanton odalépett a lányhoz. Egy másodpercig nézték egymást.

- Remélem, nagyon jó indokod van, Carson - szólalt meg a szakaszparancsnok csendesen -, különben mostantól bűnözők vagyunk.

- C1/33-A4 - felelte Jane, komolyan a fiú szemébe nézve.

Stanton felvonta a szemöldökét és intett Brownnak, aki a monitorok felé indult. Közben a távkom szünet nélkül beszélt ezer szólamban, s már vagy öt tiszt követelt magyarázatot.

Jane odalépett Forbes asztalához és sorban kikapcsolta az összes vonalat. Csak egyet hagyott meg.

- Vezérlő hívja a parancsnokot.

- Jane?! Az ég szerelmére, mi folyik ott?

- Apa, most figyelj rám, kérlek - mondta a lány nagyon komolyan. - Lezártam az A1-et. A vezérlőt megszálltam a négyes szakasszal és lefogattam Forbest.

Csend. Apa nem az az ember, aki először üvöltözik, aztán gondolkodik, pedig most minden oka meglenne rá. Ez lázadás.

- Miért?

- Van ott valami hely, ahonnan meg tudod nézni a biztonsági kamerák képeit?

- Van egy rendszervezérlő szoba a közelben, odamegyek.

- Állítsd be a C1/33-A4-est.

- Fél perc és ott vagyok, Jane. Maradj vételben.

- Vételben maradok, apa.

Szárazon, szenvtelenül követték egymást kérdések és válaszok. A vezérlőben a kadétok összenéztek Jane háta mögött. Ha a parancsnok ilyen komolyan fogadja a hírt, akkor itt valami történt.

Belépett a többi négy. - Csak egy ember volt az A1-ben - jelentette Wilson, és előretolta Munro stewardot. - Őt is vegyük őrizetbe?

- Nem kell - pillantott hátra Jane. - Forbest vigyék le az A1-be és zárjátok be egy kajütbe. Mr. Forbes, ha ártatlan abban, amivel gyanúsítom, akkor ott marad, nem tesz kárt semmiben és türelmesen várakozik. Aztán gyertek vissza és zárjátok be az ajtót.

- Parancsnok a vezérlőnek, hallasz?

- Itt vagyok, apa.

- Itt vagyunk a rendszervezérlő szobában, beállítom a C1/33-A4-et.

- Többen vagytok?

- Itt van Law és Ryan is.

- Kérlek, küldd ki őket. Látni fogod, miért.

- Ahogy gondolod. Kérem, menjenek ki, uraim - jött a parancsnok hangja. Majd valamivel később: - Megvan. Füstölgő romhalmaz. Elképesztő.

- Az automatákat nézd.

- Automaták nincsenek itt.

Jane odaugrott Brown háta mögé. Valóban nem voltak ott automaták.

- Elmentek. Tekerd vissza, Brown. Apa, te is. Induljatok el visszafelé, lassan.

A kép megremegett, hirtelen sűrű füstgomolyag ugrott be a kamera mögül, s mulatságosan belevetette magát a romokba, aztán egy automata hátrált be a képbe. Brown megállította.

- Nem, még tovább! Amikor két automata látszik és oltanak!

Az automata kihátrált, bejött két másik, a romok elé hátráltak s elővették a tömlőjüket. A romokból vízfelhő tört elő, sugárba rendeződött és becsusszant a tömlőbe, mintha az beszívta volna.

- Most állítsd meg. Kockánként visszafelé! Állj! - A lány egy pillanatra nézte a képet és megcsóválta a fejét. - Apa? Állítsd kilenc óra harminchat perc huszonnyolc másodpercre.

- Kilenc-harminchat-huszonnyolc, vettem - volt a válasz. - Időpont beállítva.

- Most nagyítsd ki a távolabbi automata páncéljának hátulsó részén tükröződő kis, fénylő piros pontot.

Brown kinagyította, három szektorral odébb a parancsnok is. Szótlanul nézték, amint a pont lassan alakzatra bomlik.

- Nagyítás beállítva - hangzott a távkomból, hallhatóan csak a rend kedvéért, a parancsnok már azzal foglalkozott, amit látott.

Jane leroskadt Law székébe és a tenyerébe hajtotta az arcát. A pont ugyanaz volt, aminek először látta. Piros-sárga csíkos, négyszögletes felület, rajta két fekete sáv keresztezte egymást.

- Parancsnok hívja a hajót - szólalt meg a távkom határozottan. - Parancsnok hívja a hajót! - Erre a parancsra mindenütt bekapcsoltak a legénységi távkomok. - Készültségi állapotot rendelék el. Kettes, hármas, ötös szakasz, jelentkezz!

- Reynolds kadét, parancs!

- Woods kadét, parancs!

- Strong kadét, parancs!

- Kettes szakasz megkeresi Wright őrnagyot az A vagy B szektorban és őrizetbe veszi. Hármas szakasz megkeresi Charles főhadnagyot a C szektorban, őrizetbe veszi és átadja a kettes szakasznak. A két tiszt ellenkező parancsomig egymástól elkülönítve a kettes szakasz őrizete alatt marad, *bezárva!* Hármas és ötös szakasz a C szektor végébe indul és kapcsolatba lép az egyes szakasszal. Végeztem!

- Parancsot vettük, értettük!

36.

- FAUT 18 vezérlőnek. Megjelölt pont elérve. Utasítás végrehajtva.

- Vezérlő FAUT 18-nak - hangzott a parancsnok hangja, nem a vezérlőből ugyan, de az automata csak így fogadta el -, tizenöt métert haladsz előre. Megállsz. Balra fordulsz kilencven fokot. Kamerát döntöd lefelé negyvenöt fokot.

- FAUT 18 vezérlőnek. Utasítás végrehajtva.

- Uraim - szólalt meg Carson ezredes a D szektor egyik szobácskájában -, a hajónapló rögzítse, hogy a tűzfészekkel szemben egy MPA-12-es detonátor fedelét találtuk meg, amely a robbanásnál nyilván lerepült és a folyosó túloldalán esett le. Erősítsék meg szóban, kérem.

- Itt Law őrnagy. Megerősítem - szólalt meg a navigátor higgadt hangja. - A detonátor világosan felismerhető.

- Itt Ryan százados. Én is felismerem, MPA-12-es detonátor.

- Carson főkadét?

Jane fölkapta a fejét. Meglepte, hogy apja ezen a kitalált címen szólítja, amikor a hajónaplóban is rögzítik a szavait.

- Itt Carson főkadét - mondta. - Én nem ismerem a detonátorok típusait, de tudom, hogy néznek ki általában. A hajónaplónak azt tudom mondani: amikor megláttam a robot páncélján tükröződő fedelet, azonnal tudtam, hogy ez egy detonátor. Nem tudtam és nem is érdekelt, milyen a típusa... de tudom, micsoda. Tanúsítom.

- Köszönöm - szólalt meg apa ismét. - Vezérlő FAUT 18-nak. Helyben maradsz és a padlón előtted fekvő tárgyat őrzöd. Vezérlőből érkező újabb parancsig senki sem közelíthet a tárgyhoz. Vége.

- FAUT 18 vezérlőnek. Utasítást végrehajtom.

Apa hangja keményen szólt a távkomból.

- Uraim! A hajónk ellen merényletet követtek el. Három gyanúsítottunk van. Wright őrnagy, Charles főhadnagy és Forbes főhadnagy.

- Én... - szólalt meg Jane bátortalanul, aztán összeszedte magát. - Parancsnok, szólhatok?

- Tessék.

- Masters százados miért nem gyanúsított?

- Mert a veszélyes felszerelések raktáraihoz nem minden tisztnek van kulcsa. A szállásmesternek nem jár, csak a vezérlőtiszteknek.

- És Charles főhadnagy?...

- Neki természetesen van.

- De apa, hisz majdnem ott veszett! Gondolod, hogy saját magát...

- Jane, én nem gondolok semmit. Először intézkedem és elhárítok minden potenciális veszélyforrást. Utána majd vizsgálunk és nyomozunk. Charles egyébként igencsak jól van, miután kapott némi oxigént. De az időzítőt akár Forbes is bekapcsolhatta, volt rá ideje. Két órára is beállíthatók.

- Uram... - szólalt meg Munro steward.

- Mr. Munro?

- Én vagyok, uram. Elnézést, ha ostobaságot kérdezek, de miért nem gyanúsított az összes többi tiszt, akik jelenleg a D szektorban vannak?

- Mert nehezen hihető, Mr. Munro, hogy valaki saját magát akarná bezárni a hajtóműtérbe.

- Ezt nem értem...

- Nos, jelen pillanatban úgy áll a helyzet, Mr. Munro, hogy fogalmam sincs, mikor fogunk innen kijutni.

37.

Jane döbbenetesen kapta föl a fejét.

- Micsoda?

De már látta Stantont, amint szomorú arccal néz rá és bólint.

- A helyzet a következő - szólalt meg Ryan százados. - A tűz, amit a detonáció okozott, kiégette a HCCR-aknak teljes hálózatát a C-D szektorátjáróban. Emiatt a szektorzsilipek bezárultak és nemigen kínálkozik mód, hogy egykönnyen kinyissuk őket. Ha a vészrendszer által leblokkolt zárat fel is tudjuk oldani, nem működik a hidraulika és az elektronika. Ha azt működésbe tudjuk hozni, a kiegyenlítővel lesznek bajaink... egyszóval, hogy ne szépítsem a helyzetet, be vagyunk zárva a D szektorba. És hadd tegyem nyomban hozzá, hogy aki azt a detonátort elhelyezte, pontosan tudta, hogy ez fog történni. Az volt a célja, hogy minket bezárjon ide.

- De hát miért?... - tört ki Jane-ből elhalóan.

- Azt nem tudom, Miss Carson. Majd ha elkapjuk...

- Uraim - szakította félbe a beszédet a parancsnok -, komoly döntéseket kell meghoznunk. Lindsey kadét!

- Parancs, uram! - pattant föl a szakaszparancsnok.

- Vizsgáltsa végig a megközelíthető területet és vegyen leltárba minden élelmiszert és ruhaneműt fellelési helyével együtt. Itt lesz a főhadiszállásunk, a szektor pihenőszobáit rendeztesse be legénységi és tisztai szállásnak. Teremtse állandó, kétirányú vizuális összeköttetést a vezérlővel, látni akarom, ami ott folyik. Végeztem. Stanton kadét!

- Parancs, uram!

- A szakasza felel a hajóért. Szervezzen ügyeleti rendszert, minden változásról azonnal tudni akarok. A kikapcsolt rendszerek kikapcsolva maradnak, manővereket nem végzünk. A vezérlőbe senki sem léphet be, aki most nincsen ott. Végeztem. Carson főkadét!

- Parancs, uram! - ugrott föl Jane is.

- Úgy néz ki - mondta apa lassan -, maga maradt az egyetlen rangidős, aki a vezérlő parancsnokságát átveheti.

Jane elképedt. - De hiszen én...

- Még nem fejeztem be. A szolgálati szabályzat szerint ha a parancsnok képtelen arra, hogy a vezérlőbe lépjen és ott személyesen irányítsa a hajót, helyettes parancsnokot kell kinevezni. A helyettes parancsnok csak akkor lehet kadét, ha a hajón egyetlen vezérlőtiszt sem maradt, aki munkáját képes és jogosult ellátni. Márpedig nekünk két ilyen vezérlőtisztünk is van, csak nem tudjuk, melyik kettő a három közül. Kadét tehát nem jöhet szóba, steward még úgy sem, marad az, aki sem ez, sem az, és ott van a vezérlőben. Tehát maga, Carson főkadét. Világosan beszéltem?

Jane nagy levegőt vett, hogy ki tudja mondani.

- Igen, uram!

- Akkor mostantól maga a helyettes parancsnok, amíg újabb utasítást nem adok.

- Értettem, uram!

- Végeztem! Jane - váltott most apa egészen más hangra -, rád bízhatom az első három szektort, amíg itt hátul rendet teremtek? Fel kell mérnünk, meddig tarthatunk ki, ki kell építenünk a hátszágunkat.

- Igen, apa...

- Akkor vedd kézbe ott a dolgokat, és ha itt elkészültünk, jelentkezem.

- Vigyázz magadra, apa.

- Te is, Jane. Hall kadét, maga itt marad és tartja az összeköttetést.

- Értettem, uram!

A távoli rendszervezérlő szoba elhallgatott. Jane még egy darabig nézte a távkom hangszóróját, aztán elfordult. Stanton kadét volt az első, akinek az arcára tévedt a tekintete.

Stanton vigyázzba állt és tisztelgett.

- Szolgálatára, Carson parancsnok!

A vigyorgás, ami ezt követte, már sokkal kevésbé volt hivatalos.

38.

- A fene se gondolta volna - dörmögte Jones. - Két napja van a hajón és már ő a helyettes parancsnok. Persze nem is csoda a nagy callindrai sivatagi szörnytől...

Jane ránézett. - Én nem akartam ez lenni, Jones.

- Tudom én azt - nevetett Jones. - Hidd el, nekünk is könnyebb lenne, ha letehetnénk ezeket a mordályokat és visszamehetnénk a jó kis kártyacsatánkhoz.

- A mordályokat letehetitek, az ajtóőrséget kivéve - mondta Jane. Stanton nyomban intett, hogy tegyék a súlyos lézerfegyvereket az oldalszekrényekbe. - De a kártyacsata még odébb lesz. Szerintetek meddig maradunk itt?

- Hát - hűmmögött Kelly -, egy darabig eltart, amíg kivakarjuk onnan őket. Nem lennék meglepve, ha estig ott rostokolnának.

- Te jó ég, Kelly, ilyen súlyos a helyzet?

- Nézd, Carson - húzott oda a kadét egy ülést -, ez itt nem holmi vacak teherbárka, hanem az *Urania*, az egyik legnagyobb utasszállító, amit valaha építettek. A biztonsági rendszerek tehát igen fejlettek. A szektorhatárok többszörös védelmi rendszerrel vannak megerősítve, és ha ez a rendszer nem mondja minden szempontból azt, hogy mehet, akkor nem nyílnak a zsilipek. Márpedig ennek a rendszernek jelentős hányada hevesen egyesült az oxigénnel.

- És nem lehet megkerülni vagy... kiiktatni?

- De, nyilván lehet. Ezt fogják tenni, de időbe telik.

- Várjunk csak - szólalt meg Munro. - Nekem műszaki dolgokban nem osztottak lapot, de miért kell a szektorzsilipekkel szöszölni, amikor vannak más zsilipek is?

- Úgy érted...

- Úgy. Kisétálnak az ürbe és bejönnek elől egy másik zsilipen. Csak van egypár úrruha ott hátul, nem?

Lemuel a fejét rázta. - Az úrruhákat a C-ben tartjuk.

- Akkor - mondta Jane - összecsomagolunk nekik néhány úrruhát, valakinek a hátára kötjük és átküldjük.

- Kadétek nem végezhetnek hajón kívüli műveletet.

- Vészhelyzetben sem?

- Tudja fene...

- Akkor Masters.

A kadétek nevettek.

- Hát ha az ezt meg tudja csinálni, itt eszem meg a sapkámat! - hahotázott Jones.

- Akkor Wright, Charles vagy Forbes - mondta Jane, aztán megkeményedett a hangja. - És közöljük vele, hogy ha valami trükkkel próbálkozik, ott marad az űrben.

- Kockázatos - vakarta Stanton az orrát. - Aki ezt a disznóságot elkövette, nem riadna vissza attól, hogy kilyukasszon egy űrruhát, teszem azt.

Jane nem szerette a megoldhatatlan helyzeteket.

- Akkor berakjuk a ruhákat valamibe, amit nem tud kinyitni, mondjuk egy számozás bőröndbe, ha kell, még a kezét is összekötözzük, és...

- Hagyd ezt most - mondta Wilson szelíden -, ebben úgyszólván a parancsnoknak kell döntenie. Rád ez a rész van bízva, ezzel foglalkozz. A mentést majd apád megszervezi.

- Igazad van - mondta Jane, és a mikrofonhoz lépett. - Vezérlő hívja a kettős szakaszt!

- Reynolds kadét, parancs!

- Itt Carson parancsnokhelyettes. Mi maguknál a helyzet?

- Jelentem, Wright őrnagy az őrizetünkben, Charles főhadnagy úton van ide.

- Hogy viselkedik az őrnagy?

- Jól, ööö... - a kadét hangja elakadt egy pillanatra - parancsnokhelyettes. Fegyelmesen ül a cellájában és olvas.

- Mit olvas?

- Térnavigációs szakirodalmat, ööö... parancsnokhelyettes.

Jane értette a zavarát. Neki rendfokozata nincs, azt nem mondhatja neki, hogy „uram”, de a női tisztek számára rendszeresített „asszonyom” is furcsán hat egy tizennégy éves lánnyal szemben.

- Mondja azt, hogy főkadét, Mr. Reynolds. Legyen most már ez a rendfokozatom.

- Értettem, főkadét! - csattant a távkom.

- Köszönöm, végeztem. Hármasszakasz!

- Woods kadét, parancs!

- Hol vannak?

- Jelentem, négy emberem Charles főhadnaggal úton az A2 felé, a többiekkel a C szektorban vagyok. A sérült rész felderítésén dolgozunk.

- Tapasztaltak valami érdeklegeset?

- Nagyon nagyok a károk - hallatszott Woods hangján a keserűség. - Minden kiégett, főkadét. Alig öt perc alatt az összes rendszer megsemmisült ezen a szakaszon.

- Hogy lehet, hogy itt elől van áramellátás, kapcsolatunk van a D szektorral?

- Elnézést, főkadét, rosszul fejeztem ki magam. Természetesen nem az összes rendszer. Azoknak a kábeleknél nem esett bajuk, amik csak áthaladnak ezen a részen, de a szektorhatárt biztosító rendszerek teljes terjedelmükben itt vannak.

- Gyűjtsön össze minden használható eszközt és utasítsa a négy emberét, hogy igyekezzenek csatlakozni magukhoz. Ötös szakasz!

- Strong kadét, parancs!

- Hol vannak?

- A hármas szakasz embereivel együtt a C szektorban, főkadét.

- Jó. Mr. Woods, Mr. Strong: elvárom önöktől és az embereiktől, hogy csodát tegyenek. Ha a D szektorból arra jön parancs, hogy nyolc óra alatt szabadítsák ki őket, akkor én hét és fél órát várok önöktől. Megértették?

- Értettük!

- És amíg ez be nem következik, ott maradnak a C szektorban. Végeztem!

- Mi vissza tudunk menni az A-ba, főkadét - ellenkezett Strong.

- Vissza tudnak, de nem jönnek, Strong kadét! Három okból nem jönnek. Egy: a tisztikar nagyobb része és egy szakasz fogoly a D szektorban. Kettő: az új parancsnok egy másik szakasszal fogoly az A-ban. Három: én így rendelkeztem. Van kérdése, Strong kadét?

- Nincsen, uram! - csattant föl Strong dühtől fuldokolva. - Én se akartam mást, uram, csak elmondtam, hogy állunk a közlekedéssel! Értettem, uram, köszönöm, uram!

Jane jót vigyorgott az uramozáson, aztán eszébe jutott a B szektor és kicsit zavarba jött. Eddig mintha teljesen megfeledezett róla, hogy utasok is vannak a hajón.

- Stewardok!

- Fielding őrmester, parancs! - reccsent a távkomból egy pincemély hang. Jane egy kicsit megrettent, az őrmester így hang alapján kétszer akkora lehetett, mint Jones, és kétszerte idősebb is nála.

- Jelentést kérek a B szektorból.

- Jelentem, a B szektorban minden rendben. Az utasok nyugodtak, a személyzet végzi feladatát. Említésre méltó esemény nem történt.

- Köszönöm, végeztem. Stanton - fordult most a mellette álló szőke fiúhoz -, rendezkedjünk be mi is. Van négy üres kabin odalent, igaz?

- Igen - Stanton nem állt vigyázzba, mert Jane se parancsoló hangnemben szólt hozzá, mint az eddigiekhez -, az egyikben Forbest őrizzük, a másik a tied. A többit elfoglaljuk mi. Különböző berendezkednivalónk nincsen, a holmink odalent maradt, a mordályokat elcsomagoltuk.

- Hogy állunk az élelemmel?

- Az nincs. Ha enni akarunk, használhatjuk a vezérlő ételliftjét.

- Nem sértjük meg azzal a zárlatot?

- Nem, mert azon aligha jöhet föl egy ember.

- Jó. Víz?

- A vízvezeték ide is eljön, mint mindenhová.

- Rendben. Ruhanemű?

- Az sincs, de kérhetünk az ételliften.

Jane elakadt. Mi a következő? Úgy érezte, mindent végigvett, ami itt elől van. A szektorok rendben üzemelnek, az utánpótlás megvan, a szakaszoknak megvan a feladata... hopp, ez az! Ismét lenyomta a távkomot.

- Reynolds kadét!

- Parancs!

- Hány ember kell a két tiszttal őrzésére?

- Szabály szerint hat, főkadét!

- Fielding őrmester!

- Parancs! - brummant a távkom.

- Egy altisztet és hat embert odaküld, ahova Reynolds kadét mondja. Ott maradnak, őrzik és kiszolgálják Wright és Charles urakat. Reynolds kadét! Átadja az őrizetet Fielding őrmester csapatának, aztán szakaszával kocsira ül és a C szektorba indul. Hallotta a hármast és ötös szakaszának adott parancsaimat?

- Igen, főkadét - mondta Reynolds savanyúan.

- Amint odaérnek, magukra is azok érvényesek. Mr. Fielding, Mr. Reynolds, végeztem.

- Parancsot vettük, értettük!

39.

Később, utólag maga is megrettent a saját bátorságától, ahogy parancsolgatott ezeknek a nála jóval idősebb és tanultabb embereknek. Akkor, az események közben ezen nem volt ideje töprengeni. Utasított, és az utasításait végrehajtották. Eleinte csak azért osztogatott parancsokat, mert tudta, hogy apa ezt várja tőle, mert amíg ott hátul berendezkednek, neki itt elől rendet kell tartania és előkészítenie mindent, ami előkészíthető. Később két másik oka is lett a parancsolgatásra. Az elsőt Masters szolgáltatta, amikor fölhívta őt és jelentést kért az utastér állapotáról.

- Ki beszél? - horkant föl a szállásmester.

- Carson főkadét.

- Milyen alapon?

- Mit milyen alapon, százados?

- Milyen alapon kér maga tőlem jelentést?

- Parancsnokhelyettesi minőségemben.

- Maga nekem nem parancsnokhelyettesem, *kisasszony* - nyomta meg a szót Masters. - Maga itt csak egy vakációzó iskolás gyerek. Ha a D szektorban levők nem képesek ellátni a feladatukat, akkor a rangidős tiszttal Wright őrnagy, őtáná pedig én.

Jane egy pillanatra elcsodálkozott, hogyan lehetséges, hogy nem rontott azon nyomban keresztül a félméteres páncélfalon és robogott le a szállásmesteri irodába, hogy atomjaira robbantsa a százados.

- Százados - kezdte jegesen. - Ennek a hajónak jelen pillanatban én vagyok a helyettes parancsnoka. Hogy maga mit gondol, nem érdekel. Tíz másodpercet kap, hogy teljesítse a parancsomat.

- Eszemben sincs. Maga kap tíz másodpercet, hogy átadja a vezényletet. Mivel az őrnagyot az ezredes lefogatta, nekem kell a hajót...

- Fielding őrmester! - csattant fel Jane.

- Parancs!

- Maga hol van?

- Jelentem, a B4-es folyosó 13-as szobájában!

- Azonnal átmegy a szállásmesteri irodába és hat fegyverest visz magával.

- Értettem!

- Ehhez nincs joga - szólt a százados hangja hidegen.

- Itt én mondom meg, mihez van jogom, százados. Megkapom azt a jelentést?

- Nem. Jó, hogy jön, őrmester. Induljon az A1-be és távolítsa el onnan a parancsnoki rangot bitorló Miss Jane Carsont. Ez parancs.

- Őrmester? - szólalt meg Jane.

- Parancs! Jelentem, a szállásmesteri irodába embereimmel megérkeztem!

- Jó. A századostól már kapott egy parancsot. Most tőlem is kap. Letartóztatja Masters százados, lefegyverezi, bezárja és őrizetet rendel mellé mindaddig, amíg a hajóparancsnoktól vagy helyettesétől ellenkező értelmű parancsot nem kap. Masters százados, önt a parancsnok elleni lázadás vádjával letartóztatom.

Kis csend a távkomban. Aztán Fielding pincemély hangja:

- Parancsot vettem, értettem! Masters százados, önt a parancsnok elleni lázadás vádjával letartóztatom. Kérem, adja át a fegyverét és kövessen.

40.

- Már egy fia tiszt se mászkál szabadon a hajón - dörmögte Jones, hátradőlve a navigátori székekben.

- Rosszallod, hogy lecsukattam Masterst? - nézett rá a lány.

- Szó sincs róla. Ne vedd sértésnek, apád remek ember és kitűnő hajóparancsnok, de egy tisztnek nélküli hajó valami újfajta érzés, amit muszáj kiélvezni, amíg tart. Azonkívül pedig nem volt más választásod. - Jones előrehajolt és Jane szemébe nézett. - Ide hallgass, nagy callindrai sivatagi szörny. Apád most nem tudja irányítani a hajót, ezért téged bízott meg velem. Hogy ehhez joga volt-e vagy sem, az majd az intersztellárisok döntik el, de csak ha leszálltunk a Terrán. Amíg apád vissza nem vonja a megbízásodat, itt te parancsolsz, és kell is

parancsolnod, különben semmi értelme a megbízatásodnak. A te szádból most ő szól, és aki neked ellenszegül, az neki mond ellent.

- Akkor Masterst mindenképpen elítélik - mondta Jane csendesen.

- Valószínűleg - szólt közbe Riley. - Ha apád visszavonná a vádemelést, az olyan lenne, mintha elismerné, hogy nem volt jogod a századost lecsukatni, tehát nem vagy a helyettese és az ő megbízása nem érvényes. Akkor viszont, mivel Wrightot ő csukatta le, tényleg Masters lenne a rangidős tiszt.

Stanton megcsóválta a fejét. - De van egy másik eshetőség, uraim. Ha a főparancsnokság úgy találja, hogy az ezredesnek nem volt joga egy tizennégy éves sivatagi szörnyet megbízni az *Urania* vezetésével, akkor ő az, akit megbüntetnek.

- Mire? - kérdezte Jane elszoruló torokkal.

- Hát, gondolom, börtönbe nem küldik ezért. Legrosszabb esetben lefokozzák és egy kisebb hajót bíznak rá.

- Aligha - mondta Lemuel. - Szerintem pénzbüntetésre ítélik és marad az *Urania* parancsnoka. Esetleg kártérítést kell fizetnie Mastersnak. Az ISZF-nek vagy egymilliójába került, hogy az ezredes urat kiképezzék erre a feladatra, nem fogják ezt kihajítani az ablakon egy pitiáner ügy miatt.

- Pitiáner ügy? - kérdezte Jane kicsit megkönnyebbülve.

- Hát nem? Rossz embert bízott meg a parancsnoksággal, mondd már, attól még nem esett szét az *Urania*, baj nélkül leszálltunk a Terrán.

- Szóval baj nélkül fogunk leszállni, jövődömondó úr? - nevetett most már a lány.

- Ha nem, akkor aligha lesz tárgyalás, Carson parancsnokhelyettes, nem igaz?

41.

- Főhadiszállás hívja a vezérlőt - szólalt meg a távkom az ezredes hangján.

Jane az ülésbe vetette magát.

- Itt a vezérlő, Carson főkadét!

- Vezérlő, jelentést kérek. - Közben megérkezett a kép is, apa szigorú arccal állt a kamera előtt és őt figyelte.

- Jelentem, az A, B és C szektorokban minden rendben. Wright, Charles és Forbes urak őrizetben. A kettős, hármas és ötös szakasz a C szektorban a károkat méri fel és felkészül az egyes szakasszal való együttműködésre. És... - Jane hangja elakadt.

- És?

- És jelentem, Masters századost letartóztattam lázadásért - bökte ki.

- Vettem - mondta apa. - A tisztek fegyelmi ügyeivel később foglalkozunk. Megkezdjük a munkát az átjárás szabaddá tételére. Kettős, hármas, ötös szakasz, jelentést kérek!

Sorban megjelentek a szakaszvezetők arcképei apró kockákban a kép alján.

- Reynolds kadét, kettes szakasz. Jelentem, összes emberemmel a C3K-ban parancsra várok. Felmértem a C3-as területet. Vége.

- Woods kadét, hármás szakasz. Jelentem, öt emberemmel a C1-ben parancsra várok, hat emberem a C2-ben állapotfelmérést végez. Vége.

- Strong kadét, ötös szakasz. Jelentem, összes emberemmel a C1G-ben parancsra várok. Felmértem a tűzfészek területét és a környező alszektorokat teljes hajómagasságban. Vége.

- Köszönöm. A kettes, hármás és ötös szakasz közvetlen irányítását Ryan százados végzi, az egyes szakaszét Kjartansson százados. Law őrnagy és Thornton százados fogja össze az elektronikai, Whalley százados a mechanikai műveleteket és problémákat. A vezérlőben Stanton kadét kijelöl két embert az elektronikai és kettőt a mechanikai feladatokra, valamint egy összekötőt. Mr. Stanton?

- Jelentem, az elektronikáért Biggs és Brown, a mechanikáért Jones és Kelly kadétek felelnek. Az összekötő Lemuel kadét, uram!

A megnevezettek nyomban ugrottak a megfelelő ülésekbe.

- Köszönöm. Jane, te a dokumentáció és a szabad kadétek segítségével próbáld követni az eseményeket, amennyire tudod. Sokat tanulhatsz belőle. *Urania*, munkára!

S megkezdődött a küzdelem a kiégett cső- és kábelrendszerekkel a hajó visszafoglalásáért. A megsemmisült részen több tízezer áramkör, hidraulikus és pneumatikus mozgatórendszer, mechanikus kapcsoló volt, amelyek többsége használhatatlanná vált, némelyikből ki lehetett csiholni valami életjelet. A kiégett sáv szélessége hat métertől harmincig terjedt, egy generátor is áldozatul esett a harmadik emeleten és egy raktárhelyiség az elsőn. Mivel szektorhatáron történt a katasztrófa, gondolni sem lehetett arra, hogy a falon üssenek lyukat, ehhez olyan erős lézer kellett volna, amelyet utasszállító hajóra még soha senkinek nem jutott eszébe fölrakni. Csak a szektorzsilipeket bírhatták működésre, ám azok többszörös biztonsági rendszere teljesen kiégett. A hat emeleten tizenkét zsilip volt, mindegyiket apróra végigvizsgálták mindkét irányból. Mindhiába.

Három óra hosszat röpködtek a parancsok és jelentések a hajó két vége között, akkor ebéd-szünetet tartottak, aztán folytatták. Soha még ennyi műszaki zsargonban folytatott beszélgetést nem rögzített a hajó fekete doboza, mint ezen a napon.

Este hatkor a parancsnok leállította a munkát.

- Ideje pihenőt tartanunk. Nyolc órája dolgozik az összes úrhajósunk, és holnapra is kell ember, aki üzemelteti az *Uraniát*. Az egyes szakasz visszavonul D szektorbeli szállására, a többi elöl, a négyes szakasz persze az A1-ben. Law őrnaggyal hozzálátunk a történetek kivizsgálásához, a többi tiszt pihenőre térhet.

- Parancsnok - szólt Reynolds kadét -, kérek engedélyt.

- Tessék.

- Jelentem, Carson parancsnokhelyettes úgy rendelkezett, hogy amíg önöket ki nem szabadítjuk, ez a három szakasz a C szektorban szállásolja el magát.

- Igazán?

- Igen, uram - mondta Jane, s várta, mi lesz.

- Értem - mondta apa. - Nos, az első három szektor vezényletét jelenleg Carson parancsnokhelyettes látja el, tehát ebben a kérdésben övé a döntés.

- Értettem, uram - felelte Reynolds kedvetlenül.

42.

- Stanton! - szólalt meg Jane.

- Tessék - lépett oda a nevezett.

- Lemegyünk a kajütömbé, ott hallgatjuk ki Forbest. Hozasd oda.

- Máris. Kelly, Porter, Riley, Wilson hozzám, a többiek ügyelnek idefönt.

Jane helyet foglalt a kabinjában és igyekezett parancsnokhelyettesnek látszani. Nem sok ideje volt rá, hogy a megfelelő arckifejezést és testtartást kikísérletezze, máris belépett Stanton, a nyomában Forbes és a négy kadét.

- Jó estét - mondta a főhadnagy higgadtan, és a szék felé intett. - Szabad?

- Tessék.

- Azt hittem, az apja akar velem beszélni.

- Ő is. Itt van a vonalban.

- Itt vagyok, Mr. Forbes - jelent meg apa a képernyőn.

- Jó estét, uram. Akkor mivel kezdjük, az ön kihallgatásával vagy az én panasztételemmel?

Apa kérdő arccal Jane-re nézett. A lány rájött, hogy tőle várja a választ.

- Ön félreért, Mr. Forbes. Én fogom önt kihallgatni, nem az apám.

- Valóban? - kérdezte Forbes érdeklődve.

- Ön még nem tud róla, de parancsnokhelyettes vagyok az *Uranián*, és az első három szektor az én vezényletem alá tartozik.

Forbes elmosolyodott. - Mióta?

- A katasztrófa óta, főhadnagy - szólalt meg apa.

- Tehát ön nevezte ki?

- Ki másnak lenne erre joga?

A főhadnagy elgondolkodva bólintott. - Értem. Viszont amikor engem őrizetbe vett, még nem volt parancsnokhelyettes.

- Tekintsük úgy, hogy az őrizetbe vételét visszamenőleg jóváhagytam. De ha akarja, vehetjük olybá is, hogy az őrizetbe vétele csak Jane kinevezésétől érvényes.

- Ahogy gondolja, uram - felelte Forbes hűvösen. - Eltekintek a panasztételtől.

- Köszönöm, főhadnagy úr - vette át a szót Jane. - Akkor térjünk rá arra a kérdésre, mit tud ön a bekövetkezett szerencsétlenségről.

- Nos, a C1G3-D1P1 átjáró C oldalán vagy a környékén tűz ütött ki, parancsnokhelyettes.

- A főkadéti címet használom.

Forbes elmosolyodott.

- Főkadét, ez jó. Benne lesz a hajónaplóban is?... Elnézést. Tehát tűz ütött ki az átjárónál, amely ezután továbbterjedt részben a folyosókon, részben a HCCR csövek mentén, részben pedig a szektorzilipek kábelrendszerén át a D szektorba. Ennek következtében a két szektor részlegesen vagy teljesen szeparálódott egymástól - erről azóta önök, gondolom, többet tudnak.

- Igen, ezt tudjuk, Mr. Forbes. Most arra lennénk kíváncsiak, hogy a tüzet mi okozta.

- Ezt sajnos nem tudom, főkadét.

- Milyen okokat tart lehetségesnek?

- Lássuk csak. Rövidzárlat a zsilip elektronikájában. Ez valószínűtlen, mert idejekorán észlelte volna a biztonsági rendszer. Rövidzárlat a biztonsági rendszer elektronikájában. Ez már könnyebben előfordulhat, mert a biztonsági rendszer nem figyelheti saját magát, csak hogy éppen erre az esetre ott van a tartalék biztonsági rendszer. Más helyen gyakorlatilag nem történthetett rövidzárlat. Egyéb műszaki ok jelen pillanatban nem jut eszembe, kivéve azt az abszurd lehetőséget, hogy valami arra járó automatából valamiért szikra pattant ki, de ilyenre még nem volt példa, és ugye megint ott a biztonsági rendszer. Marad az emberi beavatkozás, gondatlanul vagy szándékosan. Gondatlanul gyújtott tűznek kicsi a valószínűsége, hisz ki lenne bolond tábor tüzet gyújtani egy űrhajóban, s megint csak ott a rendszer. Csak szándékos gyújtogatás történthetett, és pedig nem is néhány égő papírdarab eldobásával, hanem egyúttal kiiktatták a biztonsági rendszert is, főkadét.

- Hogyan?

- Úgy, hogy egyáltalán nem tűz volt, hanem robbanás, ami elpusztította a környékbeli rendszereket és túl gyorsan elharapózó tüzet okozott, semhogy egykönnyen el lehessen oltani.

- Mi okozta a robbanást?

- Erre sokféle válasz lehetséges, főkadét. A C szektorban elég sok minden van, amivel robbantani lehet, időnként robbanóanyagot, detonátorokat is szállítunk bányaműveléshez. Ön természetesen azt hiszi, hogy egy tiszt keze volt a dologban, nyilván mert nekünk van kulcsunk a hajó fegyverzetét, így robbanóanyagot is tartalmazó felszerelési raktárakhoz - ám nem számolt a rakománnyal, amiben bárhol akadhat robbanószer. Kérdezze meg Mr. Masterst, ő tartja számon a rakományt.

- Nem teszem, Mr. Forbes - Jane összekulcsolta kezét a térdén és szomorúan nézett a főhadnagyra -, mert én tudok valamit, amit ön nem tud.

- És pedig, főkadét?

Jane intett a szemével Stantonnak, aki parancsot küldött a vezérlőbe, s a távközlő képernyőjén megjelent a felvétel a levált detonátorfedőről. Jane és a kajütben levő kadétek nem azt figyelték, hanem Forbes arcát, amint elsápad és az ajkába harap.

- Agyonverem - sziszegte.

- Kit? - csattant kurtán.

- Aki ezt csinálta! Ezt tényleg csak tiszt helyezhette el, ilyen detonátorhoz senki másnak nincs hozzáférése. Még Mastersnak sincsen. Sőt... - gondolkodott egy pillanatra. - Stanton kadét, nézzen utána, mennyi a BHP védőlemezek szakítószilárdsága a kérdéses szektorátjáróban! Fogadni merek, hogy alatta van...

Nem is figyelt Stantonra, aki egy pillanatig zavartan állt, aztán Jane-re nézett, aki jóváhagyólag intett, mire a szakaszparancsnok továbbította az utasítást. Jane-en jólesően futott végig a gondolat: Stanton már nem is teljesíti egy tiszt parancsát anélkül, hogy őt megkérdezné.

- Ez az - csapott a combjára Forbes, és fölnézett a lányra. - Hallgasson ide! Aki azt a disznóságot odarakta, tudta, hogy a robbanás be fogja szakítani a védőlemezeket. Ezzel nemcsak megsemmisül a BHP rendszer, de szabad az út a hatvannégy-kilencesek mentén a delta szekcióba... - hirtelen ráeszmélt, hogy Jane értetlenül mered rá, és elnézést sem kérve a képernyőre kapta a tekintetét, ahol apa bólogatott. - Uram, a teljes delta-C-nek ki kellett égnie, ezért állt le a HCCR-ek energiautánpótlása, és a tettes mindezt tudta! Ezt nem tehetette egyetlen utas sem, és kétlem, hogy a kadétek szaktudása idáig terjed. Maga - nézett Jane-re megint - nagyon fejen találta a szöveget, amikor engem őrizetbe vett, főkadét, nem is tudja, mennyire. Ha azok a detonátorok kint heverték volna a B szektor minden asztalán, akkor se csinálhatta más, csak egy űrhajóstiszt, aki megtalálta a pontos helyet és időpontot a tökéletes pusztításhoz. Igaz, az időpont még fontosabb is, mint a hely. Ha negyedórával korábban robbant, nincsen semmi baj, legfeljebb nem tudjuk egy darabig megközelíteni a D szektort, legrosszabb esetben leszállunk valahol emiatt és rendbe tesszük a hajót. De most a tisztikar nagy része fogságba esett ott hátul. Parancsnok úr, tudják már, hogyan jöjjenek ki?

Apa megköszöri a torkát.

- Mr. Forbes, örülök a szakmai lelkesedésének, de ha nem venné észre, itt bűnügyi kihallgatás folyik.

A főhadnagy meghökkent egy pillanatra, aztán elszégyellte magát.

- Elnézést kérek. Parancsnok úr... főkadét... mindkettejüktől bocsánatot kérek. Tudják, még soha nem voltam gyanúsított semmiben, és egy percre megfeledeztem róla... hogy csak én tudom, hogy nem én tettem, önök nem.

- Akkor ki tette? - kérdezte Jane.

- Mr. Charles - felelte Forbes.

43.

Jane kívül nyugodt volt. Csak belül fortyogott.

- Főhadnagy úr, lenne szíves ezt megindokolni?

- Úgy van, főkadét: az indok a nyitja a dolognak. Vajon miért tették? Kinek lehetett érdeke, hogy a tisztikar többségét a D szektorba zárja?

Jane kérdően nézett rá.

- Annak, aki azt reméli, hogy majd ő vezeti a többiek helyett kikötőbe az *Uraniát*, s hőstettének jutalma az lesz, hogy saját hajót bíznak rá. Általában ez a jutalom ilyen esetben.

- S ez ön szerint Mr. Charles volna?

- Kézenfekvő. Először is kint vagyunk a nyílt űrben, ahol csak egy navigátor tudja továbbvinni a hajót. Ha Mr. Wright tette volna, ő nem jut ki vele ebből a rendszerből, hiszen nem tud ugrani a hajóval. Ha én tettem volna, akkor bárhol teszem, ott maradunk, hiszen sehová sem tudom elvezetni.

Jane elgondolkodott. - Logikus érvelés. Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy a logikus érvelések rejtik a legtöbb csapdát. Ön talál csapdát a sajátjában, Mr. Forbes?

A főhadnagy elmosolyodott. - Nem Carson parancsnok volt, aki ezt mondta önnek? Igaza volt. Ugyanis Mr. Wright évtizedek óta főpilóta, sokat tanult hát a közvetlen szakmájához nem tartozó területekről is, amilyen a navigáció. No meg számíthat a hátul rekedtek segítségére is, meg Mr. Charleséra és az enyéimre. Nem lehetetlen, hogy ebben a helyzetben is tovább tudja vezetni a hajót. Ha pedig a szakmai szempontoktól eltekintünk, sokkal inkább Mr. Wright az, aki saját hajóra számíthat a közeljövőben, mint Mr. Charles. Hiszen a másodnavigátor még fiatal ember, nagyon sokat kellene tanulnia egy ilyen feladathoz. A főpilótának egy parancsnoki tanfolyam elég volna.

- Akkor miért vádolja mégis Mr. Charlest?

- Mert Mr. Wrightról nehezen feltételezem, hogy hajóparancsnoki babérokra tör. Ha pedig mégis, akkor annak abban látná a módját, hogy odaáll az ezredes úr elé és a támogatását kéri a pályázatához. Mr. Charles ellenben - nos, ő Mr. Charles. Ambiciózus, törekvő, nem riad vissza kisebb füllentésektől, hogy célját elérje. Nagyra tartja magát származása és képzettsége miatt, nem véve tudomást róla, hogy a származás lényegtelen, a képzettsége pedig még igencsak alatta marad a magasabb rangú tisztékének.

- Van arra is magyarázata, hogy miért inkább Mr. Charles és miért nem ön?

Forbes nem sértődött meg, derűsen felelte: - Azért, főkadét, mert nekem végképp nincs elég képzettségem ahhoz, hogy kikötőbe vigyem az *Uraniát*.

- Mr. Forbes - szólalt meg apa. - Ön hivatalosan vádolja Mr. Charlest a merénnyel?

- Eszemben sincs, uram. Nem tudom bizonyítani.

- Akkor arra kérem, hogy a feltételezése maradjon köztünk.

- Természetesen, uram.

44.

Jane tenyerére könyökölve ült és valahol belül dühösen csóválta a fejét. Egy idő után a csóválás már kívülről is látszott. Csak két eshetőség képzelhető el. Numero egy: Forbes téved. Numero kettő: Forbes hazudik. Charles egyszerűen nem lehet a tettes, mert egy kedves, udvarias ember - csak valahol egész mélyen súgta egy hang, hogy vonzó is, vonzó is! - nem tesz ilyet. Charles kedveli őt, ami sajnos kevés *amúgy*, de ez azt is jelenti, hogy nem árt apának és a hajónak, amit apa irányít és ő is rajta utazik. Ilyet nem tesz egy jólnevelt ember, aki tudja, mivel tartozik a jó modornak és utánamegy este, hogy bocsánatot kérjen.

Wright? Wright senkit se szeret. Hallotta még jóval korábban, hogy gyermektelen, agglegény, szülei nem élnek, egyedül áll a világban. Mit érdekelheti hát az, hogy neki, Jane-nek az apja rekedt ott a D szektorban, és van tizenkét apa meg anya valahol a Galaxisban szétszórva, akiknek még húszéves sincs a fiuk és most ott ül hátul és nem tud hazajönni A szektorbeli szállására, és te jó szupernova, ott is lehettek volna akár még a közelben, amikor fölrobbant az iszonyú masina!

Forbes férfi, aki férfilegikával nézi a világot. Persze hogy abból indul ki, ki mit tudna vezetni és ki hogyan tudná dicsőségesen megmenteni a hajót ebben a helyzetben. De hát ez fordított okoskodás, mert szörnyűséget az tesz, aki belül szörnyű ember, és hogy ki milyen ember, azt nem a férfilegika fogja megmondani. Arra csak egy nő képes, aki józan ésszel szemlélődik és nem BHP-fedőlapokra figyel, hanem az emberekre. Ő tudja, hogy Wright volt.

De nem szól. Még a fiúknak, sőt apának sem. Ők is férfiak, nem értenék, és hadd gyanúsítsák csak Charlest. Arra is gondja lesz, hogy Wright is tudomást szerezzen erről, hogy ő is azt higgye, Charles a gyanúsított. Ettől majd elővigyázatlan lesz és elárulja magát.

Akkor pedig a nagy callindrai sivatagi szörny résen lesz.

45.

Csak feküdt az ágyában, úgy érezte, soha nem fog tudni elaludni. Tizenkét órával ezelőtt az *Urania* eltökélten haladt útvonalán, most pedig csak kering az Alsuhail üres naprendszerében és várja a szabadulást. Egy kétkilós dobozka miatt, ami három részre tépte a hajót, ami elszakította tőle apát és a hajótól a parancsnokát meg az összes tisztjét. Az összeset, mert aki nem rekedt hátul, az fogságban van itt elől. Egyetlen űrhajós alszik tisztikajütben, Forbes, de ő is bezárva. Meg ő, hisz egy parancsnokhelyettes már űrhajósnak számít. Az A1-es többi kajütjében a fiúk vannak, vagyis csak négy kajütben ketten-ketten meg Munro külön. Kettő a vezérlőben teljesít szolgálatot, kettő pedig itt a folyosón ül és örködik. Hozatott nekik kártyát az ételliften, hogy el ne aludjanak. Ma éjszakára kétórás váltást rendelt nekik, nehéz napjuk volt, ne kelljen senkinek fél éjszakát örködni. Hátul a C szektorbeli három szakasznál senki sem örködik, alszanak a raktárak pihenőszobáiban. Leghátul, a D szektorban is azok tizennyolcan. Minden szektorban vannak pihenőszobák a hajón, kivéve az E-t, ahova nem lép ember, és a B-t, mert az úgyis olyan, mint egyetlen óriási pihenőszoba.

Urania Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair-Terra járat ISC-idő szerint negyvennégy-kilencvenkettő-huszonnégy-hatvankilenckor balesetet szenvedett Alsuhail-rendszerben. Sztelláris pozíció delta tizennégy-hatvankettő-kilenc, ró huszonhárom-negyvenöt-százötvennégy, théta hat-tizennyolc-százhuszonhárom. Pályaelemek delta-alfa hetvennégy, delta-béta tizenhárom, delta-gamma huszonkettő, ró-alfa tizennyolc, ró-béta száznegyvenegy, ró-gamma huszonnyolc, théta-alfa tizenöt, théta-béta száztizenöt, théta-gamma nyolcvankilenc. Szerencsétlenség oka emberkéz okozta robbanás CIG3-DIP1 átjáróban, eredménye C és D szektorok teljes műszaki izolációja. Személyi sérülés nem történt. Máglya rendben, hiper- és térhajtóművek rendben, energiaellátás rendben, létfenntartó rendszerek rendben. Tizennyolc űrhajós D szektorban hajó többi részétől fizikailag izolált állapotban. Névsor: Carson, Law, Thornton, Whalley, Ryan, Kjartansson hajótisztek, Barkworth, Brandis, Dunne, Forster, Hall, Lindsey, Muir, Onizuka, Reeves, Richardson, Taylor, Young kadétok. Névsor vége. Kommunikációjuk hajó többi részével zavartalan. Parancsnokság megosztva Carson hajóparancsnok és Jane Carson elemi iskolai tanuló, kinevezett parancsnokhelyettes között. Hajó tisztikarának három tagja őrizetbe véve szabotázs gyanúja miatt, névsor: Wright, Charles, Forbes, névsor vége, egy fő letartóztatva lázadásért, név: Masters. Hajó továbbhaladásra bizonytalan ideig nem képes, ok: nincs vezérlőben szolgálatot teljesíteni képes navigátor és pilóta. Izolált űrhajósok kiszabadítására és továbbhaladás lehetővé tételére mindent megteszünk. Aláírás: Carson parancsnok, Carson parancsnokhelyettes, Law első navigátor, aláírás vége. Urania Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair-Terra egyes számú csillagközi vészjelző szonda üzenetének vége. Bízunk Istenben és a Galaxisban. Delta-ró-théta-nulla.

Ha ezer évig élne, akkor se tudná többé elfelejteni ezt az üzenetet. Ő kérte, hogy ne küldjék még el, ez olyan, mintha aláírnák, hogy megfeneklettek az Alsuhailban és már csak a Galaxisban bíznának, s a szonda utolsó feladata volna, hogy eljuttassa az üzenetet valahová, amiből az utókor megtudja, hol pusztultak el. Mert a szondában nincs hiperhajtómű, mert az automata hiperhajtóművekkel felszerelt szondák kilencvenkilenc százaléka elveszett a Galaxisban, egy százalék pedig bolygók felszíne alatt tért vissza a gravitációs térbe, felvétel van egy gombafelhőről, amit ilyen szonda okozott és az űrből is lehetett látni. Kétszáznegyvenhárom évig lesz úton ez a szonda, akkor éri el a Mirát, ahol ők tegnap átrepültek, akkor indítja be rendszereit és kezdi sugározni a vészjelet, és a Gemma zöld gyöngyszeme befogja az adást. Az erdők közé ékelődött parányi űrkikötő rádiója megkeresi az intersztelláris regiszterben az *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair-Terra nevét, hogy lássa, a szonda elküldése után a hajó megmenekült-e, és az egész Galaxis beszélni fogja: megvan a nyom a századokkal ezelőtt eltűnt *Urania* hollétére, expedíciót küldhetnek az Alsuhail-rendszerbe, hogy megadják az áldozatoknak a végtisztséget. Ennek nem szabad megtörténnie!

Felült az ágyban, úgy rátört hirtelen az indulat. A szonda elküldését előírta a szabályzat, mert ahol egy katasztrófa történt, ott második is előfordulhat, és akkor talán már nem lesz rá alkalmuk, hogy küldjenek, de akkor se lett volna szabad elküldeni. Küzdeni kell és küzdenek is, és apáék ki fognak onnan szabadulni, és az *Urania* folytatja útját menetrend szerint, ők pedig kilövik a második szondát, ami itt marad a mostani pályájukon és közli, hogy merre indultak tovább. Azt se lenne szabad kilőni, mert az arra az esetre kell, ha utána mégis baj érné őket. Nem érheti baj őket! Kétezer-kétszázhusz ember van a fedélzeten!

Fölkelt az ágyból, egy pillanatra automatikusan balra akart fordulni, mint otthon a meleg nyári éjszakákon, hogy az ablakpárkányra támaszkodva kinézzen a tengerre. Csodálatos látvány a tenger az Alexán, ahol három nagy bolygó van a közelben és majdnem minden éjszaka látszik valamelyik az égen, fénylő korongként, és kétszer egy hónapban mind a három egyszerre fest más-más színű fényeket a tengerre. Neki látnia kell a terrai tengert is, aztán visszamenni az Alexára! Jobbra fordult és feltépte az ajtót.

Kelly és Porter elejtette a kártyát, olyan hirtelen ugrottak föl az asztaltól. Legyintett, maradjanak, nem érdemes, amikor kinyitotta az ajtót, eszébe se jutott, hogy ott vannak. Aztán Kelly lassan, elismerően füttyentett, ő pedig érezte, hogy az arcába szökik a vér. Visszaugrott az ajtó mögé.

Úristen, de hülye vagyok, mondta majdnem fennhangon, aztán végignézett magán a folyosóról besütő fényben. Rózsaszín hálóing volt rajta, nem valami eszményi látvány egy parancsnok-helyettestől, és szent Galaxis, milyen vékony! Hogy fog még egyszer a szemük elé kerülni? Megkereste a bordó hálóköntösét, az legalább vastag frottír. Persze, mert nyár van az Alexán, éjjelenként húsz fok meleg, mindenki ilyen vékony selyemben alszik, mi mást hozott volna magával? Egy pillanatra megállt a keze, ahogy megkötötte az övet. Az Alexán nyugodt lélekkel kiment a verandára hálóingben, és nem zavarta, hogy ki jön arra. A szomszéd srácok ott trécseltek a verandán alig öt méterre, át is ment középük legalább százszor, semmivel nem volt rajta több ruha, mint most. Senki nem látott benne semmi különösöt. De ezekkel a fiúkkal itt valahogy más, és nemcsak attól, hogy ő a parancsnok lánya és fél napja a felettesük. Befogadták maguk közé, tegnap még úgy ült köztük, mint velük egyenlő, aki kadét, sőt fiú, és őt is beleértették az „uraim” közé. Kényszerítette magát, hogy megforduljon és visszamenjen a félig nyitott ajtóhoz.

- Akkor is uralkodnod kellett volna magadon.

Jane megtorpant az ajtóban.

- Tudom, ne gyötörj már! De én se vagyok fából, és láttad, hogy nézett ki.

- Már akkor láttam, amikor belépett a hajóra, és átkozódom, amiért nem az ő bolygóján élek. Mi itt mind ugyanúgy el vagyunk tőle bűvölve, de ha még egyszer ilyet csinálsz, Kelly...

Jane szerette volna, ha megnyílik a lába alatt a padló és elnyeli. A falnak támaszkodott és nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon. Most nem képes visszamenni az ágyba, de ezek után...

- ...de te se hidd, hogy megúszhatod, Porter kadét, ha neked jut eszedbe...

Elmosódottan hallotta, ahogy a kadétek nevetnek, aztán valami eltakarta előle a fényt.

- Hát te, Carson? Nem tudsz aludni?

Fölnézett és pislogott. Munro állt ott, akinek most a szomszéd kajütben kellene lennie, apa kajütjében a vendégágyon.

- Én se tudok aludni - mondta Munro, a másik kettő pedig odalépett mellé. Jane lehunyta a szemét és inkább nem nézett senkire.

- Carson... - szólalt meg Kelly kicsit remegő hangon - én... Jane, ne haragudj!

46.

- Delta-ró-théta-nulla - suttogta Jane.

Azok hárman közelebb léptek.

- Mit mondasz?

- Delta-ró-théta-nulla - mondta Jane hangosabban, aztán szinte kiáltva ismételte: - Delta-ró-théta-nulla, nem értitek?! A Galaxis jelképe, a három koordinátatengely és az origó, ez volt az üzenetünk végén! Én nem akarok delta-ró-théta-nulla lenni!

Akkor már sikoltott. A kis előtér egyszerre megtelt pizsamás kadéttal, valahonnan előlépett Stanton és félretolta őket.

- Carson... - lépett oda. - Mi bajod, rosszat álmódtál?

- Stanton! - csattant föl Jane. - Mondd meg az igazat!

- Mit... miről?... Széket ide, hozzatok egy pohár vizet! Carson, nyugodj meg, főkadét, nincsen sem...

- Stanton! Ott volt az üzenet végén, hogy delta-ró-théta-nulla! Tudni akarom az igazat! Nem érted?! Tudni akarom!

Valaki fölemelte és leültette egy székre, poharat tartottak elé, ivott egy korty vizet, de alig tudta lenyelni a zokogástól. Stanton átölelte a vállát, csitította, valaki a lábára borított egy takarót, még valaki a kezét fogta.

- Delta-ró-théta-nulla... az igazat, Stanton, tudnom kell...

- Hat napunk van, Jane.

A hangok lassan jutottak el a tudatáig, először nem is értette őket, aztán kitisztultak és összeálltak. Fölnézett Stantonra a könnyein át.

- Micsoda?...

- Hat napunk van - mondta Stanton nagyon komolyan a szemébe nézve. - Azoknak ott hátul hat napra van élelmük. Addig ki kell szabadítani őket.

- De... akkor...

Stanton végigsimított a haján és a homlokán hagyta a kezét. Érezte, hogy tüzel a homloka.

- Kiszabadítjuk őket, Jane.

Ekkor, ebben a pillanatban értette meg, hogy a zsilipek felnyitása cseppet sem olyan egyszerű, mint korábban gondolták, és a fiú inkább ígéri, reméli, mint tudja, hogy így lesz.

Kitépte magát, ellökte őket és felugrott, egy pillanatra megállt, hogy a vezérlő felé forduljon, aztán csak azt érezte, hogy valaki karjába zuhan, mielőtt elnyeli a sötétség.

47.

Altair, Sadalsuud, Mira, Alsu hail, Minkar, Nashira, Wazn, Deneb Kaitos, Asterope, Electra, Toliman, Terra. Leszállás a Minkaron és a Deneb Kaitoson. Terra, Toliman, Electra, Asterope, Deneb Kaitos, Wazn, Nashira, Minkar, Alsu hail, Mira, Sadalsuud, Altair. Altair, Sadalsuud, Mira, Alsu hail, Alsu hail, Alsu hail...

...delta-ró-théta-nulla, a bajba jutott hajók utolsó üdvözlése a Galaxisnak, a három koordinátatengely és az origó, a központi fekete lyuk...

...*Cassandra* Protoflax epszilon-sigma-kappa sztellocentrikus, nukleáris üzemzavar, delta-ró-théta-nulla, a szondát három év múlva találták meg, négy ember még életben volt...

...*Kelaino* Anubisz delta-sigma-éta sztellocentrikus, nukleáris üzemzavar, delta-ró-théta-nulla, a szondát nyolc év múlva találták meg...

...*Titania* Hórusz alfa-gamma-omikron intersztelláris, zavar a hipervezérlő rendszerben, delta-ró-théta-nulla, a szondát hetvenöt év múlva találták meg, ezeröt száz áldozat...

...*Helikon-119* Terraluna, a pilóta agyvérzést kapott, a szondát az utasok küldték, delta-ró-théta-nulla, tíz hónap múlva találták meg, három halott...

...*Argo* Neutroid alfa-alfa hipermélyi kutatóhajó, a katasztrófa oka ismeretlen, delta-ró-théta-nulla, a szondát húsz év múlva találták meg, a hajót azóta sem...

...*Rheia-540* Terraluna, meteorittalalat, delta-ró-théta-nulla, három hónapig keringett alig kétszáz ezer kilométerre a Belloris felszínétől, kommunikációképtelenül, egy másik Terraluna mentette meg őket, a szondát soha nem találták meg...

...*Sally* halászbárka, motorhiba, delta-ró-théta-nulla, a gyenge széllel egy hónap múlva érték el Északkelet-Wesley sziklás partjait, a hajó összetört, egy ember megsérült, a kapitányt lecsukták, mert hibás rádióval szállt tengerre...

...pedig az Alexán soha nem érhet baj, ha a rádiód működik és tudsz navigálni, ott mindig sima a tenger és soha nincsenek viharok...

...a Terrán óriási viharok tombolnak, az űrhajózás előtti korban a Terra óceánjai jelentették a Galaxist, azok a viharok hatalmas hajókat képesek összetörni és a tenger fenekére küldeni...

...és zátonyok vannak meg titokzatos tengeráramlások meg úszó jéghegyek, amiken összezúzódnak a hajók...

...az űrben pedig semmi sincsen, legfeljebb meteoritok, de minden háromszáz fényévnyi g-térben megtett útra jut egy komolyabb meteorittalálat, az űrben csak a gépek hibája okozhat bajt, vagy az ember saját maga...

...*Urania* Hórusz epszilon-béta-gamma intersztelláris, emberi szabotázs, delta-ró-théta-nulla, kétezer-kétszázhusz áldozat, a szondát kétszáznegyvenhárom év múlva találják majd meg...

...száztizennyolc eltűnt hajót keres a Főparancsnokság szerte a Galaxisban, száztizennyolc hajóról nincsen semmi hír, a legrégebbiről kétszáz éve, nyoma veszett a Galaxisban száztizenkilenc hajónak...

...*Penelope* Hórusz gamma-delta-kappa intersztelláris, hipervezérlési üzemzavar, delta-ró-théta-nulla, a szonda valahol még úton van a Rigel felé, a hajót másfél évi munkával a legénység megjavította, hatszáz emberből nyolcan haltak meg, tavaly szálltak le a Rigelen, az egész Galaxis ünnepelte őket...

...*Urania* Hórusz epszilon-béta-gamma intersztelláris, emberi szabotázs, delta-ró-théta-nulla, a szonda valahol még úton van a Mira felé, a hajót öt napi munkával a legénység megjavította, az egész Galaxis ünne...

Kinyitotta a szemét. Mi történt? Hol van?

Megmozdult, valami szót motyogott, de maga sem tudta, mit. Aztán a nevét hallotta.

- Jane? Jól vagy?

Mormogott valamit, de közben már tisztult előtte a világ. Ez a kajütje, az pedig szemben Jones és mellette... kicsit még homályosan látott... Riley. Ez az *Urania*.

- Mi történt?

- Rosszul lettél, Jane - lépett oda Riley, és leült az ágya szélére. - Túlfeszítetted az idegeidet.

- Hol vagyunk... mennyi idő telt el?

- Délután három óra van.

- Másnap?...

- Igen, Jane.

- És?...

Riley sóhajtott. - Dolgoznak.

- Szóval még mindig...

Felült, de túl hirtelen, megszédült egy pillanatra. Riley már nyúlt volna, hogy megfogja a karját, de elhárította. Ledobta magáról a takarót és talpra kecmert. Aztán Jones elkapta, mielőtt elesik.

- Kösz... jól vagyok... de föl kellennem...

- Neked most pihened kell, Jane. Apád fölmentett minden feladatod alól.

Jane fölnézett rájuk.

- Már nem én vagyok a parancsnokhelyettes?

- Hát... azt nem mondta.

- Akkor fölmegek - vágta rá most már határozottan, és elindult. Az első pár lépésen még rájuk kellett támaszkodnia, aztán már megállt a lábán. Kinyitotta az ajtót és kilépett a folyosóra.

Heywood és Biggs örködött ott, nyomban talpra ugrottak és tisztelgettek neki. Elmosolyodott, aztán kihúzta magát és komoly arccal viszonzta. Majd megindult a vezérlő felé.

Amikor belépett, az egész vezérlő felugrott és tisztelgett. Most már mosolyogva tisztelgett vissza nekik. Gyors léptekkel végigiramodott a termen és megállt a parancsnoki pult előtt, olvasni kezdte az állapotjelentéseket, inkább automatikusan, mint tudatosan, hiszen negyedét se értette annak, ami ott megjelent.

- Stanton! - szólalt meg aztán.

A szőke fiú nyomban odaugrott.

- Parancs! - mondta, de mosoly bujkált az arcán.

- Jelentést kérek.

- Carson főkadét, jelentem, már Wilson a szakaszparancsnok.

Jane egy pillanatra meglepődött, aztán rájött, persze, ábécé szerint váltják egymást huszonnégy óránként. - Wilson!

- Parancs - szólalt meg Wilson a háta mögött csendesen.

- Jelentést kérek - mondta Jane, s fáradtan megfordult.

- Jelentem, a munkálatok...

- Ti itt mind megőrültetek?! - harsant egy hang a vezérlő bejáratából. - Jane! Hogy akarsz egy fél hajót vezetni, ha saját magadra se tudsz vigyázni?!

Munro átszáguldott a termen, megállt előtte és a vállára borította a köntösét. - Itt álltok, és elnézitek, hogy tüdőgyulladást kap! - förmedt Wilsonékra. - Azonnal vedd föl a papucsodat is!

Jane-ben csak ekkor tudatosult, hogy abban a hártványékony rózsaszín hálóingben van, ami miatt tegnap... de nem érdekelte. Egyetlen kadét se látszott észrevenni, a szakasz fele már beletemetkezett a munkájába, a többi pedig úgy nézett rá, mintha a főkadéti uniformis feszülne rajta. Némi ügyel-bajjal belebújt a köntösébe és a papucsába, Munro pedig úgy kötötte meg rajta az övet, mint dajka egy kisgyerekét.

- Jelentem - szólalt meg Wilson újra -, a munkálatok teljes erővel folynak. Az áttörést most néhány pontra koncentráljuk, egyelőre az úgynevezett „nem túl finom” eszközökkel.

- Azt mit jelent?

- Hogy ha valami működésképtelen rendszer az utunkban áll, habozás nélkül szétromboljuk.

- És?

- Nehéz lenne még jóslatokba bocsátkozni, de van rá remény, hogy sikerrel járunk.

- Más egyéb? - pattant a következő kérdés.

- Az őrizeteseink nyugodtak, a letartóztatott délelőtt dührohamot kapott, de a parancsnok lecsendesítette.

- Mármint Masters?

- Igen.

- Mivel csendesítette le?

- Közölte vele, ha nem hagyja abba, nemcsak bíróság elé állítja, de visszamenőleg megvonja annyi havi illetményét, ahány percig még dühöng.

- És?

- Kéthavi illetményt még dühöngött.

Jane nevetett és lehuppant egy ülésre.

- Kapcsoljátok a D szektort.

- Apáddal most nem beszélhetsz - mondta Wilson. - Egy mikroelektronikai rendszert javít, és meghagyta, hogy amíg el nem készül, még te sem zavarhatod. De ha befejezte, azonnal jelentenünk kell neki az állapotodat.

- Szóval tudja...

- Persze hogy tudja, Jane. Neki ebben a naprendszerben kizárólag két nő fontos.

A lány meglepődött egy pillanatra, de rájött, hogy az *Urania* női név, és mosolyogva bólintott. Aztán a hasához kapott.

- Nagy Galaxis, mindjárt összeesem. Munro, teremts valami ennivalót, de olyan gyorsan, mintha...

A mondat befejezetlenül maradt: valahol a semmiből megjelent előtte egy megrakott tálca. Jane először a teáscsészéhez kapott, az ital már csak langyos volt, de legalább jót húzhatott belőle fűjkálás nélkül. Aztán rávetette magát a reggelire, s már csak fél füllel hallgatta a kadétkok és a hátul dolgozók között zajló sokszólamú párbeszédet.

48.

- Carson, Carson, téged elragad a képzeleted - korholta Wilson. - Éppen robbanóanyaggal nem törhetünk utat a D szektorba. Azt a slamasztikát is robbanóanyagnak köszönhetjük, amiben most vagyunk.

- Mi van még ott, ami tönkremehetne?

- Sok minden. Onnan kapjuk az áramot és ott haladnak át a vezetékek, amikkel a két hátsó szektort irányítjuk. Ha még ezt is szétverjük...

- Wilson! Van egy fal, ami a hajó tetejétől az aljáig, az egyik oldalától a másikig húzódik. Ez hány négyzetméter?

- Ötezer körül.

- Azt akarod mondani, hogy az egész felületén létfontosságú vezetékek vannak?

- Hallgass ide, nagy callindrai sivatagi szörny. Az ötezer négyzetméteren van tizenkét zsilip, tizenkét hely, ahol egyáltalán nyílás van a falon. Mindenütt máshol fél méter vastag szuperacél. Ezért a vezetékek is azon a tizenkét helyen mennek át.

Jane dühösen kettétépett egy szelet szalámit és visszadobta a tányérba. - És minden vezetékből csak egyetlen példány van?

- Dehogyan. Vannak tartalékok.

- Akkor miért nem szakíthatjuk meg az egyik példányt robbantással valamelyik zsilipnél?
- Mert megőrjítenénk vele a rendszert és még súlyosabb helyzetbe kerülnénk, mint most. Amíg a rendszer működik, mi is jól vagyunk, Carson. És még valami: azoknak a zsilipeknek ezer atmoszféra túlnyomást is ki kell bírniuk. Semmivel sem alábbvalók, mint a külső zsilipek, amik mögött a világűr van, mert arra találták ki őket, hogy ha lyuk keletkezik az egyik szektor héján és betör oda a világűr, akkor a maradék hajórész kitarson. Ezért akkorát kellene robbantanunk, Jane, hogy a fél hajó is menne vele.

Jane úgy nézett az utolsó lágy tojásra, mintha az lenne a felelős az egészért.

- Nincs olyan helyzet, amikor semmit se lehet tenni, Wilson.
- Persze hogy nincs, főkadét.
- Mi van a lézerpuskákkal, amiket tegnap itt beraktároztatok?
- Most is itt vannak, miért?
- Hány van belőlük?
- Nem tudom. Heywood, nézz utána! Jane, ugye nem azt akard mondani, hogy ezekkel akard kilyukasztani a zsilipeket?
- Miért ne?

Wilson udvariasan fölvette a tojástartót és a kanalat, s átnyújtotta neki, hogy egye meg.

- Hallgass ide, parancsnokhelyettes. Tudod, mi az a Hiplin CC4-es?
- Nem én - Jane bontogatni kezdte a tojást.
- Olyan lézer, mint ezek itt, csak kicsit nagyobb. Nincs neki vállra akasztható szíja, mert százhusz kilót nyom, ezért kis állvány van alatta, azon lánctalp és motor hajtja. Ez a legnagyobb lézer, ami megtalálható ezen a hajón.
- Hány van belőle?
- Egy.
- És?
- Előbb-utóbb át fogja lyukasztani a zsilipajtót.
- Mióta csinálja?
- Hat órája koncentrálni egyetlen pontra megállás nélkül. Már jó ideje vörösen izzik, de ez kevés.
- Mutasd.

Wilson kapcsolt egyet, s a képernyőn megjelent egy veszélyes külsejű szerkezet. Csúcsából rezzenéstelen vörös vonal indult, s a kép szélén eltűnt. Wilson elfordította a kamerát, s láthatóvá vált a zsilipajtó, amint belefűrődik a sugár, egyenesen a vákuumzárba, a legsérülékenyebb pontra. Valóban vörösen izzott.

Jane hallgatott, amíg eltűntette a tojást, aztán megkérdezte: - Őrzi valaki azt a szerszámot?

Wilson továbbfordította a kamerát, s feltűnt két fegyveres a közelben.

- Minden zsiliphez őrséget állítottunk - számolt be. - Apád a stewardok felét beosztotta, hiszen ők egyúttal katonák is.

- Az utasok tudnak már róla?
- Semmiről a világon. Azt hiszik, menetrend szerint haladunk.
- Mikor kellene leszállnunk a Minkaron?
- Ma este kilenckor.
- Vagyis kilenckor megtudják...

Wilson most az utolsó sajtodarabot kínálta föl neki előzékenyen. Jane elmosolyodott és bekapta.

- Nem, nem tudják meg. Apád úgy rendelkezett, hogy mondjuk be: a Minkar nem fogad, az oda tartókat következő állomásunkon tesszük majd ki és a társaság gondoskodik az odajuttatásukról.
- És gondoskodik?
- Ezen ráérünk még töprengeni, de amúgy a vészhelyzetben az utasok megnyugtatóra tett parancsnoki ígéreteket általában tolerálni szokták.

Jane a képernyőre nézett, ahol a Hiplin kitarotán nyomta bele az energiát a vákuumzárra.

- Öt napunk van, igaz? - kérdezte halkán.
- Azért ez nem egészen így van, Jane. Papír szerint öt napra van élelmük, de mind erős, edzett emberek. Még nagyon sokáig kibírják akár pusztán vízen is.
- De nem tudnak dolgozni, ha csak vizet isznak, Wilson.
- Majd mi dolgozunk helyettük.
- Két irányból támadva négyszer akkorák az esélyeink, nem?
- De.

Kis csend támadt köztük. A vezérlő egyenletesen zsiabongott a fülhallgatók összekötők halk kérdéseitől és válaszaitól, de nem figyeltek rájuk.

Jane hirtelen ellökte székét a kisasztaltól, amin a reggeli maradványai feküdtek, a pulthoz gurult és lenyomta a távkömot.

- Szállásmester! - csattant fel.
 - Fielding őrmester, parancs! - robajlott a hangszóróból.
- Persze, őt nevezte ki még Masters letartóztatásakor.
- Van az utasok között űrhajós képzésben részesült személy?
 - Jelentem, nem tudom!

- Fésülje át az utaslistát és derítse ki. Készítsen névsort azokról, akik űrhajósok vagy ehhez közel álló területen dolgoznak, valamint az elektronikai és finommechanikai szakemberekről. Az utasok nem tudhatnak róla. Ne csak az utaslistát használja, kérdezze ki a stewardokat is, nincs-e információjuk az utasok elmondása alapján. Holnap reggelre látni akarom a névsort.

- Értettem!
- Köszönöm, végeztem.

Kikapcsolta. Wilson fejcsóválva nézett rá.

- Gondolod, hogy az utasok között hemzsegek a pilóták és navigátorok?

- Nem, Wilson, de több mint kétezer utas között csak akad valaki, akire valamit rábízhatunk. Jól fog jönni, ha elindulunk.

- Elindulunk... hogyan?

- Akárhogyan - nézett a szemébe Jane. - Legkésőbb öt nap múlva itthagyjuk ezt a naprendszert, akárki áll a műszereknél. Ha más nincs, akkor te fogsz ott állni, Wilson. - Fölnézett a távolabb ülőkre. - És te, Riley, meg te, Heywood, meg én is. Ha kell, öt napig megállás nélkül tanuljuk a hajó vezetését, de el fogunk indulni.

Riley mosolyogva csóválta a fejét.

- Álmodat kergetsz, Carson.

Jane felcsattant. - Azt a választ vártam, hogy értettem, főkadét!

Kis csend támadt, aztán Riley merev arccal kihúzta magát ültében, és szárazon felelte:

- Értettem, főkadét. De azt megmondom, a navigátori szék nem nekem való.

Jane arra gondolt, amit Law mondott a B szektorbeli fürdőszobában, és eltökélten nézett a fiú szemébe.

- Ott én fogok ülni, Riley.

49.

Apa is romantikus álomnak tartotta, hogy a kadétek meg ő vigyék kikötőbe a hajót, csakhogy ő mindjárt hozzátette azt is: az úrhajózást mindig is a romantikus álmok vitték előre. Ha nem tudnak kijutni onnan idejében, akkor bizony Jane-ék fognak elindulni a hajóval, vagy akárki, aki vezetni tudja.

Jane következő ötletét már senki se találta álomnak.

- Wilson! Légmentes most a két szektor elszigeteltsége?

- Nem, főkadét. Amióta a HCCR-ek kiégtek, nem is lehet többé az.

- Akkor csöveket kell átvezetnünk a két szektor között.

- Azt lehet, de miért?

- Főszakács! - nyomta le Jane a távkomót.

- Smith őrmester, parancs! - érkezett egy eddig ismeretlen hang.

- Mennyi ideig tanulta a szakácskodást?

- Tizennégy éves korom óta, főkadét.

- De meddig?

- Azt holta napjáig tanulhatja az ember, főkadét. Most huszonöt évnél tartok.

- Úgy. Hányféle olyan ételt tud készíteni, ami ízletes, tápláló és teljességgel folyékony?

Kis szünet a vonalban.

- Nehéz lenne megszámolni, főkadét. Nagyon sokfélé.

- Akkor készítse elő a receptjeit, mert napokon belül ilyen ételleket fogok rendelni nagy mennyiségben.

- Értettem, főkadét, meglesz.

- Köszönöm, végeztem.

- Ez nem rossz ötlet - mondta Wilson elismerően, s öt perccel később apa is ezeket a szavakat használta.

- Csövön át enivalót? Nem rossz ötlet. Azzal sokáig kitarthatunk. Edényünk van elég, megszervezzük.

Jane összeszedetett minden csövet a C szektor raktáraiból, végül a tízcentis műanyagcsöveket választotta ki, mert a gumicsőtől az ételnek is gumiíze lesz. Aztán ráállított négy stewardot, hogy száz méter ilyen csövet mossanak olyan tisztára, mint a patika.

- Minek annyi? - nevetett Heywood.

- Hogy lehet ilyet kérdezni - méltatlankodott Jane -, el tudod képzelni, hogy ugyanazon a csövön küldjük a húsleveset, mint a kakaót? Legalább tíz csövet vezetünk át, és nem is mindegyiken megy folyékony... Smith őrmester! - nyomta le újra a távkomot.

- Parancs!

- Nézzen utána olyan ételleknek is, amik szilárdak, de gömbölyűek és le tudnak gurulni egy tíz centi átmérőjű csőben.

- Értettem!

50.

Második nap, így hívta az egész legénység ezt a napot; rendes dátuma, a július ötödike valahol elveszett a tegnapi katasztrófában. A második nap teljes egészében az áttörési munkálatoké és az ott elszenvedett kudarcoké volt. Semmi sem sikerült, amit elterveztek. A zsilipek nyitó-szerkezetét akkor tudták volna működésre bírni, ha vagy bent vannak a zsilipben, vagy parancsot tudnak adni a vésznyitóknak, de az azokhoz vezető összes kábel porrá égett, a legtöbb zsilipben a vésznyitó egy része is. Este hatkor sikerült találni egy zsilipet, ahol remélni lehetett, hogy hozzá tudnak férni a vésznyitó kábeleinek csonkjaihoz, ehhez azonban föl kellett mászni a negyedik emelet mennyezete alá és ott félig bebújni egy szűk vízszintes aknába. Jane egy darabig nézte az ezzel veszködő kadétot, akinek kilógó lábait a társa tartotta, mert ilyen helyzetben nem érte el a létrát, aztán megkérdezte, nem lehet-e azon a részen kikapcsolni a mesterséges gravitációt, máris megoldódna minden gondjuk. Nem lehetett, csak az egész hajóban egységesen, de ez nemcsak az utasokat ijesztené meg, hanem például a mikroelektronikai javításokat lehetetlenné tenné. Akkor Jane egy kicsit gondolkodott és előrántotta Fieldinget megint: tapadókorongokat és szíjakat követelt tőle. Szerencsére volt ilyesmi a hajón, így hát csináltak egy kis függőágyféle eszközt és föltapasztották a mennyezetre. McGregor kadét bebújt az aknába, behelyezte lábát a mennyezeti tartóba, aztán szája elé igazította a mikrofont és közölte:

- Itt McGregor kadét a tapadókorongos munkahelyről. Jelentem, folytatom a munkát a SLE4-esen, és kinevezem Jane Carson főkadét parancsnokhelyettest, a nagy callindrai sivatagi szörnyet a bőrszíjak mesterévé.

51.

Apa még nem akarta elhelyezni az élelemszállító csöveket, hisz van élelmük pár napra, de a børszójak mestere látni akarta, működik-e az ötlete, mert ha nem, időbe telik mást kitalálni; s különben is amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra, ezenfelül a csöveket a C szektorból kell újtukra indítani, ott pedig ő parancsol. Amikor tehát a négy steward jelentette, hogy a cső tiszta, Jane ötméteres darabokra szabatta velük és utasítást adott, hogy az egyik darab végébe töltsenek bele egy termosz teát, a másik végéhez tegyenek poharat és igyák meg. A stewardok meghökkentek, de megtették, aztán jelentették, hogy hibátlan, bár kicsit kevés benne a cukor, viszont ez a csődarab most már nem tiszta. Nem baj, mondta Jane, tegyenek cédulát mindkét végére Tea felirattal, ez az ital mostantól ebben a csőben megy.

Ahogy a különböző munkahelyeken a stewardok ügyködését figyelték - nem volt könnyű munka, az egyik fiú székre állt, magasra tartotta a cső egy végét a tölcserrel, a másik bele-töltötte a teát, a harmadik a cső középső részét tartotta a levegőben úgy, hogy mindenütt lefelé haladhasson a folyadék, a negyedik pedig pohárba engedte a végén -, egyszer csak megszólalt Ryan százados:

- Ej, nem lesz ez így jó, főkadét. Annak a csőnek legalább tíz kanyart kellene tennie idefelé jövet az aknák és a csövek között. Ugyan ki fogja irányítani a végét, ahogy megy előre?

Jane először nem értette, akkor mutattak neki egy képet arról a tájról, ahol a csövet át kell vezetni. Tele volt akadályokkal, a cső hajlékony, puha műanyagtestét pedig csakugyan nehéz rávenni, hogy mindig a kívánt irányba forduljon.

- Fielding őrmester! - csattant a hívás, aznap vagy tizedszer. - Van a hajón műszaki endoszkóp?

- Ó, te ravasz callindrai - szólalt meg mellette Wilson elismerően.

- Jelentem, van!

- Küldje oda, ahova Ryan százados mondja. Mr. Ryan, honnan induljon az első cső?

- A C3G1-ből, főkadét - mustrálta Ryan a hajótérképeket.

- Mr. Fielding?

- Parancsot vettem, értettem!

A műszaki endoszkóp egy hosszú, vékony kábel volt, a végén apró manipulátorral, amit be lehetett vezetni szerkezetekbe és ott tetszőleges irányba forgatni. Negyedóra alatt átjutott a HCCR-ek dzsungelén a végén hozzákötött műanyagcsővel, a harmadik emeletről le a másodikra, hogy majd lefelé folyjon a tartalma.

- Itt Mayo kadét, kettes szakasz. Jelentem, az endoszkópot rángatja valami...

- Én rángatom, te számár - jött a válasz a távkomon. - Reeves kadét az egyes szakaszból. Örülök, hogy baráti kézfogásom elért hozzád.

Jane nevetett. - Jól van, ismerkedő kadétek, akkor rögzítsék a csővégeket biztonságosan, aztán húzzák ki az endoszkópot és jöhet a következő cső. Ryan százados?

- Itt Ryan, tessék - jelent meg a műszaki tiszt.

- Hol menjen át a következő cső?

- Hogyhogy hol, főkadét? Hát az előző mellett.
 - Mr. Ryan, azt akarom, hogy ha újabb baleset történik, csak a csövek egy része sérülhessen.
- Ryan összevonta szemöldökét.
- Újabb szabotázstól tart?
 - Nem tartok semmitől, de szeretnék biztosra menni.
 - Nos, ha nem tart semmitől, akkor jöjjön csak az a cső nyugodtan a másik mellett.
- S kikapcsolt. Jane bosszúsán fűjt egyet.
- Hát jó. Hallotta, Mayo kadét, menjen a másik mellett. De előbb próbálják ki.
 - Jelentem, már kipróbáltuk, a víz hibátlanul áthalad!
 - Itt Reeves kadét. A víz megérkezik és kitűnően felfogható edényben. Az egyes szakasz szükségesnek tartja Carson főkadétot fölruházni a csővezetői címmel is!

52.

A második nap hozott hát apró eredményeket: élelem-utánpótlást a D szektorbelieknek, kisebb sikereket a tizenkét zsilip ellen vívott harcban és két új díszítő titulust Jane számára, de ez volt minden. Hét óra körül Jane-nek eszébe jutott megkérdezni, mekkora hát az átjárás azon a részen, ahol átvezették a csöveket. Megmondták neki, hogy egy csecsemő épp átférne a falakról leemelt szerelőlapok helyén és bent az aknában, igaz, kapaszkodnia nem lenne mibe a függőleges csövek között. Jane azonban nem a kijárást kereste ott, hanem erős műanyag zsinórt hozatott, a végét rákötötte az endoszkópra és leküldette.

- Fogja meg a zsinórt a rögzítés mögött, Reeves kadét, és engedje, hogy az átmenjen az ujjai között, de ne eressze el. Mayo kadét, húzzák vissza az endoszkópot, közben pedig engedjenek utána zsinórt folyamatosan.

Csakhamar volt egy kábeljük a két emelet között, aminek a közepét Reeves fogta, a két végét pedig Mayo.

- Jól van, most rögzítsék fõnt a végeket, lent pedig a közepét, aztán keresünk valami csigafé-
léket és rátesszük a zsinórt. Ezzel átvihetünk akkora tárgyakat is, amik nem férnek be a csőbe.

A kadétek vigyorogtak és hozattak Fieldinggel csigákat is.

- Mondd, Wilson - lépett oda Jane később a szakaszparancsnokhoz -, tulajdonképpen meddig tarthatunk ki?

A fiú fölnevetett. - Erre most milyen választ akarsz, csővezető? Tegnap azt mondtuk, nekik odahátul hat napra van élelmük, aztán mára tettél róla, hogy ne legyen igaz. Ha most megint mondok valamit...

- Jó, jó, Wilson, de a hajó élelmiszerkészlete akkor is véges!

- Igen. Utána kellene járni, meddig elegendő, de szerintem évekre.

- Több mint kétezer embernek?

- Gondolom. Ne feledd, utasszállító vagyunk, nem csupán annyi kaját viszünk, amennyi a létfenntartáshoz elég. Van öt étterem a fedélzeten, négy bár, a szobaszolgálatról nem is beszélve...

- És a víz meg a levegő?

- Azt recirkuláltatjuk, a végtelenségig elég lesz.

- Vagyis szerinted évekig élhetünk a hajón, ha muszáj.

- Igen, Jane, ha muszáj.

- Fielding őrmester! - csattant fel Jane, közben változatlanul Wilsonra nézve, de a kadét már megszokta az ilyen hirtelen kitöréseit.

- Parancs! - dörgött a távkom.

- Mennyire naprakész az élelmiszerkészletről vezetett leltárunk?

- Jelentem, a nyilvántartás grammra egyezik a valós készletekkel!

- Honnan tudja?

- Jelentem, a kiadórendszer tudta nélkül nem lehet élelmet kihozni a raktárból!

- Ennek örülök. Számíttassa ki, hogy a jelenlegi fogyasztási ütem mellett melyik létfontosságú nyersanyag fogy el először és mikor. A lehető leghamarabb kérem az eredményt, végeztem.

- Parancs, értettem!

Jane megdörzsölte a fülét. - Derék ember ez az őrmester, csak kicsit hangos.

Két perc múlva hallhatta a választ, bővebben is, mint kérte. Háromszáztíz nap múlva elfogy a tojás, háromszázötven nap múlva a sör, négyszázhusz nap múlva a kenyér és ötszáz napon belül jóformán egyszerre minden.

A négyes szakasz csendben ült a vezérlőben, egymásra nézegetve. Jane mintha aggodalmat látott volna az arcukon. Most lelket kell önteni beléjük, villant át az agyán azonnal.

- Lemuel, kapcsolj össze az egész legénységgel - szólalt meg.

- Kapcsolat kész - mondta Lemuel egy pillanat múlva.

- *Urania*, itt Carson parancsnokhelyettes. Kiszámíttattam, meddig van élelmünk, ha az utasok is, mi is a jelenlegi mennyiséget fogyasztjuk. Fielding őrmester, olvassa fel újra az adatokat.

Az őrmester megtette.

- Uraim! - vette vissza a szót Jane. - Háromszáztíz nap, az tíz hónap. Jövő májusban várható először, hogy bármi is elfogy az élelmünkből. Szeretném közölni, hogy ebben az időpontban én Dél-Morganen leszek és a záróvizsgáimra fogok készülni, hogy szeptemberben jelentkezhesek a kadétiskolába. Wilson kadét!

- Parancs!

- Hol lesz maga jövő májusban?

Wilson értette, mit jelez a magázás és a szigorú hang. Katonásan felelt:

- Jelentem, a terrai úrkikötőt fogom tanulmányozni csinos lányok szempontjából!

Nevetés hallatszott a vezérlőből és a távkom több vonalán is. Jane zavarba jött kicsit, nem a választól, hanem attól, hogy Wilson közben rákacsintott, de folytatta:

- McGregor kadét!

- Parancs! - jött a C szektorból.

- Hol lesz jövő májusban?

- Jelentem, Wilson kadétnak fogok segíteni!

A nevetés fölerősödött.

- Ryan százados!

- Parancs - felelte a műszaki tiszt mosolyogva.

- Hol lesz jövő májusban?

- Jövő májusban, főkadét-csővezető-bőrszíjmester? Maga mellett fogok ülni egy altairi tévéstudióban és arról fogok mesélni, hogyan menekült meg az *Urania* a maga csövei, zsinórjai és a még addig előbukkanó százféle ötlete segítségével. Senki se fog hinni a fantasztikus mesémnek, de mutatok fotókat és tanúkat, és mindkettőnket ünnepelnek majd. Én őrnagy leszek, maga pedig felvételi nélkül kerülhet be a kadétiskolába.

- Law őrnagy! - kacagott föl Jane.

- Parancs - hangzott cseppet sem katonásan, de komolyan.

- Ön hol lesz jövő májusban?

- Én, Jane, egy hajó fedélzetén fogok ülni, útban az Aurora Mellioris felé, hogy meglátogassam magát.

A nevetés lassan elhalt az *Urania* különböző zugaiban, s komoly csönd váltotta föl. Az Aurora Melliorison van a Galaxis legjobb navigátoriskolája. Oda csak a legtehetségesebbeket veszik föl. Law ott végzett, de csak másodszorra ment át a felvételin.

Jane érezte, hogy elvörösödik, de erőt vett magán.

- *Urania*, amint hallhatták, jövő májusban, amikor itt elfogy a tojás, mindenki valahol másutt lesz. És tojást eszik. A hajó nem tud beszélni, így az ő nevében elmondom én: a hajó is másutt lesz. A Terrán fog állni az úrkikötőben, hófehéren csillog a Sol fényében és készülődik a visszaútra az Altair felé. Van valami kérdésük?

Üres csöndbe hullottak a szavai. Aztán mégis megszólalt a távkom:

- Itt Mitchell steward az A2-ből, kérek engedélyt.

- Tessék, Mr. Mitchell.

- Carson főkadét, mi az a Dél-Morgan?

Jane hátravetett fejjel kacagott megkönnyebbülten egy egész percig, mire meg tudott szólalni. Nevetését megint visszhangozta a legénység is.

- Mr. Mitchell - felelte végül -, Dél-Morgan egy sziget az Alexán. Ott lakom. Elhiheti, gyönyörű sziget. Van rajta egy kisváros és öt falu, egy tó és két patak. És akár úszva át lehet jutni Észak-Morganre vagy Greatshellre. *Urania*, jövő nyárra meghívom Dél-Morganre az egész legénységet!

A második nap optimista, lelkes hangulatban fejeződött be, a legénység nagy része visszatért ideiglenes szálláshelyére, csak a Hiplin mellett maradt őrség továbbra is. A lézer már tizenkét órája olvasztotta a zárat, de annak ez meg se kottyant, bár már sárgult.

- Meddig bírja? - nézte Jane a képet.

- Legkésőbb reggelig - felelte Biggs.

- És akkor bejutunk a zsilipbe?

- Szép is volna. Ez még csak a vákuumzár. Fel kell törni a hidraulikát és a lebiztosító rendszert is, mert kapcsolatunk nincsen velük, akkor jutunk be. Aztán jön a túloldali ajtó.

- Ez mennyi idő lesz?

- A hidraulika talán fél nap alatt megvan, a lebiztosító egy egész nap, a túloldalon viszont nincsen Hiplinünk, tehát a zsilipen belülről kell csinálni. Az lesz a neheze.

Heywood beadta egy zsilipkamera képét, hogy Jane lássa belülről az ajtót.

- Nézd - mutatta -, a belső oldalán semmi se látszik a vákuumzárból, csak a forgózár van meg. Azt a Hiplin egy óra alatt szétviszi, épp csak semmire se megyünk vele. Be kell célozni a vákuumzárát belülről, és az ajtólemezen keresztül megolvasztani. Napokba telhet.

- Hány napba?

- Legalább három.

- Tehát eddig négy és fél nap. Aztán?

- Aztán megint a hidraulika és a lebiztosító, azok is a páncélon keresztül, tehát még hat nap.

- Tíz és fél nap?! - képedt el Jane.

- Jó esetben.

- Hát miből van ez az ajtó?

- Arra csinálták, hogy ha kell, távol tartson minket a világűrtől, csővezető. Az a dolga, hogy erős legyen.

A lány fel-alá kezdett sétálgatni a vezérlőben.

- És a többi támadási pontunk?

- A hatosnál - vette át a szót Riley - van rá remény, hogy sikerül életet lehelni a vésznyitóba. Viszont egyáltalán nem biztos, hogy ki is tudja nyitni a zsilipet.

- Miért?

- Mert a vésznyitó tulajdonképpen csak egy jelzést ad a zsilipvezérlő elektronikának, ami szerencsére nem égett ki, de a mozgatószerkezetben már vannak károk, és a hidraulika is sérült.

- A kettesen nem sérült, igaz? - nézte Jane a térképet.

A kettes volt az a zsilip, amelyiket a lézerrel fűrták.

- Nem, de ott a vésznyitó teljesen kiégett.

- Szóval a két zsilip maradványaiból már kijönne egy félig működő zsilip, mi?

- Úgy valahogy, főkadét.

Jane megcsóválta a fejét, aztán legyintett.

- Ugye az egész pusztítás föl van jegyezve a fekete dobozban, úgy értem, részleteiben?

- Persze.

- Szeretném, ha írnátok róla egy dolgozatot, ami elmondja, miért volt ilyen könnyű tönkretenni a hajónkat, és tanácsot ad a Főparancsnokságnak, hogyan építse át az összes Hóruszt.

- Parancs, értettem - nevetett Wilson -, de azt hiszem, azzal még ráérünk egy darabig.

Jane csípőre tett kézzel állt meg előtte.

- Dehogyan érünk rá, Wilson. Azt akarom, hogy Ryan már a Minkaron az arcukba vágja. Ott akarok lenni és látni, amint elsápadnak és reszketnek félelmükben. Márpedig négy nap múlva a Minkaron leszünk.

54.

Harmadik nap - gondolta Jane másnap reggel. Reggel?! Fél tíz is elmúlt, mire fölébredt. Persze tegnap a fél napot átaludta, hát nem csoda, hogy nehezen aludt el az éjjel. Megmosdott, belebújt az egyenruhájába, s most már úgy lépett ki a kajütből, hogy tudta, ott lesz két kadét és tisztelegni fognak neki.

Ott is voltak: Riley és Heywood.

- Jó reggelt - eresztette le a kezét. - Van valami újság?

- Nemigen, Carson - felelte Riley. - A Hiplin szépen fúrogatja a kettést, a fiúk meg a hatost. Az ötös szakasz megint ellenőrizni, nem maradt-e valami épen a többi zsilipnél, ami elkerülte a figyelmünket.

- Már hányadszor? - legyintett Jane, és a vezérlőbe indult, de még visszafordult. - Forbes? Másfél napja nem hallottam róla.

- Ül, olvas, unatkozik. Időnként megkérdezi, hogy haladunk a munkával.

- És mit feleltek?

- Azt, hogy nincs engedélyünk ennek közlésére.

- A többi fogolyról mit tudtok?

- Nagyjából ugyanaz a helyzet. Charles rosszabbul viseli, Wright jobban.

- Mit jelent az, hogy rosszabbul viseli?

- Idegesebb, gyakrabban kér valamit az őreitől, rosszkedvű.

- Te is az lennél, ha bezárnának - mondta Jane, és belépett a zsilipbe.

A vezérlőben a szokott kép fogadta. Hatan a műszerek előtt, fejükön fülhallgatóval dolgoztak, a többiek a vezérlő többi részében vártak a sorukra, kártyáztak, olvastak vagy beszélgettek, de közben is követték az eseményeket. Persze az érkezésére mind talpra ugrott és tisztelgett.

- Jó reggelt - szalutált vissza. - Jelentést kérek.

Biggs kilépett. - Jelentem, a Hiplin áttörte a vákuumzárat.

- Mutasd! - ragyogott fel a lány, és a pulthoz sietett.

A hatos vákuumzárja olvadtan, elformátlanodva lógott a helyén, már nem volt több egy tűzforró fémdarabnál. A lézersugár most egy másik pontra irányult, fél méterrel följebb.

- Mikor készült el?

- Alig tíz perce.

- A többi munkahelyen?

- Nincs eredmény. Ez minden, amivel büszkélkedhetünk.

- Tévedés! - hangzott a hátuk mögött. - Egy kitűnő reggelivel is büszkélkedhetünk. Jó reggelt, Jane.

A lány jó étvággal megreggelizett, ismét a vezérlő hátsó részén, ahol előző nap is étkezett. Eszébe is jutott, már olyan, mint az örökké elfoglalt hajóstisztek, akik enni se mennek le a vezérlőből, mert a műszereken tartják a szemüket. De azért ezt inkább nem mondta. Messze van még ő attól, hogy a tisztékhez hasonlítsa magát, hiába parancsol ő a hajó háromnegyedén. Háromötödén, javította ki magát, de hát az E szektorban úgyszincs soha senki.

- Lássuk - mondta, amikor Munro elvitte az edényeket. - Fielding őrmester!

- Parancs! - szólt a távkomból a már ismert basszus. A vizuális összeköttetést csak a vezérlő és a „front” között építették ki, ahogy a küzdelem színterét elnevezték, így Jane-nek még mindig nem volt sejtelve, hogy nézhet ki az őrmester. Úgy gondolta, magas, nagydarab, talán szakállas is.

- Jó reggelt, őrmester. Ugye kértem én öntől valamit?

- Jó reggelt, főkadét! Jelentem, a névsort előállítottam!

- Kérem.

A lista azonnal megjelent a képernyőjén. Nem tartott sokáig elolvasni.

- Ez mind?

- Jelentem, minden információt összegyűjtve ezek azok, akik legközelebb állnak az elvárásokhoz!

- Értem. Nos, őrmester, ha véletlenül mégis előtöppan az utasok közül egy űrhajós, ugye nem hagyja parlagon heverni?

- Azonnal jelenteni fogom!

- Köszönöm, végeztem.

Csak ült és nézte a listát csalódottan. Nigel House mikroelektronikai mérnök, az orvosi műszerek specialistája, a Callindra Egyetem címzetes tanára. Bárcsak az orvosi műszereik romlottak volna el! És Ken Fowler navigátor hadnagy. Milyen jól jönne nekik egy navigátor, ha nem lenne ott a foglalkozása mögött, hogy másodosztályú interplanetáris, vagyis egy sztellocentrikusnál nagyobb hajót nem tud vezetni. Vagy csak nem szabad neki?

- Biggs!

- Tessék - ugrott oda az aznapi szakaszparancsnok.

- Nézd ezt a Fowlert. Szerinted mit tud ez vezetni?

- Ez? - nézett oda a fiú. - Ez majdnem olyan jól elboldogulna a mi navigátorülésünkben, mint Masters.

- Az úr essen bele! - fakadt ki Jane, aztán felugrott és megragadta Biggs karját. - Biggs, cimbora, mondd, hogy ez az ember évek óta tanulja a Hórusz típusú hajók navigációját, csak nincs még meg a papírja róla!

- Ez az ember évek óta tanulja a Hórusz típusú hajók navigációját - ismételte Biggs szóról szóra -, csak nincs még meg a papírja róla.

Nevettek.

- Law őrnagyot most zavarhatjuk? - kérdezte kis csend után.

- Tudtommal igen.

Jane lenyomta a megfelelő gombot.

- Mr. Law?

- Jó reggelt, főkadét - jelent meg a navigátor fehér feje. - Mit tehetek magáért?

- Találtunk egy embert az utasok között. Másodosztályú interplanetáris navigátor. Mit gondol, tudnánk használni?

- Aligha, Jane, de nincs is rá szükség. Van navigátor a hajón.

- Mr. Charlesra gondol? Lehet, hogy ő a tettes.

Holtbiztos nem ő az, de ezt csak magában tette hozzá.

- Dehogya, Jane. Természetesen saját magamra gondolok.

- De ön be van zárva a D szektorba, Mr. Law.

- De ki fogok szabadulni és elviszem. Ne aggódjon, Jane.

Jane csípőre tette a kezét és élesen felelte:

- Mégis mit kellene ön szerint csinálnom? Van egy kinevezésem, de nem parancsnoki, tehát nem én irányítom az egész hajót. Ön szerint mi a dolgom, ha nem az, hogy aggódjak?

Law elmosolyodott és lehajtotta a fejét.

- Jól van, Jane, aggódjon hát. Végül is a maga aggódásának köszönhetjük a ma reggeli húslevesünket, ami ugyan kicsit romantikus módon érkezett, de jobb volt, mint amit itt tudtunk volna készíteni. De annak az embernek akkor se veszi sok hasznát.

- Azért megtenné a kedvemért, hogy kikérdezi?

Law elhúzta a száját. - Be akar avatni egy utast a történetekbe?

- Nem egyszerű utas, szakmabeli. Tudja, milyen fontos a titoktartás.

- Hát, Jane, sok hasznát nem látom a dolognak, de kikérdezem. De azt javaslom, csak akkor mondjuk el neki, ha muszáj.

- Önre bízom, őrnagy úr - mondta Jane udvariasan.

Fowler hadnagy középtermetű volt, kicsit szögletes megjelenésű, nem keltette nagyon magabiztos ember benyomását. Viszont volt egy jó tulajdonsága, ami a hajó egész tisztikarából hiányzott, még Charles főhadnagyból is: szakálla volt. Méghozzá egészen olyan, amilyet az Alexán viseltek. Jane magában hálát adott, amiért Law nem érte be hangkapcsolattal, ezért a steward olyan helyre vitte a hadnagyot, ahol volt képtávkom. Erről eszébe jutott valami, és azonnal cselekedett, még mielőtt gondolkodott volna.

- Fielding őrmester!

- Parancs! - brummant a hangszóró.

- Van magának szakálla?

- Jelentem, van!

A hangon nyoma se volt meglepetésnek. Tipikus katona, gondolta Jane, bármire habozás nélkül felel.

- Hosszú?

- Jelentem, mintegy kétcentis!

- Elér mindkét füléig?

- Jelentem, igen!

- Köszönöm, végeztem.

Amint várta, az őrmester szó nélkül vette tudomásul a kérdéseket. Még egyszer megnézte Fowlert a képernyőn. Hát íme, két igazi alexai szakáll is van a hajón. Ha túljutnak ezen, érdemes lesz alaposabban körülnéznie a B szektorban.

- Mi jutott eszedbe?

- Hm... tessék?

Ekkor figyelt föl, hogy Biggs ott ül mellette.

- Mit találtál ki az őrmester szakállával kapcsolatban?

- Semmit...

- No, áruld el. Fogadok, össze akarod gyűjteni a hajón levő szakállakat és kábelt sodorni belőlük valami ravaszdi célra. Most szólj, mert máris abbahagyatom a szakasszal a borotválkozást.

Érezte, hogy elvörösödik, hát inkább felállt és elindult, de mindenhol kíváncsi szemeket látott, a vezérlő tele volt velük.

- Jól van hát - csattant föl -, az Alexán mindenki olyan szakállat hord, mint ez a Fowler, ennyi az egész!

- Meg az őrmester - bólintott Kelly -, neki is ilyen van. De ez miért fontos?

- Semmiért. Szeretem ezeket a szakállakat. Ennek semmi köze a megmenekülésünkhöz.

Vigyorokat várt, de tökéletesen komoly arcok néztek rá mindenütt.

- Növesztünk szívesen, ha akarod - mondta Dempsey.

- Úgy van, nem tart semeddig - tette hozzá Kelly.

- Jaj, ne hülyéskedjete. Én csak...

- Ugyan, Carson - mondta Biggs. - Nincs előírva, hogy a kadétoknak nem lehet szakálla. Miért ne növeszthetnék?

- Mert... mert...

Ráébredt, hogy nem tud mit mondani. Csak legyintett, aztán visszahuppant a székébe.

- Tudod mit - szólalt meg Biggs -, mondok én neked valamit, csővezető. Amikor megérkezünk a Terrára, megtekinted a szakaszt. Akinek a legalexaiabb szakálla van, az meghívhat fagylaltozni a kikötői kantinba.

Jane nevetett, de közben érezte, hogy elpirul.

- Ha már versenyeztek, miért nem valami előkelő étterembe?

- Azért, tudatlan callindrai, mert az egész Galaxisban az űrkikötők kantinjaiban mérik a legjobb fagyit. Ezért építik az űrkikötőket, nem tudtad?

- A fagyiért? - kacagott föl Jane.

- A fagyiért. És mivel minden bolygó közt legöregebb a Terra, ott mérik a legjobbbat mind közül.

- És ha nem tudok választani?

- Akkor sorsolunk az első helyezettek között.

Már úgy nevetett, hogy a könnye is kicsordult, olyan komolyak voltak ezek itt a szakállversenyükkel.

Hirtelen eszébe jutott Chantal Morgan, milyen nagyra volt az öt udvarlójával. Alexai szokás szerint egy lánynak sose lehet csak egyetlen udvarlója, mert az már nem udvarló, hanem vőlegény, ahhoz meg ők még fiatalok. Vagy legalábbis az öregek szeretnék, ha azok lennének. Minél több udvarlója van egy lánynak, annál többre tartják és annál jobban tiszteli mindenki. Chantal Morgannek, aki a sziget alapítójának unokája, öt udvarlója van. Milyen előkelően vonul végig a kíséretükben a kerti lugasokon és hogy lenézi őt, akinek csak kettő jutott, ráadásul azok is csak a szomszéd házbeli fiúk!

Vajon mit szólna Chantal és az egész iskola, ha megtudnák, hogy itt az *Uranián* tizenkét felnőtt férfi udvarol egyedül öneki?...

56.

Law nem tartott beszámolót Fowlerrel folytatott beszélgetéséről, ezt Lemuelre bízta, aki figyelemmel kísérte. A hadnagy igazán örült, hogy az őrnagy úr közeli kollégát fedezett fel személyében, és készséggel mesélt terveiről. A Deneb Kaitosra tart, hogy felszálljon a *Proteus* sztellocentrikusra és megkezdje féléves szolgálatát. Igazán tetszik neki az *Urania*. Ó, hogyne, egyszer nagyon szívesen megtekintené a vezérlőt, ha az őrnagy úr éppen ráér.

Semmit se tudott meg abból, hogy az őrnagy urat feltörhetetlen zsilipek választják el, a vezérlőtől pedig a továbbra is lezárva tartott páncélfal. De Lemuelnek az volt a benyomása, a szolgálatkészen, udvariasan felelgető interplanetáris hadnagy kiszúrta, hogy valami nincs rendben. Persze egy navigátor őrnagynak lehetnek olyan rigolyái, hogy nem látogat el a B szektorba, de az utast se hívja meg magához, hanem képtávkomon át érintkezik. Ez nem lenne égbekiáltó ritkaság. De bármilyen jól titkolta Law a helyzetet, Fowler értelmes ember volt és jó megfigyelő. Hisz enélkül nem is lehetett volna navigátor.

A másikat, a műszerészt nem nézték meg. Annyira se érthet a hajó berendezéseihez, mint akármelyik kadét.

A harmadik nap nem hozott sok eredményt. A Hiplin végeérhetetlen lassúsággal olvasztotta a zsilipet; Jane elképedten hallotta, hogy azzal az energiával, ami ebben a sugárban van, egy alexai tengerjáró hajó teljes törzsét fél másodperc alatt ketté lehetne szelni, pedig azok sem bádogból vannak. Kezdte tisztelni a zsilipek tervezőit, de dühítette is ez a teherbírás, ami most csak hátráltatta menekülésüket.

- Ha kiszabadulnak - fordult ebéd közben Biggshez -, mennyi idő múlva érhetünk a Minkarra?

- Talán hat-nyolc óra - tűnődött az. - Az ugrásra alkalmas pozíciót régen elhagytuk, ki kellene számolni egy mátrixkapcsolatot, amivel elérhetjük azt a rendszert. Már távolodunk a Minkarhoz legalkalmasabb ponttól.

- Mennyi idő alatt kerüljük meg az Alsuhailt?

- Nagyon távoli pályán keringünk, Jane. Hatszáz évbe is beletelne egy kört leírni.

- Annyi időnk most nincs - nézett a lány az órájára. - És ha visszamegyünk a legalkalmasabb pontra?

- Akkor más irányból közelítjük meg, úgyhogy akkor is teljesen új kapcsolatot kell számolni. Mi bajod azzal a hat-nyolc órával?

- Semmi - vont vállat -, épp csak elegendem van az egy helyben toporgásból. Látni akarom a Minkart és tovább akarok repülni róla. Győzni akarok!

57.

Nem kellett sok hozzá, hogy visszakívánja ezt a tétlenséget, amikor órák, napok múlva bekövetkező eredményekre vártak, az otthonukról beszélgettek, kártyáztak, az ő űrhajós szakismereteit csiszolgatták. Nem kellett több Forster kadét egyetlen mozdulatánál, amikor belevágott a hármás zsilip egyik szerelőpaneljébe.

- Jane! - szólalt meg Dempsey, az egyes szakasz soros összekötője. - Jane, gyere gyorsan!

Átszelte a vezérlőt és mellette termett.

- Mi tör...

Dempsey kiadta a hangot. A képernyőn értelmetlen csíkok villóztak ide-oda.

- ...sürgősen, hogy van-e orvos a hajón, bár hogy a zsilip túloldaláról mit tudna csinálni, azt nem tudom - érkezett Taylor kadét sebes hadarása. - Borzasztóan össze van égve, nem is tudom, meg...

A hang megszakadt.

- Mi a... - szólalt meg Jane egy másodperc után, de elharapta a szót. - Biggs, kerítsess orvost! Dempsey, mi történt voltaképpen?

- Forster kadétra rázuhant valami panel, ami meggyulladt a lézerben - kezdte Dempsey, de ekkor visszajött a hang egy pillanatra.

- ...azt mondja az ezredes úr, tudnánk...

Csend.

- Az ürre! - tört ki Jane. - Brown, Wilson, Muller, Porter, tegyetek félre minden mást és állítsátok helyre az összeköttetést! Kettes, hármas, ötös szakasz, hallotok engem?!

- Itt kettes szakasz, jól hallunk, vezérlő.

- Itt hármas szakasz...

- Itt ötös szakasz...

- D szektor, itt vezérlő, jelentkez! - próbálta Dempsey újra.

- ...még jó, hogy van kötszerünk a...

Hat szó, aztán csend.

- Ez örület! C szektorbeliek, ki van legközelebb Forster kadét munkahelyéhez?

- Adams kadét, parancs!

- Keressen valami helyet az aknákon át és próbáljon kapcsolatba lépni velük!

- Úgy érte, főkadét...

- Úgy, úgy! - csattant fel Jane. - Ordítson!

- Azonnal leveszem az aknafedőket - közölte Adams. - Fél percet kérek!

A következő pillanatban azonban visszajött a kapcsolat.

- ...tok? Vezérlő, itt a D szektor, hallotok engem?!

Apa hangja volt.

- Most hallunk, apa - üvöltötte Jane a mikrofonba. - Mi történt?!

- Valami baj van az össze... - egy másodperc süket csend. - Megsérülhetett valami, amikor Fors... állapota. Most jól hallotok?

- Csak töredékesen! Fiúk, mi lesz már?! Apa?

Megint csend.

- Ebből elég - dühöngött Jane. - Adams kadét, ordít már?!

- Jelentem, ordít - szólt egy másik hang, és távoli csattogás hallatszott be a mikrofonba. - És csavarkulccsal üti a csöveket. Fel fognak rá figyelni.

- ...sérülhetett a... vezérlő, itt Cars...

- Jó! Ötös szakasz, maguk minden mást félretesznek és rámásznak az összeköttetésre.

- Náluk van a hiba, főkadét!

- Nem érdekel, hol a hiba! - csattant fel Jane. - Teremtsenek összeköttetést! Ott van a csigasorunk, küldjenek le egy kábelvéget! *Most!*

Két másodperc múlva jött a válasz, de nem erre.

- Megvan! Itt Clint kadét, ötös szakasz. Halljuk őket az aknán át!

- Mi még nem... - kezdte Jane, de azok már rohantak a mikrofonnal.

- ...hallotok odafönt?

- Hallunk, Dunne, most már a vezérlő is hall! Jelentsd a helyzetet!

- Jelentem, Forster kadét súlyos égési sérüléseket szenvedett. A mellén, a hasán, a karján. Most próbálják ellátni, ott van az ezredes úr és az őrnagy úr meg szinte már mindenki. Gyógyszert már kapott, most nincs eszméleténél.

- Mi történt az összeköttetéssel? - kérdezte Jane, Clint pedig bekiabálta a kérdést az aknába.

- A panel, amit Forster javított, valami zavart okozhatott. Nézzétek meg a zárlatjelzőket! Vizsgáljátok át az egész kommunikációs rendszert, valahol kell lennie egy vonalnak, amit nem zavar ez a rendszer. A VTH 84-es ment szét.

- Hogy van Forster? - kérdezte Jane.

- Várj, Clint, megkérdezem... egyelőre nem tudnak mondani sem... Parancs!... - Csend. - Értettem! Clint! Mr. Law gyógyszert kér, van égés elleni spray a hajópatikában!

- Itt Fielding - szólalt meg a dörgő basszus ezúttal hívás nélkül. - Két perc múlva ott lesz!

- Megtaláltam - motyogta Kelly éppen Jane válla mellett. - Továbbítsák nekik, hogy a kilenc-kettest átkapcsolom, álljanak rá!

Dempsey bemondta Clintnek, aki továbbította Dunne-nak, az pedig tovább a rádiósukhoz. Egy pillanat múlva megszólalt a hangszóró:

- Vezérlő, itt egyes szakasz, hallotok? Vétel...

- Hallunk, egyes szakasz - lélegzett föl Dempsey. - Minden tiszta.

- Kelly, teremts képi kapcsolatot is - parancsolta Jane köszönet helyett. - Fielding, mi van a gyógyszerrel?

- Itt Clint. Az őrmester már itt van, most erősíti a zsinórra a dobozt. Jelentem, elindult lefelé!

- Egyes szakasz, jelentsék, ha megérkezett!

- Itt Brandis, megkaptuk a dobozt, visszük a...

A hang elhallgatott, de most azért, mert Brandis otthagya a mikrofont és rohant a dobozzal.

Alig tíz másodperc csend következett. Ezalatt Jane-nek még nem volt ideje gondolkodni.

58.

- Itt Dunne. A dobozt átadtuk, Mr. Law már használja. Kérdezi, van-e orvos a hajón.

- Találtunk - lépett oda hozzájuk Lemuel. Már a fél szakasz Dempsey pultja körül tolongott. - Az első osztályon, a neve...

- Nem érdekel a neve - vágott közbe Jane -, honnan tud a legjobban beszélni Law-val?

- Gondolom, az A szektorból bárhonnan.

- Valaki vigye oda azonnal!

- Itt Carson - szólalt meg apa. - Vezérlő, kész a rendszerelemzés?

- Itt Wilson. A távkom a D szektorból nem teljes hatásfokkal érhető el, sérülések vannak a VTH-rendszer minden részén, a TTC-sávokon és a kettő-hatostól kezdve semmit se tudunk elérni.

- Fel kell készülnünk rá, hogy bármikor megszakadhat közöttünk az összeköttetés - foglalta össze apa higgadtan. - Jane, hallasz?

- Igen, apa. - Elszorult a szíve.

- Ha megszűnik az elektronikus összeköttetés a D szektor és a vezérlő között, te vagy a hajóparancsnok. Attól kezdve tégy belátásod szerint.

Nagy levegőt kellett vennie, hogy ki tudja mondani.

- Értettem.

- Már ráállítottam három embert a tönkrement panelra, de egyáltalán nem biztos, hogy... igen, Law? Értem. Ott van már az orvos?

- Itt Culver steward, jelentem, itt...

- Adja be!

- Halló? - szólalt meg egy kicsit megilletődött hang, s nyomban megjelent az egyik képernyőn is egy ötvenesforma, kopaszodó férfi. - Kérem, én doktor...

- Ért az égéshez? - vágott közbe Jane.

- Hogyne, kérem...

- Itt Law. Figyeljen, doktor, kevés az időnk és lehet, hogy megszakad a kapcsolat. Magyarázatra most nincs idő. Tanácsra van szükségünk. A beteg sérülései...

Jane megfordult, félretolta Stantont és Kellyt, ezt már nem akarta hallani. Körülnézett a vezérlőben. Már csak két helyen folyt munka, Dempsey monitoránál és a kommunikációs rendszer körül, ahol Wilson éppen kinyúlt és elkapta Kelly karját, rá se nézett, úgy mutatta, hogy jöjjön és segítsen neki. A kommunikációs jelzőmonitorokon hemzsegték a piros fények, néhány sárga volt, és csupán az első három szektorból érkezett zöld jelzés.

- Mi a helyzet az E szektorral? - kérdezte, odalépve Porter mögé.

- Ott minden rendben. A rendszerszintű vonalak külön futnak a vezérlőbe, biztonsági kábeleken.

- Ez mit jelent?

- Nem eshet bajuk olyan könnyen. Ha a D szektorban rekedtekkal megszakad minden kapcsolatunk, akkor is tudjuk irányítani a hajót.

- El tudunk indulni?

Porter fölneézett rá. - El akarsz indulni?

- Ne kérdezzess, felelj!

- Igen, a kommunikációs rendszer szempontjából nincs akadálya.

- Ki van a... - Jane elharapta a mondatot. Azt akarta kérdezni, ki van a parancsnoki rendszer-nél, de látta, hogy senki. - Stanton!

- Igen? - lépett ki a nevezett a Dempsey mögött csoportosulók közül.

- Látom, nincs dolgod, ülj le a parancsnoki rendszerhez és nézd át. Tudni akarok mindenről, ami kicsit is fontos.

Stanton bólintott és leült. Az elmúlt három nap rég eltemette a szabályt, hogy a parancsnoki ülésbe senki sem ülhet a hajóparancsnokon kívül.

- Minden rendben - jelentette pillanatok múlva. - Teljesen irányítható a rendszer.

- Jó, maradj is ott! - Jane futó pillantást vetett Dempseyre. A képernyőjén még mindig nem volt látható kép, Law és az orvos párbeszéde folyt tovább. Egyszer brummanó hang dörrent közbe, Fielding „értettem”-je, alighanem gyógyszert hozattak vele. Főlnézett a másik képernyőre, ott az orvost látta, az arcán összpontosítás, már meg is feledkezett a különös helyzetről, a munkájára figyelt.

Mielőtt eldöntötte volna, mit tegyen legközelebb, megint az események vették át az irányítást. Halk pattanással megszakadt a kapcsolat.

59.

- Itt vezérlő, jelentkezz!

- Itt Dickson, a VPP-ken minden tiszta!

- Itt Mayo, ellenőrzöm a kettő-nyolcast...

- D szektor, jelentkezz!

- Itt Clint, Mr. Law azt mondja...

Jane az órára nézett. Négy perc negyvenkét másodperce nincs kapcsolatuk a D szektorral, csak az aknán, élőszóval. A doktor már kocsiban ül és száguld a hármas szakasz állomáshelyére, hogy közvetítő nélkül beszélhessen Law-val. A hajópatikát gyakorlatilag kifosztották, aminek az égéshez köze van, már vagy Clintnél van, vagy zsinóron lement a D szektorba. Szent Galaxis, mekkora esze volt, hogy azt a zsinórt fölszereltette!

Négy perc ötvennégy másodperc. Négy perc ötvenöt. Négy perc ötvenhat...

Csak most jutott végleg elhatározásra. Odalépett Stanton mellé, ránézett és lenyomta a központi távkom gombját.

Négy perc ötvenkilenc másodperc.

- Parancsnok hívja a hajót - szólalt meg Jane hangosan. - *Parancsnok hívja a hajót.*

A távkomban elhallgatott a sokszólamú zűrzavar. Csak az egyik vonalban hallatszott kissé távolabbról, amint Clint bekiabál az aknába:

- Uram, a főkadét átvette a parancsnokságot...

- Itt Jane Carson hajóparancsnok - hajolt a lány a mikrofon fölé. - A Richard Carson hajóparancsnoktól kapott felhatalmazás alapján átveszem az *Urania* parancsnokságát. A, B és C szektor, figyelem! A kettes, hármas és ötös szakasz folytatja eddigi munkáját, dolgoznak a kapcsolatteremtésen. Szállásmesteri iroda!

- Howard őrmester, parancs! - harsant egy új hang. Fielding most hátul van a C-ben.

- Húsz fegyverest küld az A szektorba egy altiszt vezénylete alatt. Kihozzák cellájukból Wrightot és Charlest és feljönnek velük az A1-be, ott csatlakozik hozzájuk Forbes is. Fowler navigátor hadnagyot is idehozzák, fegyveres kíséret nélkül. Öt perc múlva valamennyien a vezérlőben vannak. Az őrizeteskért az altiszt és maga felel. Végeztem.

Megfordult.

- Kelly kadét!

- Parancs! - vágódott ki a fiú az üléséből.

- Az A1-es páncélizolációját megszüntetem!

- Értettem! - Kelly odalépett a plombához, amit három napja Jane tört le, és elfordított egy fehér kart.

Az A1-es közlekedőfolyosójának végén megmozdult a többtonnás acéltömb. Lassan félresiklott az útból és becsúszott oldalt a falba, szabaddá téve az átjárást a vezérlő előtti kis folyosó és a hajó többi része között.

Az *Urania* három elszakított része közül kettő megint egyesült.

60.

Talán még soha nem volt egyszerre ennyi ember a vezérlőben, amióta az *Urania* a Galaxis útjait járta. Tíz kadét, Jane és Munro, húsz fegyveres, az altiszt, a három őrizetes, a meglepett Fowler hadnagy és a két utolsó kadét, akik eddig lent örködtek, most feljöttek ők is.

- Tizedes? - fordult feléjük Jane, amikor beléptek.

A tizedes olyan volt, mint Wright lehetett fiatal korában, cérnavékony és majdnem két méter.

- Park tizedes, parancs! - vágta magát vigyázzba.

Jane végigpillantott seregén. Halkan, de határozottan szólalt meg.

- Park tizedes. Wright, Charles és Forbes urak továbbra is őrizetben vannak, de szükségünk van a munkájukra. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy fenntartás nélkül megbízzunk mindhármukban. Ön mindhárom őrizetes mellé kirendel négy-négy embert, akik csak azt az őrizettest figyelik. A többi emberrel készenlétben marad és vigyáz. Egy-egy kadét is figyeli mindhármuk munkáját, nehogy mellényúljanak a műszereken - nézett végig vészjóslóan a három tisztén, közben intve Biggsnek, hogy jelölje ki a három kadétot. - Ha a teremben bármely kadét, Fowler hadnagy vagy én azt jelzem, avagy maguktól veszik észre, hogy valamelyik őrizetes megszegi a parancsokat, a négy ember azonnal lefogja és megakadályozza, hogy bármihez hozzányúljon. A többi embere persze ezalatt le se veszi a szemét a neki kijelölt tisztről. Ettől a pillanattól semmi másra nem figyelnek, amíg újabb parancsot nem adok; ha ez nem következik be, gondoskodik az emberei leváltásáról, amikor jönnek látja. Végeztem.

- Értettem! - pattant a tizedes, és nyomban hozzálátott, hogy kijelölje embereit. A fegyveresek átcsoportosultak a teremben.

Jane még egyszer végignézett a tisztéken. Nem tűntek nagyon idegesnek.

- Fowler hadnagy - szólalt meg.

A civil ruhás, köpcös navigátor úgy elbámészkodott, hogy másodszor is szólítani kellett.

- Fowler hadnagy!

- Igen... ó, elnézést, itt vagyok.

A hadnagy elindult felé, de az egyik fegyveres azonnal útját állta.

- Steward?

- Parancs!

- A hadnagy, a kadétkok és én szabadon mozgunk a vezérlőben. Csak az őrizetesekek nem.

- Értettem!

A steward visszalépett őrhelyére, Fowler pedig odament Jane-hez.

- Jó napot... kérem, én...

- Hadnagy úr - szólt közbe Biggs -, ön az *Urania* parancsnoka előtt áll.

Fowlernek elakadt a szava. Biggsre nézett, a komoly arcú Jane-re, megint Biggsre, aztán leplezetlen döbbenettel végigpillantott a kadétegyenruhás gyereklányon.

Jane szeme elkeskenyedett a haragtól. A hadnagy észrevette és gyorsan vigyázzba vágta magát.

- Parancsnoknő, Ken Fowler hadnagy, az Interplanetáris Főparancsnokság Deneb Kaitos-i Divízió másodosztályú navigátora jelentkezem!

Jane kihúzta magát és a sapkájához emelte a kezét.

- Jane Carson főkadét, megbízott hajóparancsnok, *Urania* Altair-Terra intersztelláris! Üdvözlöm a fedélzeten, hadnagy úr!

És kezet nyújtott. Ahogy a hadnagy marká keményen megszorította, Jane csak egyvalamit szeretett volna azután, hogy leszálltak és Forstert kórházba szállították: bárcsak Charlesnak is ilyen szakála volna.

61.

- Micsoda?! - reccsent föl Wright.

A stewardok megemelték fegyverüket.

Jane elengedte a hadnagy kezét és odanézett.

- Miért nevezi magát hajóparancsnoknak? Mi történt Rickkel?!

Éppen ő kérdezi? A tettes?! Jane-t hideg düh öntötte el egy pillanatra, aztán mégis úgy döntött, felel neki. Végül is a hadnagynak úgylis meg kell mondania.

Már nyitotta a száját, amikor a főpilóta utolsó szava ugrálni kezdett az agyában. Rickkel? Rickkel?! A családon kívül csak két ember hívhatta apát Ricknek, Stanley tábornok, aki valamikor régen megmentette apa életét, és Mr. Lyle, Dél-Morgan polgármestere. Hát Wrightnak is szabad? Mert a teremben senki se csodálkozott a névhasználaton, nyilván már máskor is hallották így tőle. Éppen Wrightnak, aki olyan, mint Barrow Sziklája Észak-Morgan partjainál?!

- Mr. Fowler - kezdte lassan, még a választ váró Wright szemébe nézve -, el kell mondanom önnek néhány dolgot. Kevés az időnk, rövidre fogom. Kérem, jól figyeljen. Három nappal ezelőtt merényletet követtek el az *Urania* ellen, amely a D szektort izolálta a hajó többi részétől. A tisztikar nagy része csapdába esett azon a helyen. A javítás közben újabb baleset történt, amiben súlyosan megsérült egy ember, és megszakadt a kapcsolatunk a D szektorbeliekkel. Ezért a hajóparancsnoktól kapott felhatalmazással én vettem át az *Urania* vezetését. Ért engem?

- Hogyne - mondta Fowler döbbenetesen, de míg keresgélte a szavakat, Wright újra megszólalt:

- Ki sérült meg?

Jane farkasszemet nézett vele néhány másodpercig.

- Hagyja már ezt abba! Ki sérült meg, Jane?

Jane? Jane?! Ha van valaki, akitől elvárhatja a tisztelgést és az engedélykérést, az éppen... Ekkor vette észre Wright szemében, hogy csakugyan aggódik. Tényleg arra kíváncsi, ki a sérült.

- Forster kadét - felelte.

- Mi baja?

- Súlyosan megégett.

- Szegény fiú - sóhajtotta Wright. - Kórházba kell vinnünk. Stanton kadét! Jelentést kérek a hajó állapotáról!

Stanton nem felelt.

Csend támadt a vezérlőben. Lassan mélyült el, aztán kezdett vészterhessé válni.

- Mr. Wright - szólalt meg Jane halkabban, mint valaha -, ezen a hajón jelenleg egy ember kérhet jelentést a hajó állapotáról, és azt Carsonnak hívják. Ön most nem őrnagy, hanem egy bűnügy gyanúsítottja, és ha leszállunk, önt két társával együtt átadjuk az intersztelláris nyomozhatóságnak - hacsak addig ki nem derül persze, melyikük a tettes. Ezért ön most tiszteleg, azt mondja, értettem, főkadét, és elhallgat, amíg nem kérdezik.

Wright hideg dühvel emelte föl a kezét.

- Értettem, főkadét. De ezt egyszer még leverem magán, Jane.

A lány felcsattant.

- Most pedig mind a hárman felkészülnek rá, hogy a hajót a lehető leggyorsabban útnak indítsák! Mindenki a helyére!

Forbes azonnal megtette a szükséges két lépést és a pultjához állt. Wright egy gondolatnyi késéssel követte példáját.

Charles habozott.

- Mr. Charles, hallotta a parancsomat?

- Hallottam, főkadét.

A máskor olyan kedves hang most hideg és ellenséges volt.

- Óhajt valamit?

- Igen, főkadét, óhajtok. Én ennek a hajónak a másodnavigátora vagyok. Lehet, hogy maga nem tekint annak, de ez engem nem érdekel. Én fenntartás nélkül elismerem a maga parancsnokhelyettességét, és most a parancsnoki megbízatását is elismerem. De elvárom, hogy maga is annak tekintsen, aki vagyok: navigátornak, nem pedig bűnözőnek, hacsak nincs ellenem bizonyítéka.

Jane egy másodpercig gondolkodott, mit feleljen, de ekkor kilépett Biggs.

- Parancsnok, kérek engedélyt felelni neki.

- Tessék.

- Mr. Charles - fordult oda a szakaszparancsnok -, mivel hiányos létszámmal kell nekivágnunk az útnak, az várhatóan nem lesz sem gyors, sem egyszerű. Egy ember betegen fekszik a D szektorban. Mi a fontosabb, az ön navigátori önérzete vagy Forster kadét élete?

Charles csak egy pillanatig nézett farkasszemet Biggsszel, aztán Jane-nel sem tovább. Egy navigátornak tudnia kell gyorsan dönteni.

- A kérdésre alkalmas időben még visszatérünk - mondta Jane-nek. - Addig elfoglalom a helyemet és várom a parancsait.

Jane nem köszönte meg. - Fowler hadnagy!

- Parancs! - ugrott most már vigyázzba a navigátor.

- Mivel vészhelyzet van, önt minden további nélkül behívom szolgálatra az *Uraniára*, és szeretném tudni, milyen ismeretének vehetjük hasznát az úton. Amint látja, tizenhat emberrel kell megtennünk az utat, de ebből tizenketten kadétek, jómagam pedig egyáltalán nem vagyok még úrhajós. - *Még*, most már így mondta. Mert az lesz, az lesz! - Négy képzett tisztünk van, akik közül hárman gyanúsítottak, egy pedig nem egészen erre kapott kiképzést.

- Megteszem, ami tőlem telik, parancsnok - felelte Fowler. - Azt hiszem, a célelemképzést nyugodtan rám bízhatja, erre nálunk is szükség van.

- Célelemképzést?

- A célponthoz vezető koordinátasor és irányszögek meghatározását.

- Mr. Charles nyilván elvégzi a szűkítéseket - nézett Jane a másodnavigátorra.

- Elvégezném, főkadét, de akkor ki fog szekventálni?

- Én, Mr. Charles.

A navigátor elmosolyodott. Bárcsak más körülmények között láthatná ezt a mosolyt újra.

- Maga?

- Igen, én. Mr. Fowler, lenne kedves máris munkához látni? Szeretném minél előbb tudni, mikor és hova indulunk.

Az interplanetáris futólag tisztelgett és már indult is. Jones helyet mutatott neki az egyik pultnál és segítette, hogy kiismerje magát az eddig ismertektől némiképp eltérő kezelőszervek között.

- Főkadét? - szólalt meg Charles ismét.

- Navigátor? - A hangja hidegsége érezte, hogy a megszólítás ellenére a helyzet változatlan.

- Ugye nem gondolja komolyan, amit az előbb mondott?

- Teljesen komolyan gondolom, Mr. Charles, és nem tanácsolom, hogy még egyszer megkérdezze. Én vagyok az egyetlen, aki ezt elvégezheti.

- Azt szabad megkérdezni, hogy miért?

- Azért, Mr. Charles, mert Mr. Fowler ugyanannyira ért hozzá, mint én, ön mint térnavigátor szintén nem sokkal jobban, és mint gyanúsítottá nem kívánom rábízni.

- Attól tart, hogy belevezetem a hajót egy csillagba?

Jane válasz nélkül hagyta a kérdést. Nem akarta megmondani, hogy Law tehetséges navigátorjelöltnek tartja őt, és ő is saját magát. A kadétek tudják. Sőt a stewardok is tudják, hiszen az őrizeteseken kívül az egész hajó hallotta, amikor Law azt mondta, hogy ő tíz hónap múlva az Aurora Melliorison navigációt fog tanulni.

A vezérlőre egy percre csend borult. Jane végignézett az arcokon.

62.

A kadétek arca aszerint változott, hogy az őrizetesek láthatták-e őket vagy sem. Akikét igen, azok elszánt és tettekész arcot öltöttek, mutatva, hogy itt Jane akarata az egyetlen, ami érvényesülhet, és ők annak érvényt is fognak szerezni. A stewardok és Park is ilyen arccal néztek rá, bár ők többségben az őrizetesek háta mögött voltak; az arcuk azt tükrözte, amit gondoltak. Annak a pár kadétnak az arca, akikét az őrizetesek nem láthatták, más volt. Bizalom és barátság tükröződött rajta, s valami más is, amit Jane ösztönösen így fordított szavakra: „Nyugi, csővezető. Tudjuk, hogy nehéz neked, segítünk átvészelni. Bízz bennünk.” Jones még rá is kacsintott.

Fowler is fölnezt a műszereiről, egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük. A navigátor, ahogy műszereket érzett az ujjá alatt, már nem volt olyan félszeg. Tudta, hogy amit ő csinál, abban nem lesz hiba, s ahogy most fölnezt, arra volt kíváncsi, hogy Jane is tudja-e ezt a saját munkájáról. Jane olvasott a tekintetében, szinte már a gondolataiban is. Nem arra volt kíváncsi, hogy Jane tud-e szekventálni, hanem hogy bízik-e önmagában. Hát persze, gondolta. Hiszen navigátor. Tudja, mi a legfontosabb egy navigátor számára. Az önbizalom. A bizalom saját tudásunkban, abban, hogy a helyes kombinációt választjuk ki, és azt habozás nélkül be is löjük a hiperhajtóművekbe, hogy egy szempillantás alatt végrehajtsák és a hajó a galaktikus tér egy másik pontján bukkanjon fel ismét, ami lehet az űr egy biztonságos helye és lehet egy bolygó vagy egy csillag felszíne alatt, ahol az égítést atomjai és a hajó atomjai egyazon pillanatban egyazon helyre kerülve borzalmas atomrobbanást idéznek elő. Vagy lehet egy olyan hely, ahol baj ugyan nem éri őket, de aztán hetekig hajózgathatnak az űr olyan pontjára, ahonnan a következő ugrást elindíthatják. S hogy melyik mátrixnál melyik eset fog bekövetkezni, a számok soha nem mondják meg.

Fowler egész kis mozdulattal bólintott feléje és ismét a műszereknek szentelte figyelmét. Szóval ő is bízik benne. Még ő is, aki utasként szállt a hajóra, csak pár perce ismeri őt, azaz egyáltalán nem ismeri.

Az őrizetesekre nézett.

Forbes arcán ugyanazt a kifejezést látta, mint a stewardokén. A főhadnagy felől nyugodt lehetett. Tudta, hogy nem Forbes a tettes, és Forbes is tudta, hogy tudja. A kommunikációs tiszt arcán nem látszott aggodalom a bizonytalan körülmények között tervezett indulás miatt, ahogy senki másén sem. Ha hibásan döntöttek, valószínűleg úgysem tudják meg soha.

Charles arca egészen más volt. Bizalmatlanság csillant a szemében, és ahogy belenézett, a főhadnagy egy pillanatra arra ragadtatta magát, hogy a száját is lebiggyesse. Te, kislány? Te akarod elvezetni ezt az irdatlan nagy hajót a még sokszorta irdatlanabb Galaxisban? Hát csak rajta. Ha kudarcot vállalsz, mi úgyse tudjuk meg, de az utókor emlékezni fog.

Wright arca lepte meg legjobban. A tettes pontosan ugyanúgy nézett rá, mint Jones, aki Fowler mellett állt, így jól láthatták egymást, de az őrizetesek Jonest nem láthatták, előrébb ültek. Wrightot igen, ha éppen akkor oldalra fordítják a fejüket, de az őrnagy nem törődött vele. Biztatóan nézett Jane-re, és bár ő nem kacsintott, a szúrós tekintetében megjelenő hidegkék fény valahogy mintha ugyanazt jelentette volna.

- Stanton - szólalt meg Jane.

- Parancs - ugrott föl a kadét a parancsnoki ülésből.

Jane megfordult, az üléshez lépett és leült. Most először úgy ült ebbe az ülésbe, mint valóságos parancsnok.

- Parancsnok hívja a hajót - szólalt meg. - Parancsnok hívja a hajót. *Urania*, induláshoz felkészülni!

63.

A csillagtérkép tíz fényévnyi távolságban nyolc csillagot mutatott. Egyórai előretartással Fowler befogott kettőt. Piros vonal mutatta a kiszámított útvonalat a Giasarhoz és a Kitalphához.

- A Giasar második bolygóján van egy kicsi űrkikötő - mondta Lemuel -, de nekünk nem alkalmas.

- A Kitalphán viszont semmi sincs - felelte Biggs.

- Viszont onnan elérhetjük az Enifet, a Bihamot és a Sadalmeliket is - mondta Fowler.

- Mennyi időbe telik mindez? - kérdezte Jane.

- Kis türelmet, máris kiszámolom. A Kitalpha rendszerében egyórai úttal érhetjük el a Sadalmelik kilépését, másfél óra alatt a Bihamot és öt óra alatt az Enifet.

- A Giasar-rendszerben mennyi idő alatt jutunk bolygóközelbe?

- A belépési ponttól számítva... mintegy hat óra.

- És a Sadalmelikben?

- Két óra.

- A Bihamban?

- Négy óra.

- Tehát a legrövidebb a Kitalpha-Sadalmelik?

- Igen, főkadét.

- Akkor készüljenek az indulásra. Mikor hajthatjuk végre az első ugrást?

- Tizenöt perc múlva leszünk a belépési ponton.

Jane a térdére csapott.

- Navigátorok, munkára! Biggs, készítsd elő a második szondát, azonnal kilőjük! Kérem az adatokat!

A vezérlő megtelt sürgő-forgó kadéttal. Jane egy percen belül már diktálhatta az üzenetet, amit a második szondába rejtve hagynak itt az Alsuhail körül keringeni.

Urania Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair-Terra járat ISC-idő szerint negyvennégy-kilencvenkettő-huszonnégy-hatvankilenckor balesetet szenvedett Alsuhail-rendszerben. Sztelláris pozíció delta huszonhat-hat-tizenkilenc, ró huszonöt-ötvennégy-százhetven, théta hat-tizennégy-hatvanhárom. Pályaelemek delta-alfa hetvennégy, delta-béta tizenhárom, delta-gamma huszonkettő, ró-alfa tizennyolc, ró-béta száznegyvenegy, ró-gamma huszonnyolc, théta-alfa tizenöt, théta-béta száztizenöt, théta-gamma nyolcvankilenc. Szerencsétlenség oka emberkéz okozta robbanás CIG3-DIP1 átjáróban, eredménye C és D szektorok teljes műszaki izolációja. Személyi sérülés nem történt. Máglya rendben, hiper- és térhajtóművek rendben, energiaellátás rendben, létfenntartó rendszerek rendben. Tizennyolc űrhajós D szektorban hajó többi részétől fizikailag izolált állapotban. Névsor: Carson, Law, Thornton, Whalley, Ryan, Kjartansson hajótisztek, Barkworth, Brandis, Dunne, Forster, Hall, Lindsey, Muir, Onizuka, Reeves, Richardson, Taylor, Young kadéttok. Névsor vége. Első szonda elküldését követően súlyos személyi sérülés történt, név: Forster, ok: égési sérülés rendszerek javításakor. Ezzel egyidejűleg kommunikációs kapcsolat D szektor és vezérlő között megszakadt. Carson hajóparancsnok utasításának megfelelően Jane Carson elemi iskolai tanuló, addig kinevezett parancsnokhelyettes ISC-idő szerint negyvennégy-kilencvenhárom-tíz-tizenhatkor hajóparancsnokságot átvette. Sérültünk ellátása érdekében pályánkról letérve Sadalmelik űrkikötője felé igyekszünk. Vezérlést ellátják: három hajótiszt, szabotázs gyanúsítottjai miatt őrizetbe véve, névsor: Wright, Charles, Forbes, névsor vége, valamint Ken Fowler navigátor hadnagy, Interplanetáris Főparancsnokság Deneb Kaitos-i Divízió, korábban hajón utasként tartózkodott. Hiperszekventálást ellátja Carson parancsnok. Vészút vonal ismertetése: célpont egyes Kitalpha. Galaktikus koordináták delta három-három-egy-három, ró zéró-zéró-hat-kilenc, théta kilenc-hat-nyolc-öt. Hajórelatív koordináták delta zéró egész három-kettő-nyolc, ró kettő egész négy-három-egy, théta egy egész három-zéró-kilenc. Irányszög delta hat-három-egy, ró három-egy-kilenc, théta egy-nyolc-nyolc. Matrikapcsolati referencia Alsuhail expass hat-három-zéró omikron nyolcas transzponált trivariáns béta tizenegyre, Kitalpha inpass egy-egy-zéró omikron nyolcas redukált transzponált trivariáns gamma huszonötre, kovariancia száztizennyolc alfa, gravitációs turbulencia tizenegy alfa. Célpont egyes vége. Célpont kettes Sadalmelik. Galaktikus koordináták delta három-egy-három-kettő, ró zéró-kilenc-zéró-hat, théta zéró-egy-nyolc-kilenc. Hajórelatív koordináták delta zéró egész zéró-egy-zéró-öt, ró zéró egész négy-négy-öt-egy, théta egy egész zéró-egy-zéró-kilenc. Irányszög delta három-egy-négy, ró öt-egy-kilenc, théta hat-nyolc-öt. Matrikapcsolati referencia Kitalpha expass három-három-zéró szigma kilences integrált bitranszponált trivariáns alfa harmincegyre, Sadalmelik inpass hat-egy-egy szigma hetes redukált integrált bitranszponált trivariáns gamma öt-re, kovariancia ezerhatszázhuszonöt alfa, gravitációs turbulencia huszonnégy alfa. Célpont kettes vége, vészút vonal vége. Sadalmelik-rendszerben biztosítjuk sérült ellátását, izolált űrhajósok kiszabadítását és hajó visszajuttatását normál pályára. Aláírás: Carson parancsnok, Fowler első navigátor, Biggs kadét szakaszvezető. Urania Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair-Terra egyes számú csillagközi vészjelző szonda üzenetének vége. Bízunk Istenben és a Galaxisban. Delta-ró-théta-nulla.

A végére Biggsnek kellett odaírnia a búcsúszót, mert ő látni sem akarta. A fiú lezárta a páncéldobozt, lement vele a vezérlő alatti szondatárolóba és behelyezte. Visszajött, elindította a szondát és parancsváró tekintettel nézett rá.

- Jól van - mondta Jane eltökélten, és a navigátori székhez ment. - Mr. Forbes, lásson munkához.

- Tizennégy óra hat - felelte Forbes. - Mindenki készen áll?

Kis csend, aztán Jane elkapta Forbes tekintetét, és rájött, hogy rajta a sor.

- Hipertéri műveletet megkezdeni! - vezényelte.

- Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük - mondta Forbes. - Mr. Porter?

- Zöld lámpa - felelte Porter a műszaki szekcióból.

- Mr. Wright?

- Zöld lámpa!

- Mr. Charles?

- Zöld lámpa!

- Miss Carson, öné a vezénylés.

- Köszönöm. - Jane-nek mint navigátornak most a parancsnoktól kellett volna célpontot kérnie, de hát az is ő volt, így csak annyit mondott: - Célpont a Kitalpha. - Elmondta ugyanazokat a koordinátákat és mátrixkapcsolati adatokat, amiket korábban a szondában is elhelyezett. Pályamódosítás most nem volt, olyan kilépést választottak, ami egyenesen pályájukra esett. - Mátrixszekvenciát kérek.

Charles elindította a szűkítőt, a piros szám tízmillióról indult és lassan csökkent. Jane várt, nem kellett sietnie. A hajó csak öt perc múlva éri el pályájának azt a szeletét, amelyre számításait elkészítették, és félóráig tart, amíg végighalad rajta. Szépen kivárta, amíg Charles egészen lecsökkenti a számot. Az eddigi ugrásoknál Law jóval százezer fölött indult, de ő meg sem próbál ennyiből szekventálni, az életben meg nem találná a helyeset. Örül, ha kettőből tud választani, hiszen fogalma sincs, milyen szempontok alapján tegye.

64.

- Szakaszbelépési pont - jelentette Lemuel.

- Értettem - felelte. - Szekventálás indul.

Forbes lenyomta a gombot, s a vezérlőben kialudtak a fények.

Más volt ez, mint amikor Law háta mögül figyelt két lépésnyiről. Akkor körülnézett és ámulhatott a vezérlő jelzőfényeinek százszínű tarkaságán. Most ez eszébe sem jutott. Nézte csendben a képernyőt, rajta a tarkabarka számok kiismerhetetlen sokaságát, amelyekből ki kell majd választania egy csoportot. Hetvenezer közül az egyetlenegy, amely megfelel a kívánt útvonalnak.

Nem izgult, és meg sem lepődött azon, hogy nem izgul. A számok ott feküdtek előtte és mintha ismerősként néztek volna rá. Megérintett egy mátrixot, s megjelentek annak adatai. Az adatokból semmit sem értett, de tudta, hogy ez nem számít. Senki sem ért belőlük semmit, a hipermátrixok a tudomány rejtélyei. Senki se találta vagy fedezte fel őket, egyszerűen csak vannak, és nélkülük nem lehet hiperugrást végrehajtani. Megnézett egy másik mátrixot, majd egy harmadikat. Egyelőre nem követett semmilyen szempontot, ismerkedett a hiperszekventátor kezelésével, hisz még sose nyúlt hozzá. Kísérletképpen eldobott egy mátrixot, hogy lássa, meg tudja-e csinálni, aztán visszahozta és bedobta a többi közé. A szűkítő lassan pörgött tovább, aztán megállt hatvanhatezer-öttszázon. Ennyire lehetett lecsökkenti a mátrixszámot.

Ideje munkához látnia. Bal szeme sarkában a kis zöld korongra cérnavékony fekete vonal rajzolódott; ha a fekete felfalja a zöldet, elfogy az ideje. Addig választania kell. Kiválasztott egy mátrixot most már azzal a szándékkal, hogy megtudja, szimpatikus-e, de nem volt az. Valahol a fejében egy hang ellentmondást nem tűrően kijelentette, hogy ez rossz mátrix. Eldobta.

A második mátrix is rossz volt, a harmadik elfogadható, a negyedik jó. Így osztályozta őket, bár arról semmit se tudott, más navigátorok is így tesznek-e. Már volt néhány jó mátrixa, egypár rossztól is megszabadult. Minden eldobott mátrix mellé a szűkítő magával vitt kettőt-hármat, az egyiknél tízet is. Hatvanhatezer-négyszázötven.

Lassan, egyesével válogatta a mátrixokat, némelyiknél megnézte a grafikonokat, ezt Law ebben a szakaszban még nem tette, de ő valahogy jobban tudott választani, ha azt is látta. Aztán jött egy mátrix, amit habozás nélkül eldobott, és ekkor piros vonalak kezdtek rajzolódni a többi köré. A piros szám megint pörögni kezdett, és hatvanháromezer fölött állt meg valamivel.

Arra gondolt, vajon köztük van-e még a helyes, az igazi, az egyetlen mátrix - vagy már eldobta? Ha igen, soha nem fogja megtudni, az *Urania* gondolatnyi idő alatt semmivé válik és mindörökké nyoma vész. De ez most valahogy távoli, elméleti eshetőségként hatott, mintha nem ülnének ők maguk is az *Urania* fedélzetén, mintha egy papírcsónakról lenne szó, ami valahol Shellmorgan öblén ringatózik. Úgyis megtalálja a helyes mátrixot.

Válogatott, a szűkítő besegített, s rövidesen már hatvanezer alatt járt. Látta, hogy a zöld korong negyedrésze már elfogyott, de nem zavarta. Most valahogy semmi se zavarta. Egyedül volt a mátrixokkal, távol mindentől és mindenkitől. Néha halványan elmosolyodott, amikor meglátta, hogy egy mátrix milyen ordítóan hibás, máskor egy fél gondolattal üdvözölt egy-egy jó mátrixot. Már hatszáz sorakoztak a megtalált jók, de egyik se volt az igazi. Már azt is tudta, hogy nincs szüksége a jó mátrixokra, amik arra kellenek, ha nem találná meg az igazit; ha azokból használna fel egyet, igen kicsi az esélye, hogy kudarcot vall az út, de még mindig van rá esély. Az igazi mátrixnál teljes biztonsággal célba jutnak.

De neki nem kellenek a jó mátrixok, mert meg fogja találni az igazit. Ötvenkilencezer-háromszáz közül.

Ötvennyolcezer-négyszáz közül...

Ötvenhétezer-hatszáz közül...

Baloldalt a zöld félkör figyelmeztette, az *Urania* már megtette a kiszámított útszakasz felét. De már tudta, a mátrixok nem fognak mint átmenni az ujjá alatt, nem csökkentik le a számot pár tucatra, mint Law, hogy aztán kiválassza az igazit ebből a csoportból. Minden navigátor-nak megvan a maga stílusa. Ő csak fogja és kiválasztja majd, mint a mesebeli halász a tengerből azt az egyetlen halat, amelyik az aranygyűrűt lenyelte.

Hát persze. Ezt kell tennie. Elindította a listát, s az ötvennégyezer mátrix rohanni kezdett az ujjá alatt. Valahol megérezte valamit, megállította. Nagyszerű, remek mátrixra talált, a legjobbra, ami eddig felbukkant. Odaadta a szűkítőnek, hogy eköré csoportosítsa, s azonnal kiesett több mint háromezer mátrix. Ötvanezer-háromszáz voltak. Továbbindította a listát, s amikor a zöld kör egyharmad résznyire fogyott, az észvesztő gyorsasággal pörgő számok között egyszer csak meglelt a mátrix.

Abból ismerte föl, hogy rámosolygott.

„Szóval te vagy az. Már mióta kereslek.”

„Én vagyok, Jane.”

„Mutasd az adataidat.”

A mátrix megmutatta az adatait, és közben továbbra is mosolygott. Kedves mátrix volt, nem olyan, mint a többi, a jó mátrixok, ez kedves is volt és beszélni tudott hozzá. Negyven darab számérték, egy egyenlet és a grafikon. Minden pontosan megfelelt az elvárásainak, a mátrix egyszerűen tökéletes volt.

Egy mozdulattal félretolta az összes többit.

„Örülök, hogy találkoztam veled.”

„Én is örülök neked, Jane.”

„Ugye te vagy az igazi?”

„Ezt csak te tudod megmondani.”

„Úgy érzem.”

„Akkor én vagyok az.”

„És ha tévedek?”

„Akkor nem én vagyok az.”

„Miért nem felelsz egyenesen?”

„Mert nem tudok, Jane. Én nem tudhatok magamról semmit.”

„Én sok mindent tudok magamról.”

„Mert te egy ember vagy, én pedig egy mátrix.”

„Tudom, hogy te vagy az igazi mátrix.”

„Akkor úgy is van.”

„Mutasd még egyszer az adataidat.”

„Tessék.”

„Szeretem nézni az adataidat. Azt hiszem, azért, mert kedves és szép mátrix vagy.”

„Köszönöm, Jane, ez igazán kedves tőled.”

„Mi a terved?”

„Átvinni a hajót a Kitalpha-rendszerbe.”

„Biztonságban?”

„Csakis.”

„Hol leszünk, ha odaértünk?”

„Benne van az adataimban, de nincs elég szakképzettséged, hogy megértsd. Mindenesetre megfelelő pályán.”

„Akkor kiválaszthatlak és odaadhatlak a hipervezérő rendszernek?”

„Csak te tudhatod, hogy megteheted-e.”

„Ha lenyomom a fehér gombot, minden más mátrix eltűnik és csak te maradsz.”

„Úgy van. De még akkor is meggondolhatod magad. Egészen addig, amíg a startgombot le nem nyomod.”

Jane lenyomta a fehér gombot, s most már kettesben voltak. Ő és az Igazi Mátrix.

„Nem akarom lenyomni a startgombot, mátrix.”

„Miért nem, Jane?”

„Mert szép és kedves vagy, és akkor nem leszel többé.”

„Akármikor előhívhatod újra az adataimat.”

„Az adataidat igen, de téged nem.”

„Én csak egy adatsor vagyok, Jane.”

„Nem, mátrix, te ennél sokkal több vagy. Te vagy az *Urania* biztonságos útvonala a Kitalpha-rendszerbe. Ha végrehajtalak, akkor már csak egy adatsor leszel.”

„De aztán tovább kell menetek a Sadalmelikbe. Ott is ki kell választanod az Igazi Mátrixot.”

„Ott is lesz egy?”

„Egészen biztosan. És valahány hiperugrást csinálsz navigátori pályád során, mindegyiknél találkozni fogsz egy Igazi Mátrixszal.”

Jane a startgombra tette ujját.

„És azok is mind beszélni fognak velem, mátrix?”

„Mind, Jane.”

„Akkor mosolyogj rám még egyszer, kérlek.”

A mátrix elmosolyodott.

„Isten veled, Jane.”

„Isten veled, mátrix.”

S lenyomta a gombot.

66.

A képernyő kinagyította a mátrixot, a fénylő pont végigszaladt az idő kétszer csavarodó aranyfonalán, és eltűnt.

„Mátrix?...”

A képernyő nem felelt. Az adatsor némán, élettelenül meredt rá.

„Mátrix...”, gondolta Jane könnyes szemmel. „Bocsásd meg nekem, hogy megöltelek.”

Ült ott, nézte a grafikont, az egyenletet és a negyven számadatot, némán gyászolta élete első Igazi Mátrixát, aki kedves volt hozzá és örült neki, s akiből ő megalkotta kvintilliónyi tachion örvénylését és a hajó virtuális útját a hipertéren át, de ez az alkotás az Igazi Mátrixot visszaváltoztatta azzá, amiből lett, negyven számadattá, egy egyenletté és egy grafikonná.

De aztán arra gondolt, nemsokára megint találkozik eggyel. Vajon egy egészen másik mátrix lesz, vagy emlékezni fog arra, hogy már találkoztak korábban? Ezt nem kérdezte meg tőle, de lehet, hogy a mátrix maga se tudta. Majd kiderül nemsokára. Bárcsak már kezdhetné a következő szekventálást!

Fölnézett. A vezérlő a tarka fények karácsonyi színjátékában fürdött, és szebb volt, mint bármikor eddig. Ezt a vezérlőt és körülötte mindent ő teremtette. Ő bontotta föl tachionokra és építette újra nyolc fényévvvel távolabb, egyetlen gombnyomással. És ugyanezt tette saját magával meg a hajón utazó többi emberrel is.

A többi emberrel?... Körülnézett, embereket keresett. A színes fényjátékban ott állt, pár lépésre tőle Kelly, Stanton és Biggs, odébb a többiek, Jones, Fowler, Wright, Charles, az örök, és balra tőle Forbes állt mozdulatlanul a kommunikációs pult előtt. Mindenki őt nézte. Harminchét férfi tekintetének keresztüzében Jane Carson hipernavigátor hajóparancsnok lassan felállt a székéből, még egy pillantást vetett az Igazi Mátrix élettelen adataira, és kiment. Az ajtóból még visszaszólt halkan.

- Szekventálás befejezve.

S mire kigyulladt a világítás, már becsukta maga mögött.

67.

A Kitalpha három lakatlan bolygója mellé átmenetileg egy negyedik is csatlakozott, sokszorta kisebb az előzőeknél és jóval távolabb tőlük. Egy fehér, hosszúkás testű bolygócska, amely a semmiből jött és most útnak indult arra a pontra, ahol majd eltűnhet a semmibe.

Roppant fémgomrának belsejében egy kislány üldögélt az ágyán, arcát kezébe temetve.

Mert kislány ő, nem főkadét, nem parancsnok és legkevésbé hipernavigátor. Csak szerencséje volt. Szerencséje? Az egész útjuk csupa szerencsétlenség, ezt csak enyhítik a kisebb szerencsés események, Fowler segítsége meg az ő találkozása az Igazi Mátrixszal. És...

Kopogtak.

Nem, most nem akar beszélni senkivel, nem akar parancsokat osztogatni, hajót irányítani.

Mégis kiszólt, hogy tessék.

Kelly belépett, fürkésző tekintetet vetett rá, aztán megállt előtte.

- Üzenetet hoztam, Jane.

Kérdőn fölnézett.

- Apád üzent az aknán át. - Kelly elővett egy papírlapot, Jane nyúlt volna érte, de nem adta. - Azt mondta, olvassam föl neked, és te meg fogod érteni.

- Olvasd.

- Callahantól északra - kezdte Kelly -, a tóparti lugasban, szemben Lyle Watkins emlékművével, két bükkfa között áll egy öreg tölgy.

Jane döbbenetesen nézte a fiút, aki semmit se tudott az üzenet értelméről. Hisz nem járt még Dél-Morganen, nem ismerte azt a tóparti lugast. Emlékek Lugasa, ez volt a neve, és minden fának nevet adtak benne. Az az öreg tölgy a Siker Fája volt.

Érezte, ahogy kipirosodik az arca, a dicséret szétáradt benne, s valósággal meggyulladt. Fölugrott, megölelte Kellyt és kiszaladt.

- Mi a helyzet? - robbant be a vezérlőbe, mint egy üstökös. - Biggs!

- Röviden vagy hosszan akarod hallani? - lépett oda a fiú.

- Röviden!

- Zseni vagy, Jane Carson.

Elszabadult a hangulat. Az őrizetese és a stewardok már nem voltak ott, Biggs leküldte őket nyomban az ugrás után. Maguk között voltak, boldogan ünnepelhetek. Azon kezdték, hogy fölkapták Jane-t és vállról vállra adogatva vitték át a vezérlőn, aztán belehelyezték a parancsnoki ülésbe, és poharat nyomtak a kezébe.

- Kadéti narancslé a főkadétnak! - harsogta Jones, és töltött neki, aztán sorban a többieknek is, amíg ki nem ürült a palack, de Riley már bontotta is a következőt. Fölemelték a poharakat, de akkor Jane észrevette a fejeken túl Fowlert, aki érdeklődő mosollyal állt a célelemképzőnek dőlve.

- Hadnagy úr - szólította meg -, miért nem jön közelebb? Még egy poharat, fiúk, töltsetek neki is!

- Az ám - kapott észbe Jones, és ugrott a pohárért -, ne haragudjon már, navigátor úr, a faragatlanságunkért. Hisz maga is közénk tartozik.

- Semmi baj - vette át az italt Fowler, s belépett a kadétek közé. - Örülök, hogy itt lehetek. Mire iszunk?

- Jane Carson első hiperszekventálására - emelte föl a poharát Biggs. - A Galaxis legfiatalabb űrhajóparancsnokára, aki mindössze négy tiszttel, no meg egy igazán minden szempontból remek szakasszal végrehajtott egy teljes hiperugrást és ezzel két helyre is bekerült.

- No hova? - néztek rá, mert várakozóan elhallgatott.

- Hát a Kitalpha-rendszerbe és a történelemkönyvbe - vágta ki Biggs széles vigyorral. - Éljen Jane Carson!

- Éljen, éljen!

Kiürítették a poharakat, aztán a kis csendben Munro szólalt meg:

- Tudsz te sakkozni, Carson?

- Tudok hát. Miért?

- Hát mert csak úgy eszembe jutott, hogy amikor az ugrást csináltad, volt négy tiszted meg tizenkét gyalogod, a sakkozók meg nyolc tisztet és nyolc gyalogot használnak. Létszámban ugyanannyi, de neked sokkal kisebb volt az anyagi erőd.

- Úgy bizony - vágta rá Jones -, és hány sakkozó tud a nyolc tisztjével meg a nyolc gyalogjával hiperugrást csinálni? No? Erre feleljen nekem valaki!

Jane úgy kacagott, hogy a könnye is kicsordult.

- Jones, nagyon lelkes vagy, nem tettél te valamit ebbe a narancslébe, mondd?

- Hú, erre nem is gondoltam - csapott a homlokára a nagydarab kadét. - De sebaj, mindjárt mondok én is pohárköszöntőt, csak előtte titokban, hogy észre ne vegyétek, belecsöppentek egy liter jóféle callindrait.

- A callindrai én vagyok.
- Meg egy remek borocska is.
- És hogyan csöppented titokban, ha előre megmondod, Jones?
- Hátat fordítok nektek.

68.

Tizenöt óra tíz perckor Jane ismét leülhetett a szekventáló elé. Már alig várta. Minden készen állt, Fowler elkészítette a számításokat, Charles a szűkítőnél várakozott, Forbes levezényelte a művelet megkezdését, s a mátrixok megjelentek Jane előtt most is, hűségesen, éppen úgy, ahogy első alkalommal is.

De valami most nem volt rendben.

Érezte egész idő alatt, ahogy a mátrixokat válogatta. Már csak húszezer volt, már csak tizenöt, és még mindig ott volt benne a hiányérzet, hogy nincs meg az igazi. Az Igazi Mátrix. Átpörgette az utolsó néhány ezer mátrixot az ujjá alatt, és senki se jelentkezett lelkesen, boldogan, nem szaladt az ujjá alá mosolyogva: nézd, itt vagyok!

Tízezer mátrix feküdt ott, és már az idő negyedrésze se volt hátra.

Nyolcezer mátrix, és legfeljebb ha három perc.

Hétezer mátrix.

Hatezer-háromszáz.

Elfogyott az idő.

A kép tetején piros számokkal jelent meg a visszaszámláló, az utolsó másodperceket mérte. Hatvan másodperc.

Egyetlen perce van, és több mint hatezer mátrixot kellene átvizsgálnia!

Pörgetni kezdte őket kétségbeesetten, hátha most, most elővillan az Igazi Mátrix!

Harminc másodperc alatt átfutott az ujjá alatt az összes. Több mint kétszáz darab másodpercenként, de tudta, hogy észrevenné, ha ott volna. Nem, nem igaz, nem tudta, csak érezte. Nem volt ott. Huszonöt másodperc.

A jó mátrixokra esett a tekintete. Ugrani márpedig muszáj. Vajon a jó mátrixok, a nem igaziak, csak jók, azok hova viszik?

Húsz másodperc.

Kétszázötven jó mátrix sorakozott előtte. A pályaadatokból kikövetkeztetni a mátrix eredményét legalább egy percbe telik mátrixonként a képzett, tapasztalt navigátornak, neki pedig sem tapasztalata, sem ideje nincs. Tizenöt másodperce van.

Félrelökte az összes többi, csak ezt a kétszázötvenet nézte már. Próbált valami fogódzót keresni, ami alapján dönthet, de semmi nem volt. Háromféle mátrixot ismert: igazit, jót és nem jót. Ezek mind jók voltak, tehát mind egyformák.

Tíz másodperc.

A számláló most már kattanással figyelmeztette, hogy fogytán az ideje. Hirtelen eszébe villant, mi lenne, ha nem választana, ha kihagynák ezt a szakaszt, ha újrászámoltatnák a pályaelemeket egy következő ugrásra. De ki tudja, mikor érnek legközelebb alkalmas pozícióba? Muszáj kórházba vinniük Forstert! Muszáj választania!

Valami zajt hallott a háta mögül, máskor csodálkozott volna, hogy a szekventálás csendjét megtöri valaki, de most észre se vette. Csak bámulta égő szemmel a kétszázötven mátrixot.

Öt másodperc.

Négy.

Rátette ujját az egyikre és lenyomta a fehér gombot. Fogalma se volt, miért éppen azt választotta.

Három másodperc.

Ahogy lenyomta a startgombot, arra gondolt: ha ez a mátrix egy égitest belsejébe viszi őket, milyen jó, hogy azt ők már soha nem fogják megtudni.

A fénylő pont végigszaladt az aranyfonálon, s a fények azonnal felgyulladtak. Senki se várta meg, hogy bejelentse a művelet végét. A vezérlő megtelt zajokkal, ő pedig csendben, lehajtott fejjel csak annyit mondott magának:

- Élünk.

69.

- Mi történt itt?

- Jelentem, a főhadnagy úr megpróbált beleavatkozni a hipertéri műveletbe.

- Mi jut eszébe, Mr. Charles? Jane? Jane!

Mintegy félálomban hallotta Biggs hangját a feje fölött. Még túlságosan fájt a kudarc, nehezen tudott másra figyelni.

- Mi... mi az?

Biggs megragadta a vállát. - Jane, figyelsz rám?

- Igen! - Hirtelen tért magához, olyan gyorsan, hogy felugrott. - Mi történt?

- Jelentem - szólalt meg Park -, a főhadnagy úr megpróbált...

- Igen, hallottam. Mr. Charles, mit művelt?

A navigátor hallgatott.

- Oda akart menni magához - szólalt meg Fowler -, hogy mátrixot válasszon maga helyett.

- Félttem, hogy kifutunk az időből - mondta Charles végül. - Valakinek választania kellett volna.

- És maga honnan tud szekventálni? - csattant föl Jane.

- Navigátor vagyok, vagy mi az ördög! - fortyant föl Charles.

- De térnavigátor!

- És tanulom a hipert is! Nem mondták magának? Két év múlva meglesz a vizsgám a mélyhiperről.

- Feltéve, hogy én most le nem csukatom, főhadnagy! - Jane most tényleg dühös volt. - Én évek óta tudom, hogy a szekventálás alatt csendnek kell lennie!

- Az utolsó öt másod...

- Vigyék ki mindhármat! - recsent a stewardokra, és előreszáguldott a parancsnoki pulthoz. - Hol vagyunk, mondja már meg valaki!

- Hol lennénk, Jane - szólalt meg Wilson csendesen -, hát a Sadalmelikben.

- Mi?

- Nem oda igyekeztünk?

- De hisz nem az igazi... - elharapta a mondatot. - Helyzetjelentést!

- Tessék - mutatta a kadét. - A csillag összes adata egyezik. Balra fent láthatod a radaron a Pendragont, kevés bolygóval lehet összetéveszteni. Ez a Sadalmelik, semmi kétség.

Jane örömeiben rácsapott a parancsnoki pultra, aztán gyorsan elkapta a kezét. Eltalálhatott volna valami kapcsolót is. Jó lesz, ha összeszedi magát.

- Óriási! Mikor és hol tudunk leszállni?

- A második kérdésre egyből tudok felelni: egyetlen lakott bolygója van, a Selma. Az időpontot még nem tudom, a bolygó egyelőre nincs a radaron. Rövidesen betájélok magunkat.

- Jól van, csináld minél gyorsabban. - Végigfuttatta a tekintetét a vezérlőn. - Hála az égnek... - motyogta - már azt hittem, mindent elvesztettem a mátrix... Mr. Fowler!

- Főkadét?

- Kérem, rögzítse a kezdeti állapotot és az én összes válogatási műveletemet, s a végállapotot is pontosan. Ha leszálltunk, szeretném megmutatni Mr. Law-nak, talán ő meg tudja mondani, miért nem... találtam meg...

Fowler bólintott, nem válaszolt fennhangon; látta, hogy Jane gondolatai már nem ott járnak. A mondat közepén elhallgatott és leült a parancsnoki ülés szélére.

- Biggs! - szólalt meg hirtelen.

- Parancs - jött oda a fiú.

- Charlesnak két év múlva meglesz a mélyhiperje?

- Ha azt mondta, biztos úgy van.

- Van kapcsolatunk a D szektorral, ugye? Hívjátok Mr. Law-t!

- Mit mondjunk neki?

- Majd én beszé... az ördögbe, miért nem lehetett már régesrég átdugni azon az aknán egy vezetékét? - pattant föl dühösen. - Mindenre én gondoljak?! Kérdezzétek meg tőle, tényleg meglesz-e Mr. Charles mélyhipervizsgálója két év múlva!

Perc sem telt bele, megjött a válasz.

- Mr. Law azt mondja, igen.

- Érdekes - felelte Jane, és fél percig megint gondolkodott. Az egész vezérlő ugrásra készen állt körülötte.

Jane arcán hirtelen kisimultak a ráncok.

- Riley!

- Parancs! - ugrott oda a szólított.

- Amikor ott voltunk a D szektorban egyik nap - állt föl Jane, és néhány lépést tett -, te elmagyaráztad az APRC működését. Én nem sokat értettem belőle, de ez a mátrixokkal függ össze, igaz?

- Igen.

- Kinek kell értenie ehhez a géphez?

- Ryannek meg nekünk...

- Nem a karbantartásához, a használatához, Riley!

- A navigátoroknak.

- Az APRC vizsgálata a katasztrófa miatt elmaradt, igaz?

- Igen. Kikapcsoltuk.

- Mi történt volna, ha nem vesszük észre a hibát az APRC-ben?

- Valószínűleg hetekig semmi különös.

- Tehát ez nagyon ráérős javítás lett volna?

- Igen.

- Amikor a hibát felfedeztéték, lehetett tudni, hogy apa, Wright és Law azonnal ki akarja majd javítani?

- Igen.

- Lehetett volna feltételezni, hogy elhalasztják?

- Őket ismerve nem.

Jane odalépett Rileyhoz és fölnézve rá a vállára tette mindkét kezét.

- Riley... hogyan lehet egy ilyen hibát előidézni az APRC-ben?

A kadét meglepve nézett le a lányra.

- Úgy érted, szándékosan?

Jane bólintott.

- Sehogyan, bórszíjmester.

A főkadét meglepődött.

- Nézd, a hiba a csövekben belül keletkezett, oda pedig nem lehet csak úgy benyúlkálni.

- Ti mégis megteszitek néha.

- De ahhoz kell legalább négy ember. A merénylő pedig egyedül volt.

- Honnan tudod... - kérdezte a lány, de nem is várt választ, elfordult. Rileynak ideje se lett volna felelni, azonnal felcsattant ismét: - Hozzák ide Charles főhadnagyot!

70.

- Mr. Charles - foglalt helyet Jane a parancsnoki ülésben, most megint teljes nyugalommal. - Leülne egy percre?

- Elnézést kérek az iméntiért, Carson főkadét - keresett helyet a navigátor. - Nem lett volna szabad zajt keltenem, amíg ön le nem zárja a szekventálást. Megértem, ha megbüntet.

- Erre később visszatérünk. Most kérdezni szeretnék valamit öntől, úgy is, mint kezdő navigátor a tapasztaltabbtól.

- Parancsoljon - mosolyodott el a főhadnagy.

Jane lehajtotta a fejét, hogy ne is lássa azt a mosolyt. Szent Galaxis, bárcsak mindig láthatná, mindig, mindig! De nem fogja. Már csak percekig láthatja, aztán soha többé.

- Főhadnagy úr... ez az ugrás izgat engem. Úgy érzem, nem sikerült megtalálnom a helyes mátrixot, s inkább a szerencsén múlt, hogy az utolsó pillanatban nem egy teljesen rosszat választottam vaktában. - Messziről kell közelítenie a kényes ponthoz, mert a navigátor nagyon intelligens, éles eszű, és te szent Galaxis, hiszen az ő szakterületén vannak. Hogyan csapjon le rá? Hogyan?! - Van valami sejtése, hogy ez miért lehetett?

- Miss... illetve főkadét... nem haragszik meg, ha őszintén felelek?

- Sőt megkérem rá, hogy ezt tegye.

Közelebb húzta ülését a navigátorhoz.

- Én inkább azon csodálkozom, hogy sikerrel járt mindkét esetben, minden szakirányú ismeret nélkül.

- Úgy tudom, a szekventálás jórészt az intuíción alapszik.

- No igen - legyintett a navigátor -, de a szaktudásra akkor is szükség van.

- Akkor miért sikerülhetett mégis?

- Nem tudom. Talán maga valami kivételes tehetség, aki a tudást is tudja pótolni még több intuícióval.

Jane engedte, hogy az öröm egy része kiüljön az arcára. Bárcsak hallgathatna még ilyeneket Charlestól... de...

- Ugye jól tudom, hogy a Carlsson-rendszer biztosítja a mátrixkiválasztás alapjait?

- Igen, de ne higgye, hogy magáról nevezték el.

Nevettek. Igen, a névhasznosság miatt jegyezte meg ő is, amikor a dokumentációkban olvasta.

- És a kiválasztáshoz a transzponderrendszerre is szükség van.

- Maga lassan kész navigátor, főkadét.

Most kell témát váltania, egy lépéssel az utolsó előtt.

- Általában hány mátrixot állít elő a rendszer, Mr. Charles?

- Úgy érti, ugrásonként? Akár százmilliót is.

- Átlagosan?

- Talán húszmillió körül.

- És mennyi idő szokott jutni a szekventálásra?
 - Tizenöt és negyven perc között.
 - Tehát percenként, nagy átlagban véve, hat-hétszáz ezer mátrixot kell kiválogatni.
 - Ezért van a szűkítő, hogy ne ennyit kelljen - mondta Charles barátságosan.
- Pompás. Semmit sem sejt. Még közelebb húzta az ülést.
- De azért így is nagyon nagy munka - mondta lassan -, legalábbis ahogy így belekóstoltam...
 - Igen, főkadét, ez bizony nagyon nagy munka.
 - Ön már csinálta?
 - Magát a szekventálást? Élesben még nem tehetem.
 - De gyakorlaton?
 - Hogyne.
 - Többször is?
- Tudta, hogy már nagyon sokszor csinálta, hiszen apa mesélt neki valamikor a navigátorképzőről, meg a pilótaképzőről meg még a hajóépítők iskolájáról is, mindenről mesélt! De Charlesnak azt kell hinnie, hogy kevesebbet tud, mint valójában.
- Hát persze, kislá... főkadét - bólintott a navigátor fölényes mosollyal. - Legalább százszor.
 - És sikerrel? - kérdezte Jane, tekintetében szabadjára engedve minden bámulatot és rajongást, amit Charles iránt érzett... többé úgyse lesz rá alkalma, és a navigátor soha nem fogja megtudni, hogy nem a sikeres gyakorlatok miatt érzi. Most már közvetlen közelből nézett föl a férfitra.
 - Igen nagy sikerrel - mondta a navigátor, akire láthatóan hatással volt a nagy barna szemekben megjelenő leplezetlen csodálat. - Nagyon ritkán hibáztam.
 - Bámulatos! - felelte Jane, és nem esett nehezére őszintén mondani, mert közben a navigátor bajuszát nézte. - Akkor magának nagyon vérebe ivódott már a hibátlan összpontosítás...
 - No igen, igen - bólogatott a navigátor, láthatóan csak illemből téve úgy, mintha zavarná a hízelgés.
 - ...a tökéletes pontosság... - folytatta Jane áradozva, és nekifeszítette egyik talpát a navigátor ülése tartórúdjának.
 - Persze, persze...
 - ...ami talán már a vezérlőn kívül is elkíséri...
 - Ó, igen, igen...
- Jane hirtelen elrúgta magát a navigátor székétől, és két métert gurult hátrafelé, aztán felugrott. Mögötte a szék tovább gurult, amíg valaki meg nem állította.
- Akkor azt mondja meg nekem, maga nagyon pontos navigátor, miért nem készült el éppen azon a reggelen idejében a tisztálkodással, amikor a tisztikar az ön szakterületét ellátó transzponderrendszer alapját, az APRC-t készült megjavítani!
- Lesújtott hát. A vezérlőre halotti csend borult. Megtalálta hát a tettest. Akit legkevésbé gyanúsított, az tette ezt a szörnyűséget.
- Vagy mégsem?...

Charles másodnavigátor nem omlott össze a leleplezés súlya alatt. Kicsit meglepetten föl vonta a szemöldökét, aztán neheztelően felelte:

- Mert megvágтам magamat borotválkozás közben.
 - Úgy - mondta Jane elkeseredetten. - És mit tesz Isten, már túl későn készült el, hogy a többiekkel tartson, de elég hamar ahhoz, hogy majdnem ott vesszen a C szektorban.
 - Ahogy mondja, főkadét - váltott hűvösre a navigátor hangja.
 - S az miért van, hogy a C szektor hatodik emeleti szakaszának éppen azon a helyén tartózkodott, ahol a legtávolabb volt a robbanástól? Ahol már úgy festhetett, mint aki éppen csak sikeresen megszta, miközben alig nyelt valami kis füstöt?
 - Engedelmet, főkadét - húzta ki magát Charles bosszúsan -, engem a robbanás a C szektor közepén kapott el. Ahol azok a kadétek megtaláltak, oda már a robbanás után támolyogtam el, a sűrű füst kellős közepén.
 - Miért nem kocsival ment vissza?
 - Mert a kochi nem működött a robbanás pillanatától.
 - Miért nem?
 - Nem tudom, talán megsérült. Vizsgáltassa meg, ha akarja.
 - Azért nem működött, mert nem volt ott, Mr. Charles. Maga a szektor elején kiszállt a kocsiból, aztán üresen előre küldte, hogy úgy tűnjön, egészen közel volt a helyszínhez, életveszélyből menekült meg, és onnan támolygott vissza. Csakhogy ha így lett volna, hazudott volna rögtön a katasztrófát követő első szavaiban, Mr. Charles.
 - Ugyan miben hazudtam volna, kedves megbízott hajóparancsnok?! - a navigátor most már erővel fékezte magát.
- Háta mögött Park intett a stewardoknak, akik készenlétbe helyezték fegyvereiket.
- Hol volt ön állítása szerint a robbanás idején, főhadnagy úr? - kérdezte Jane.
 - A B közlekedő folyosó közelében. Pontosabban nem tudnám már megmondani.
 - Tehát legfeljebb ötven méterre, igaz?
 - Igaz hát. Földhöz is vágott a légnyomás, maga el se...
 - Hallom, Forbes! - csattant föl Jane.
 - Tessék?
 - Hallom, Forbes! - ismételte kiáltva.
 - Miért szólít egyszeriben Forbesnak?
 - Nem én. Maga! Maga mondta, amikor alig fél perccel a robbanás után kapcsolatba léptünk magával. Forbes megkérdezte, hallja-e, maga pedig azt felelte: Hallom, Forbes! Próbálok kijutni! Hogyhogy nem süketült meg egyetlen percre sem, amikor ilyen hatalmas robbanás közvetlen közelében volt?!

Charles döbbenet meredt rá, a szavakat keresgélve.

Eltelt egy-két másodperc, s a vezérlőben megfagyott a csend. Aztán szilánkokra törve hullott a padlóra.

- Biggs kadét! - csattant fel Jane.

- Parancs! - ugrott vigyázzba a fiú.

- Készíttessen elő egy mentőcsónakot! Szedesse ki belőle az élelmet, csak a vizet hagyja meg, és szereltesse le róla mindent, amivel kommunikálni vagy a csónakot irányítani lehet! A külső jelzőfényeket is! Ha máshogy nem megy, verjék szét! Öt perc múlva kész legyen!

- Parancs, értettem!

- Mr. Charles - szólalt meg Jane jéghidegen, és elindult a navigátor felé. - Ezen a hajón most én vagyok a parancsnok, és az történik, amit én mondok. Ez egy lakott naprendszer, de az úr hatalmas, és egy parányi hajócskát, aminek nincsenek jelzőfényei, nincs rádiója, nem lehet irányítani, talán évtizedekbe telik, amíg észrevesznek benne. És pusztán vízen legfeljebb hónapokig élhet. Most nagyon figyeljen rám, ha valaha még egy bolygó levegőjét akarja szívni. - Megállt a férfi előtt, aztán két tenyerével rátámaszkodott az ülés karfáira, előrehajolt és közvetlen közelből az arcába nézett. A kadétek köréjük gyűltek. - Ha mostantól kezdve egyetlen hazugságot kiejt a száján, legyen az a legkisebb apróság is, akkor berakatom abba a hajóba és kilövetem az ürbe. És ha most azonnal nem azt feleli, hogy megértette, ugyanez fog történni. Megértette, Mr. Charles?

- Megértettem - szúrta a navigátor a foga között.

- Akkor most feleljen az elmondottak tudatában: hol volt pontosan, amikor a robbanás történt?

- A C szektor elején - volt a válasz. Charles lehajtotta a fejét.

- Miért hazudott mostanáig?

- Nem... nem gondoltam, hogy ez fontos lesz valakinek... Csak úgy jött! Úgy éreztem... mintha az orrom előtt robbanna... és... és... egy ideig tényleg azt is hittem, hogy úgy volt... aztán nem akartam bevallani... hogy nem is voltam olyan közel...

- Hazudik - suttopta Jane. - Maga hazudik, Mr. Charles.

- Most nem hazudok!

- Maga azért mondta, hogy olyan közel volt, mert azt akarta, hogy ne magát gyanúsítsuk. Hiszen aki felrobbant egy ilyen bombát, azon igyekszik, hogy a lehető legmesszebb legyen tőle, tehát ha egészen közel van, nem lehet ő a tettes. Nem! ne mondjon most semmit. Csak figyeljen csöndben, Mr. Charles. Maga kesztyűt húzott, amikor kivette a detonátort a raktárból, így ujjlenyomat nincs. A tisztai kulcsok egyformák, a zár nem jegyez fel semmilyen adatot. Csakhogy elfelejtett valamit, Mr. Charles, amikor elindult azért a detonátorért.

- Én nem...

- Csss... ne szóljon, Mr. Charles. Ne feledje, már szerelik a mentőcsónakot. Maga pedig nem akar egy ostoba kis hazugság miatt egy mentőcsónakban éhezni heteket, amíg én meg nem könyörülök magán és el nem mondom a maga pályaadatait a selmai hatóságoknak, igaz? Hiszen nem is szolgált rá a büntetésre, hiszen nem maga a bűnös, ugye? Még a végén éhen halna abban a csónakban ártatlanul, márpedig maga szeret jókat enni a B szektorban az utasokkal, ugye, Mr. Charles?

A navigátor tekintetében ekkortájt jelent meg a félelem. Jane még közelebb dugta hozzá az arcát, érezték egymás kölnijének illatát.

- Tehát megfélekedett valamiről, amikor a detonátorért indult, ugye itt tartottunk? Szóljon, ha kihagynék valami fontosat vagy összekevernék valamit. Hiszen én csak egy tudatlan gyerek vagyok, akit be lehet cipelni az utasok éttermébe és büszkélkedni vele, milyen nagy szemekkel néz fel a kislány a nagy hős navigátorra. Igaz, Mr. Charles? És nevetségessé lehet tenni a kiváló Skibinski professzor meg a többi utas előtt, egy kadétegyenruhás gyerek, amint vigyázzba áll és szalutál egy zsírpacni ügyvédnek, akinek még soha nem szalutált az életben senki, főleg nem az étteremben. Tudom, tudom, maga bocsánatot kért tőlem, amiért odacipelt. De a másik tettéért még nem kért bocsánatot, arról megfélekedett. Lehet, hogy még most sem tudja, mit követett el?

A navigátor kővé dermedve bámult rá, nem mozdította a fejét.

- Úgy látom, valamit már sejt. A másik bűne az, hogy hülyének és süketnek nézett, Mr. Charles. Persze mit is érthet meg egy gyerek abból, amit egy ügyvéd mond a McNeill kontra Procyon akármicsoda ügyről, amiről maguk különben is már beszéltek korábban, így el se mondta elejétől az egészet. Épp csak az derült ki belőle, hogy ez a bizonyos Mr. vagy Mrs. McNeill, aki már talán nem is él, azt akarta bizonyítani, hogy ő vezette ki a kátyúból azt a komplikált nevű céget, amikor a vezérigazgató hirtelen megbetegedett, és ezért neki most nem egyszerűen jutalom jár, hanem őt kell kinevezni az új vezérigazgatónak, a régit leváltva. Mondja csak, Mr. Charles, pusztán az érdekesség kedvéért, végül is megkapta a kinevezést az a rég halott McNeill?

A főhadnagynak lassan, hangtalanul mozgott a szája.

- Persze olyan mindegy. McNeill igazi nagysága nem abban nyilvánul meg, hogy indított egy hülye pert, hanem hogy ötletet adott magának a bűntényhez, Mr. Charles, alighanem már jóval korábban. Most is egyből szóba hozta, én először azt hittem, azért teszi, hogy elterelje rólam a professzor figyelmét. Pedig nem ezért tette, hanem szeretett volna még néhány részletet világosan látni. Emlékszem a kérdéseire. Azt hitte, Skibinski professzor testi megjelenése, ha lehet ezt a kifejezést alkalmazni a zsírsejtek ilyen mennyiségére, olyan hatással lesz rám, hogy semmit sem értek meg az egyébként is jogi nyelvű szövegből, és különben is, mit számít, hogy egy iskoláslány mit ért meg egy beszélgetésből? És különben is, mire ez fontos lesz, az az iskoláslány már régen a maga ujja köré lesz csavarva. Igaz, Mr. Charles?!

Eddig szelíden suttogott neki, de ezt most keményen csattanva vágta oda neki. Ez fáj a legjobban az egészben, és azt akarta, hogy ő is tudja. Hogy emlékezzen rá és átkozza magát érte halála pillanatáig.

72.

- De hol is tartottunk? Az alapötletnél, igen. Ezt megkapta Skibinski professzor antik pereit közül. Három tiszt megmenti a bajba jutott *Uraniát*, a főszerep a fiatal, megnyerő külsejű navigátoré, aki tanuló létére sikeresen révbe viszi a hajót, és olyan hírnévre tesz szert, hogy az se baj, ha jutalmul nem kap saját hajót. Hisz ahhoz még fiatal, de a hírnévhez nem fiatal, igaz? Maga áhítozik a hírnévre, és mivel sajátja még nincsen, a tisztikarban az apja hírnevéről beszél, az utasok között az anyjéről, ki-ki ahol híres. Ó, persze, ön csak azért teszi ezt, mert emitt az egyiket ismerik, amott a másikat. Mint például én is, aki ugyan sose hallottam a maga apjáról, mégis három perc után előállt a híres navigátorral. És leste a hatást, aztán örült, mert meg is kapta. A szemembe nézzen!

A férfi falfehér volt, a lány lángvörös.

- Szóval megkapta az alapötletet Skibinski professzortól, aztán robbantott és úgy intézte, hogy egy kicsit gyanús legyen, hiszen a gyanú egyharmada úgyis rögtön magára esik, de igyekezett kihasználni minden lehetőséget, hogy másra terelje a gyanút. Közel volt a robbanáshoz, de úgy tett, mintha még közelebb lenne, hisz időzített bombához nem kell közel lenni, hogy az ember felrobbantsa, akkor meg bolond lenne odamenni az ember éppen akkor, aztán meg milyen szerencse, hogy aki az ügyet firtatja, az éppen a parancsnok lánya, nem pedig maga a parancsnok vagy egy másik tiszt. Hiszen a parancsnok lánya új a hajón, nem ismeri magukat személyesen. Ráadásul gyerek. Mindkettő azt okozza, hogy külső alapján ítélt, márpedig Wright őrnagy, megint milyen szerencse, egy csúf és nyers öregember. Milyen könnyű hát egy kicsit ráterelni a gyanút. Például pár finom szócskával elültetni rögtön az első kihallgatás alkalmával a gondolatot, hogy aki rendes, udvarias ember, az nem tesz ilyet, csak aki senkit se szeret. Aztán lám, kiderül, hogy Wright a becenevén nevezi a parancsnokot és izgatottan érdeklődik, ki sérült meg, s amikor megtudja, hogy egy kadét, nem valamelyik barátja a tisztikarból, szegény fiúnak nevezi és aggódik érte. Senkit se szeret? Ön kit szeret, Mr. Charles, saját magán kívül? Hiszen egyedül öntől hallottam, hogy lekezelően fiamnak szólította Heywood kadétot és rákérdezett a nevére, pedig ugyanazon a hajón szolgált, amelyiken maga gyakornok volt, a *Callistón*, és alighanem együtt jártak időnként tárgyalásokra a Rigelen. Milyen szép is lenne, ugye, Mr. Charles, ha sikerült volna Wrichtra terelni a gyanút, akkor ő se lehet már a hajó megmentője, parancsnok pedig úgyis csak egy pilóta vagy egy navigátor lehet, Forbes hát ki is esik, ki marad más? Már jó előre gondoskodott róla, hogy ne legyen vetélytársa, hiszen az ezredes nem akarta majdnem az összes tisztjét magával vinni a D szektorba, de maga megkérdezte előző este, „velünk tartanak a másodrepülő urak?”, így kérdezte, nem másodpilótát mondott, és lebiggyesztette az ajkát, hogy azok lássák, a navigátorokhoz képest ők senkik. Hát persze hogy magával tartottak, azazhogy a többiekkel, mert maga véletlenül éppen akkor vágta meg magát borotválkozás közben. Hol is történt ez, Mr. Charles, megnyerő ábrázatának melyik pontján? Mert én nem látok rajta semmilyen nyomot, nyilván azóta begyógyult, hát persze. Csak hát ön nem ismeri a galaktikus népszokásokat, Mr. Charles, és ez súlyos hiba. Nem tudja, hogy az alexai férfiak szakállat viselnek, és ha egy könnyen lelkesedő alexai kislány egy ilyen vonzó férfi közelébe kerül, mint az *Urania* híres másodnavigátora, aki maga a megtestesült férfiúi vonzerő, éppen csak egyetlen dolog hiányzik róla, hogy tökéletes legyen, a szakáll! akkor ez az alexai kislány, amikor csak teheti, a vonzó másodnavigátornak azt a részét fogja nézni leginkább, amely a tökéletes férfiasságot ily szomorúan megcsonkítja, még akkor is, amikor az a navigátor épp félholtan kerül elő egy felrobbant szektor kellős közepéből.

Elhallgatott, éppen idejében, hogy visszanyerje a lélegzetét.

- Hagyja... hagyja abba... - suttogta Charles. - Hagyja abba...

- Még csak most kezdtem, Mr. Charles. Miután a borotválkozás kérdését ilyen módon tisztáztuk, szeretnék gratulálni önnek a megmeneküléséhez.

Főlegyenesedett és rámosolygott.

- Mi?...

- Azt mondtam: ha még egy hazugságot kiejt a száján, kilövetem a mentőcsónakban. Maga pedig még ezt megelőzően hazudta azt, hogy megvágta magát a borotvával, így ezért a hazugságért nem lövethetem ki. Szívből gratulálok, Mr. Charles.

Várt egy másodpercet, aztán még egyet, mert látta, hogy kell ennyi a navigátornak, hogy úgy érezze, megmenekült. Aztán lecsapott.

- Szóval miért is késett el aznap délelőtt a D szektorból?!

- Én...

- Miről feledkezett meg, amikor elindult a detonátorért?!

- A... e...

Hirtelen megint rátámaszkodott az ülés karfájára, hogy az arcába hajolhasson.

- Miért van ennyire kétségbe esve, ha ártatlan, Mr. Charles? Hiszen fehér, mint a méz, és csurom víz tetőtől talpig. Még a végén összeesik. Az pedig nagyon nagy kár lenne, Mr. Charles, ha egy ilyen nagyszerű navigátor elvesztené az önuralmát. Eddig csak egyetlenegy esetben fordult elő, az előző hiperugrásnál, amikor a tapasztalatlan kislány majdnem kiszaladt az időből, és ön megint tanúságot akarva tenni áldozatkészségéről, odaugrott, hogy befejezze helyette a szekventálást. Milyen fájdalom, hogy az örök megakadályozták. Pedig nem lett volna muszáj ezt tennie, hiszen nyugodtan újraszámolhatták volna a mátrixkapcsolatot, jelentéktelen idővesztés. De maga választani akart helyette, hogy maga legyen a hajó hőse. Mondja csak, Mr. Charles, hogy lehetséges, hogy egy térnavigátor, aki a hipert még csak gyakorlatokon űzi, a szekventálás utolsó öt másodpercében odaugrik, hogy befejezze? Hisz milyen nagy összpontosítás kell ahhoz, hogy az ember kiválassza a mátrixot. Mindenkinek, kivéve magát, Mr. Charles, mert maga biztosra ment. Ha én tévedek, akkor meghalunk mindannyian, de ha maga téved az utolsó öt másodpercben, akkor legfeljebb nem sikerült a maga büntette, de nyom sem marad utána, és megszabadul az igazságszolgáltatástól. Mert az az ugrás volt az utolsó, ami egyenesen a selmai rendőrségre juttatja Forbest, Wrightot és magát, ahol már nem egy naiv kislánnyal van dolga, hanem tapasztalt nyomozókkal, és miután kudarcot vallott a terve, még bíróság elé is áll. Akkor már inkább a képernyő jobb alsó sarka, igaz, Mr. Charles?!

Halálos rettegés sugárzott a férfi tekintetéből. Mintha nem is ember, hanem valami szörnyalak állna előtte.

- Látja, nem is olyan naiv az a kislány. Egész véletlenül a megmaradt mátrixok között ott volt egy tökéletesen rossz mátrix, amiről ugyan ez a kislány nem tudhatta, hová viszi a hajót, de maga igen, mert volt ideje kiszámítani, amíg a szekventálás tartott. Láta, hogy az a mátrix ott felejtődik a sarokban, és már ránézésre rossz volt, hát gyorsan kiszámította az adatait. Egyetlen mátrixra nem tart soká, és lám csak, az a mátrix vezette volna az *Uraniát* egyenesen a megsemmisülésbe. Nem szép öntől, Mr. Charles. Néhány percen belül másodszor derül ki, hogy hülyének nézte a szegény kicsi főkadétot, aki nem gondol arra, hogy az utolsó ugrás előtt egy egyszerű kis csapdát állítson a tettesnek, bármelyik legyen is az a három közül, és megkérje a derék Fowler hadnagyot, hogy válasszon ki egy egyértelműen halálos veszélyt jelentő mátrixot még idejekorán. Amire aztán lecsaphat a tettes, hogy a felelősségrevonás elől a nemlétbe meneküljön. Navigátorhalál, így mondják, igaz? Egyetlen lobbanás egy csillag felszíne alatt, a másodperc milliomodréuszéig sem tart, nem érez semmit az ember, aztán emlékművet emelnek neki és a hajójának. Eszményi lett volna, ugye, Mr. Charles? Mennyivel kellemesebb, mint húsz év kényszermunka az aszteroidákon. Vagy mint lassan éhen halni egy mentőkabinban, minden percben a halált vagy a menekülést várva, amíg bele nem őrül. Azt mondják, pusztán vízen fél évig is kihúzhatja az ember. Esetleg visszarakathatom az élelmet, ha akarja. Akkor évekig is kibírja... ha kibírja...

- Nem! Ne! Hagyja abba! - sikoltott fel a férfi. - Hagyja abba! Hagyja...

Aztán elterült a padlón.

Egy percig csak nézte. Nem tudta, mit érez, diadalt, gyűlöletet, szánalmat vagy a veszteség fájdalmát, vagy talán mindet egyszerre. Nézte, ahogy ott fekszik a padlón eszméletlenül, s valahogy úgy tűnt, mintha ő maga heverne ott.

Arra ocsúdott fel, hogy a kadétek átkarolják a vállát és leültetik a parancsnoki ülésbe. Munro poharat tartott a szája elé, belekortyolt, aztán megtörölte a szemét. Ekkor vette észre, hogy csupa könny az arca. Munro zsebkendőjét nyújtott neki.

- Biggs - szólalt meg a lány elfúló hangon. - Kérem Wright és Forbes urakat, fegyveres kíséret nélkül.

Perc sem telt bele, ott volt a két tiszt. Döbbenet bámulták a padlón heverő navigátort.

- Mi történt itt? - kérdezte Wright, végigjártatva tekintetét az arcokon.

- Megmondom én azt - dörmögte Forbes, le nem véve szemét a fekvő alakról. - Megvan a tettes...

- Munro! - szólalt meg Jane. - Egy vödör vizet ide!

A víz csattanva vágódott Charles arcába, aki összerándult fektében és prüszkölni kezdett.

- Álljon fel, Mr. Charles - mondta Jane hidegen.

Két steward talpra segítette.

- Mindenki álljon fel - mondta Jane. - Michael D. Charles főhadnagy másodnavigátor, ön az *Urania* Altair-Terra parancsnoki törvényszéke előtt áll. Feleljen! Ki követte el az *Urania* fedélzetén történt robbantásos merényletet?

A főhadnagy lehajtotta fejét.

- Én... én voltam...

- Hangosabban!

- Én voltam!...

- Michael D. Charles, bűnös ön lázadás és árulás büntetében, szabotázs büntetében, többrendbeli gyilkossági kísérlet büntetében, és méltatlanná vált rá, hogy az Intersztelláris Főparancsnokság hajóin szolgáljon?

- Igen...

- Wright őrnagy!

- Parancs - lépett elő Wright elsötétült arccal.

- Michael D. Charles, önt megfosztom főhadnagyi rangjától. Wright őrnagy, hajtsa végre az ítéletet.

- Értettem - mondta Wright. Egyetlen lépéssel a vádlott előtt termett, letépte válláról a rangjelzéseket, és az arcába vágta. - Michael D. Charles, az Intersztelláris Főparancsnokság nevében megfosztom rangjától. - Hátraarcot csinált, tisztelgett Jane-nek és visszalépett a helyére.

- Van még valakinek mondanivalója? - koppant a kérdés.

Nem volt. A férfiak súlyos csendben álltak.

- Önnek sincs, Charles katona?
- Mi... miről f... feledkeztem meg... amikor a... a detonátorért... indultam?
- Arról, hogy én is itt vagyok - felelte Jane szárazon.
- Csend.
- Takarodjon a hajómról - mondta Jane.
- Charles ráemelte a tekintetét. Rettegés tükröződött benne.
- Kérem...
- Azt mondtam, takarodjon a hajómról! Vigyék a mentőcsónakba!

74.

- Megvan a kapcsolat, Jane.
- Hm...?
- Jane - hajolt oda Lemuel -, most nem ennek van itt az ideje. Le kell szállnunk a Selmán.
- Felnézett a fiúra, aztán megint megtörölte a szemét. - Igen... le kell szállnunk.
- De nem a műszerek felé indult, hanem odament Wriighthoz.
- Őrnagy úr... ne haragudjon.
- A kétméteres ember lenézett rá, és a hidegkék szemek most egyáltalán nem voltak hidegek.
- Maga nagyszerűen helytállt ezen a hajón, Jane.
- És kezet nyújtott neki. Jane megszorította, aztán hagyta, hogy a főpilóta átkarolja a vállát. Csak egy pillanatra.
- Jöjjön, vezényeljük le a megközelítést.
- Menjen csak, Mr. Wright. Most már maga a rangidős tiszt megint.
- De maga a hajóparancsnok.
- Jane elmosolyodott a könnyein át. Még ez az ember is komolyan veszi őt. Hát itt mindenki komolyan veszi?
- Bólintott, és odaléptek együtt a kommunikációs pulthoz.
- Mi a helyzet, Mr. Forbes? - kérdezte Wright.
- A Selma feltűnt a műszereimen, Mr. Wright. A távolság huszonöt fényperc.
- A főpilóta megszemlélte az adatokat, bólintott, aztán őhozza fordult.
- Carson parancsnok, kérek engedélyt pályamódosításra.
- Ha meg tudja csinálni ennyi emberrel, őrnagy úr - intett körbe Jane -, megadom.
- Egyedül is meg tudom csinálni. Ráforduló manőver a Selma pályájára ekliptikus megközelítéssel. Kezdem a számításokat. Ó, igen, főkadét, alkalomadtán találjon ki valamit az utasok számára, mert két perc múlva érezni fogják a gyorsulást.

- Az uta... - Jane elpirult. Már megint megfélekedezett róluk. - Valaki találjon ki nekem egy alkalmas szöveget, mert egy hang se jut eszembe.

- Majd én - mondta Forbes. - A másik Carson parancsnoknak is én csinálom, vagy a szállásmester. Ő se tud az utasokkal beszélni, csak hajót vezetni, akárcsak maga.

Jane rámosolygott, s helyet foglalt az ülésében. Onnan olvasta egy perc múlva, hogy egy emberüket baleset érte, ezért azonnal le fognak szállni a legközelebbi bolygón, hogy kórházi ellátásban részesíthessék.

S a következő percben az *Urania* ráfordult a Selma kék gömbjéhez vezető útvonalra.

75.

- *Urania* hívja Selmát, vétel! *Urania* hívja Selmát, vétel!

- *Urania*, itt Selma egyes, vétel.

- Selma egyes, itt *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair-Terra járat. Kényszerhelyzet miatt le kellett térnünk pályánkról. Súlyos sérültünk van, azonnali orvosi ellátásra van szükségünk. Vétel!

- Selma egyes *Uraniának*, nem tudok nektek orbitális segítséget nyújtani. Miben segíthetek, vétel?

- Kényszerleszállás? - kérdezte Forbes válasz helyett.

- Igen, Mr. Forbes - felelte Jane, megvárva Wright és Fowler bólintását.

- *Urania* Selma egyesnek, kényszerleszállást kell végrehajtanom. Biztosítsd a feltételeket, leszálló áigig harmincöt perc. Vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, te nem tudsz kényszerleszállást végrehajtani az én űrkikötőmben! Tudod te, mekkora ez a kikötő? Vétel!

- Te jó ég - mondta Kelly -, hiszen ezeknek is kicsi a kikötőjük. Gondolnunk kellett volna rá...

Jane intett Forbesnak, hogy kapcsolja át, aztán fölkapta a mikrofont.

- *Urania* Selma egyesnek, itt Carson hajóparancsnok. Azonnal le kell szállnunk. Selma egyes, keress alkalmas helyet a bolygó felszínén, a lehető legközelebb egy kórházhoz, és közöld a koordinátáit. Vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, ki beszél ilyen gyerekhangon, vétel?

- *Urania* Selma egyesnek, a munkádat végezd, ne a hangommal vacakolj, kérem a koordinátákat! Vétel!

- Selma egyes *Uraniának*, add az előző tisztet, vétel.

- *Urania* Selma egyesnek, itt Forbes főhadnagy, kommunikációs tiszt. Adlak vissza a parancsnokomnak, és nem tanácsolom, hogy megpróbáld megszabni, kivel beszélsz. Vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, nekem mindegy, de bolygófelszínemen nincs más alkalmas leszállóhely, csak az űrkikötő, ami kicsi nektek, és foglalt is. Vétel.

- *Urania* Selma egyesnek. Az űrkikötőben fogunk leszállni, akkor is, ha kilóg a hajótat. Tedd szabaddá, leszálló áigig harminc perc. Vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, kikötőmben egy sérült Terralunát javítanak, nem tudom szabaddá tenni. Keressetek más megoldást, vétel!

- *Urania* Selma egyesnek! Leszálló áig huszonkilenc perc. Kényszerleszállást hajtok végre az űrkikötőben, és ha nem vonszolod félre azt a Terralunát félórán belül, akkor belepréselem a betonba, mint egy fém hópelyhet, megértetted? Vétel!

Egy perc csend következett. Aztán egy rekedt hang váltotta fel az előzőt.

- Selma egyes űrkikötő parancsnoka hívja a magát *Uraniának* nevező hajót, vétel.

- Itt *Urania* parancsnoka, vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, megnéztük hajójukat a regiszterben. A parancsnokot valóban Carsonnak hívják, de férfi. Azonosítsa személyét, vétel.

- *Urania* Selma egyesnek, leszálló áig huszonhét perc. Nevem Jane Carson, a regisztrált parancsnok lánya vagyok, jelenleg megbízott hajóparancsnok. Azonosítsa személyét, vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, itt David Kendall kikötőparancsnok. Jelentést kérek a hajó állapotáról és a lezajlott eseményekről, vétel.

- *Urania* Selma egyesnek. Máglya rendben, hiperhajtóművek rendben, térhajtóművek rendben, létfenntartó rendszerek rendben, energiaellátás rendben, kommunikáció rendben. Huszonöt perc múlva megtudják a hajón lezajlott eseményeket is, vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, nem tudok maguknak leszállóhelyet biztosítani! Vétel!

Jane felcsattant: - Akkor csinálunk magunknak, Mr. Kendall, elég nagy ez a hajó. Nem fogok egy rozszant Terralunával vacakolni, dobják félre vagy a betonba passzírozom! Vétel!

- Selma egyes *Uraniának*, hívom a kikötői rendőrséget, vétel.

- Ne csak a kikötői rendőrséget hívja, Mr. Kendall, hanem riassza a galaktikus rendőrséget, a katasztrófavédelmet és az Intersztelláris Parancsnokság helyi megbízottját, de azonnal! És amíg ezt megteszi, beszélni akarok a kikötői kórház parancsnokával. Mégpedig most! Vétel és vége.

- Selma egyes *Uraniának*, megteszem, amit kér, de számíton rá, hogy bevonatom az engedélyét és bíróság elé állítatom. Kapcsolom a kórházat, de még beszélünk. Vége.

- Itt Madison professzor, ki beszél? - szólt egy újabb hang.

- Carson hajóparancsnok, *Urania* Altair-Terra. Professzor úr, súlyos égési sérültünk van. Huszonkét perc múlva leszálló ágba lépünk és leszállunk az űrkikötőben. Küldessen mentőjárműveket és készüljön fel a sérült fogadására. Mindjárt kapcsolom az orvost, aki a sérültről bővebb felvilágosítást ad. Mikorra tudnak ott lenni a kikötőben?

- Bármikor, Mrs. Carson.

- Miss. Legyenek ott a lehető leggyorsabban. Köszönöm, vége.

- Selma egyes *Uraniának* - érkezett Kendall hangja. - Tényleg van súlyos égési sérültjük? Vétel.

- Tényleg van, Mr. Kendall. Azt hitte, szórakozom magával? Tizenkilenc perc múlva leszállok. Hol van a Terralunája? Vétel.

- Ahol lennie kell, Miss Carson. Legyen felkészülve egy kellemetlen találkozásra az összes hatósággal, ami itt megtalálható. Vétel.

- Ne feledje kivenni a Terralunából, ha benne hagyta a családi fényképeit, Mr. Kendall. És legyen felkészülve, hogy ez a találkozás önnek lesz kellemetlen, nem nekem. Tizennyolc perc múlva belépek. Vége.

Tizenöt perccel a leszálló ág előtt Wright átrendezte a vezérlőt: a kadétoakat a leszállórendszer vezérléséhez küldte, Forbesra rábízta a plaxokat, Fowlernek pedig gyorstalpalót tartott a stabilizátorok kezeléséből. A kommunikáció teljes egészében Jane-nek maradt. Ő maga kérte, hisz beszélni tud, de leszállni nem. Nyomban kezdte is.

- *Urania* Selma egyesnek, tizenöt perc a leszálló áigig. Jelentést kérek a kikötő állapotáról, vétel.

- Selma egyes *Uraniának*, úgy látom, nem fogja fel, miről beszélek. A kikötőmben éppen hogy elfér a Terraluna, a többi homok, ami úgy elnyeli a maga hajóját, mint a tenger. Érti, amit beszélek? Vétel.

- Persze hogy értem, Mr. Kendall, de nincs más választásom - felelte elszántan. - Leszállok a kikötőjében, aztán felszállok belőle, ha egy hónapig kell hordanom a maguk homokját, akkor is. De ha nem tudok többé felszállni, most akkor is lent leszek tizennégy perc múlva, az utasokat átrakom kisebb hajókra és továbbküldöm, az *Urania* pedig ott marad a maguk homokja alatt mentőül, legalább leszállófelületként szolgál későbbi hajóknak, és emlékezteti a Főparancsnokságot, hogy máskor nagyobb kikötőt építsen. Tanácsolom, Mr. Kendall, hogy szivattyúzzon ki minden veszélyes anyagot a Terralunából, mert ha szétlapítom, esetleg felégeti a fél kikötőjét. Aztán meneküljenek, hátha robban. De én *lent leszek* tizennégy perc múlva. Vétel.

- *Urania*, ki a legtapasztaltabb ember most a maguk vezérlőjében, vétel?

Jane Wrihtra nézett, aki bólintott és lenyomta a távkomot.

- Itt Wright őrnagy, egy percem van a maga számára, vétel.

- Őrnagy, tisztában van azzal, amire a parancsnoka készül? Vétel.

- Velem együtt készül rá, ezredes úr. Egy ember súlyosan megsérült, tizenhét további napokon belül segítségre van szüksége. Hiányos és tapasztalatlan legénységgel pedig az is csoda volt, hogy idáig eljutottunk. Nem engedem továbbvinni a hajót, parancsnok úr, és nem érdekel, hogy mi történik a maguk Terralunájával. Vétel.

- Mi történt a tizenhét további emberükkel, vétel?

- Lent megtudja, most nincs több időm. Tizenhárom perc múlva leszálló ág, engem vár a munka. Lent találkozunk. Vége.

- *Urania*, kérem vissza a parancsnokot. Vétel.

- Itt Carson - vette át Jane. - Vétel.

- Ugye tudja, mit kap ezért? Vétel.

- Nem tudom, ezredes úr, de nem is érdekel. Kórházba vitetem azt az embert és kiszabadítom a többit. Az *Urania* utasait pedig biztonságos kikötőbe juttatom. Ezt kapom érte. És vonassa be az engedélyemet, ha tudja. Vége.

- Még nincs vége, Carson! - Kendall már üvöltött. - Nemcsak hogy bevonatom az engedélyét, de kirúgatom az egész Főparancsnokságáról, hogy a lába se éri a földet! Most van vége!

Jane fölnevetett és kikapcsolta. Az *Urania* teljes sebességgel száguldott a Selma felszíne felé.

- Azért ne nagyon örülj - húzta a száját Dempsey -, ez a derék Kendall tényleg keresztbe tehet neked. Nincs bevonható engedélyed, hát ő majd tesz róla, hogy ne is kaphass soha.

Jane-nek nem maradt ideje válaszra, Wright olyan hamar reccsent rá a kadétra.

- Ne ijesztgesse, Mr. Dempsey. Ez egy félreeső, kicsi bolygó kicsi kikötőjének parancsnoka, Carson ezredes pedig egy fontos intersztelláris járatot vezet. No meg mi se vagyunk akárkik Mr. Law-val. És van egy olyan tényező, amit az események súlyaként szoktak megnevezni. Ha Kendall meghallja, mi játszódott le a fedélzetünkön, már nem lesz olyan nagy kedve kigolyózni Jane-t a szakmából. De ha mégis, ahhoz azért a Főparancsnokságnak is lesz egy-két szava. Szerintem kapva kapnak az olyan emberen, aki egy évvel a kadétiskola alsó korhatára előtt már elparancsnokol egy hajót egyedül. Mr. Masters! - nyomta le a távkomót.

- Fielding őrmester - brummant a válasz -, a szállásmester, parancs!

- Tíz perc múlva megkezdjük a leszállást, közölje az utasokkal: a bolygó neve Selma, a Sadalmelik naprendszerében. Végeztem.

- Értettem!

- Mr. Wright - mondta Jane csendesen -, Masters századost...

- Igen, hagyja, már emlékszem. Kicsit sok ember van manapság bezárva a hajónkon, ennyi az egész.

- Félórán belül egy se lesz, ígérem magának - nevetett a lány.

77.

- Vizuális kapcsolat - jelentette Muller.

- Mivel? - pillantott fel Jane.

- Hát az űrkikötővel, ott van fent.

Felnézett a mutatott képernyőre, s meglátta az űrkikötőt - parányi szürke folt a kékesszürke város mellett, amit homoksivatag sárgája keretezett. Helyenként megművelt zöld pöttyök bontották meg egyhangúságát, amely a kép széléig terjedt.

- Ki tudjuk nagyítani?

- Már ki van nagyítva, ennél többet egyelőre nem láthatunk.

De azért nagyobbodott, méghozzá gyorsan. Csakhamar kivehetővé vált egy fényes fehér pont: szabad szemmel még nem látszott volna, de a radar bemérte és rávetítette a képre. A kikötőben javított Terraluna.

- Ez tényleg az egész kikötőt elfoglalja... - nézte Jane. - Hogyan fogunk itt elférni?

- Ne aggódjon - felelte Wright. - Bizza ránk. Vezérlő, figyelem! Leszálló ágat megkezdeni!

- Plaxokat be!

- Protonika leáll!

- Gravitonokat leszálló üzemmódra!

A vezérlő megtelt parancsszavakkal, mint már annyiszor ez alatt a néhány nap alatt. Jane gyönyörködve hallgatta néhány pillanatig, aztán észbe kapott és rácsapott a kimenő vonalra.

- *Urania* hívja Selma egyest, vétel.

- *Urania*, itt Selma egyes, vétel.

- Selma egyes, megkezdtük a leszálló ágot.

Kis csend. Aztán Kendall keserű hangja:

- Vettem. Már folyamatban van a Terraluna eltávolítása. De szeretném kijelenteni, hogy erőszaknak engedelmekedem, és kizárólag a kikötői személyzet meg az önök utasainak biztonsága miatt adtam rá parancsot. Vége.

Jane hirtelen megsajnálta.

- Mr. Kendall?

- Tessék, *Urania*.

- Nem azért jövünk, hogy önnek kellemetlenséget okozzunk. Egyszerűen nincs más választásunk.

- Kívánom önnek, hogy igaza legyen, Miss Carson.

A képernyőn már jókora foltként látszott az úrkikötő. A részletek fokozatosan bontakoztak ki: a Terraluna kékesfekete teste, amely a szürkéségről már félig lekúszott - nem lehetett innen megállapítani, milyen eszközt használtak elmozdítására -; a kikötői épületek fehér teteje; egy ismeretlen rendeltetésű, nagy piros pötty a szürke folt szélén. Csakhamar láthatóvá vált a Terraluna előtt haladó világos színű jármű, amely alighanem húzta a kis úrhajót. S a piros pöttyről is rövidesen kiderült, hogy egy kikötői mentőautó. Láthatóvá váltak más járművek, feketék, kékek, fehérek, zöldek. Aztán egyszerre csak fölismerte az Intersztelláris Főparancsnokság jelvényét az épület tetején, és a következő pillanatban a téglalapnak oldala lett, a tetőre már ferdén lehetett rálátni.

- Leszállási művelet befejezve - jelentette Forbes.

- Köszönöm, uraim - mondta Wright. - Szép munka volt. Carson parancsnok, a hajója leszállt a Selmán.

78.

Jane csak rábámult egy pillanatra a főpilótára, aztán rácsapott a távkomra. - Hármas szakasz! Jelentsék a D szektornak, hogy leszálltunk a Selmán. Biggs, a legközelebbi zsilipre kétajtós nyitást! *Urania* hívja a kikötői mentőszolgálatot.

- Kikötői mentőszolgálat, vétel!

- Induljanak a zsiliphez a sérültért, vigyenek orvost és mindent, ami az égett beteg ellátásához kell! Hármas szakasz, üzenet a D szektornak: küldjenek embert a zsiliphez, aki odakalauzolja őket magukhoz! Biggs, nyílik a zsilip?

- Már nyitva van, ne aggódj. A külsők sértetlenek.

- Hármas szakasz, a D szektor jelentse, ha a mentők odaértek!

- Értettük.

Néma, idegtépő várakozás. Jane maga se tudta, min idegeskedik. Ha Forster idáig kibírta, ezt a pár percet is ki fogja bírni.

- Vezérlő, itt a hármás szakasz. Jelentjük, a mentők megérkeztek, az orvosok hozzáláttak Forster ellátásához.

- *Urania*, itt Selma egyes, vétel.

- Tessék, Mr. Kendall - felelte Jane.

- Két perc múlva ott vagyok maguknál, kérek zsilipet a hajóornál.

- Biggs, kétajtós nyitást előre is! Vettem, Mr. Kendall. Fielding őrmester! Küldjön két embert a zsiliphez fogadni a parancsnokot.

- Miért kétajtósat, Miss Carson?

- Mert semmi kedvem arra várni, hogy maga bezsilipeljen.

- Tudja, hogy ez szabályellenes?

- Az én fedélzetemen én csinálom a szabályokat, Mr. Kendall.

Válasz nem érkezett. Ehelyett fél perc múlva:

- Vezérlő, itt az ötös szakasz. Jelentjük, Forster kadétot most szállítják ki a zsilipen. Velük együtt távozik a D szektor minden lakója, elől visszajönnek. Vége.

- Vége... - suttogta Jane. - Akkor hát minden rendben. - Felállt. - Uraim! Amíg magunk vagyunk, szeretném... szeretném megköszönni, hogy vezették helyettem ezt a hajót.

Az emberek felálltak a műszerek mellől. Tiszteletteljes csend ereszkedett a vezérlőre.

- Mi köszönjük, hogy vezetett minket, Carson főkadét - mondta Wright. Aztán kihúzta magát.

- Vezérlő, tisztelegj!

Jane vigyázzba merevedett és sapkájához emelt kézzel viszonzta a többiek üdvözlését.

Így álltak, amikor belépett Kendall.

79.

- Kendall parancsnok, Carson főkadét, megbízott hajóparancsnok jelentkezem!

Kendall csak bámult rá majdnem egy egész percre, a tisztelgését is elfelejtette viszonzni.

- Maga a hajóparancsnok?

Megállj csak, gondolta Jane, majd megtanítalak én a jómodorra. Fennhangon vezényelte:

- Vezérlő, Kendall kikötőparancsnok ezredesnek tisztelegj!

A vezérlő egy emberként vágta magát vigyázzba. Kendall észbe kapott és viszonzta.

Pár pillanatig mocsanatlanul álltak, aztán Kendall leeresztette a kezét, amire Jane is, aztán újabb parancsszót vakkantott:

- Vezérlő, pihenj!

Ilyet még sose parancsolt nekik, hisz nincs rá szükség, de hadd lássa ez a szép szál, ősz szakállú ezredes, hogy itt ő a főnök.

- Hány éves maga, kislány? - kérdezte a szép szál ezredes.

- Carson főkadét, ha nincs ellene kifogása.
- Mi az ördög az, hogy főkadét?
- Egy rég megszüntetett rang a kadétek fölött. Ennek neveztek ki.
- Ugyan kicsoda?
- A kadétek.
- Úgy. A kadétek. Akkor hát hány éves maga, Carson főkadét?
- Tizennégy, Kendall ezredes.
- Akkor még nem is jár kadétiskolába.
- Persze hogy nem, ezredes úr. Ó, elnézését kérem. Foglaljon helyet. Mivel kínálhatom meg? Munro, pezsgőt az ezredes úrnak, sikeres leszállásunk örömeire!
- Azonnal - lépett oda Munro. - Terrait, esetleg altairit?
- Ugyan, Munro. Kadétpezsgőt!

Jones máris hozott egy narancsleves palackot két pohárral.

Az ezredes most már mosolyogva figyelte, ahogy töltenek és átnyújtják neki. - Maguknak ez a pezsgő?

- Meg a bor és a whisky is, ezredes - vette át Jane a másik poharat. - Kadéteknek a fedélzeten tilos az alkohol, hisz tudja.
- Jól van, koccintok magával, de aztán hallani akarom, mi történt a fedélzeten és hol van az igazi parancsnokuk.
- Úton a vezérlő felé, valahol az úrkikötőben - Jane kényelembe helyezte magát a parancsnoki ülésben. - Eddig a D szektorban volt.
- S mit keresett ott?
- Hosszú sora van annak, Kendall ezredes! - szólalt meg egy hang az ajtóból.

Apa volt az.

- Üdvözlöm az *Uranián* - nyújtott kezét. - Richard Carson ezredes hajóparancsnok.
- A kislány, akarom mondani főkadét a maga lánya? - szorította meg a kezét Kendall.
- Hála az égnek - nevetett apa, és rákacsintott.

Úgy érezte, ezért a kacsintásért megérte az egész aggodalom, az első esti lázas kétségbeesés, ezért minden megérte. Kivéve Forster sérülését.

- Ki ennek a hajónak a parancsnoka tulajdonképpen? - kérdezte Kendall a homlokát ráncolva.
- Hisz tudja, ezredes - vett át apa is egy poharat -, ha a parancsnok mást állít posztjára, azt csak az új parancsnok egyetértésével kaphatja vissza. Ha tehát majd Jane visszaadja a megbízását, akkor megint én leszek a parancsnok.
- Én... - kezdte volna Jane.
- De ehhez először az kell, hogy én visszakérjem tőle. Ezzel pedig nem sietek - apa kényelmesen helyet foglalt -, a lányomra hagyom a hajó gondját még egy darabig. Tudja, három napig be voltam zárva, kell egy kis idő, hogy akklimatizálódjak a szabad élethez.

Jane lehajtotta a fejét, hogy ne lássák, amint elpirul. Apa úgy dicséri őt ez előtt az idegen előtt...

De apa folytatta. Elmesélte Kendallnak a merényletet, a fogságot, Jane felfedezését a detonátorral, a tisztek őrizetbe vételét, a csöveket, a csigát, a tapadókorongos munkahelyet, egyszóval mindent. Aztán Jane-nek kellett elmesélnie, hogyan jött rá Charles bűnösségére és hogyan kényszerítette vallomásra. Nem szívesen mondta el. Apa minden szavával érzékeltette, hogy egyetért vele és jól csinálta, ő pedig éppen ennél nem érezte úgy, hogy jól csinálta volna. Hisz arra való a rendőrség meg a bíróság, miért nem bízta azokra? Persze akkor nem lett volna két megbízható embere, akikkel kikötőbe hozhatja az *Uraníát*.

- És most hol van a főhadnagy? Kilövette? - kérdezte Kendall. Nem látszott rajta, hogy nagyon sajnálná Charlest.

Jane megrázta a fejét. - Bezártuk a mentőcsónakba és kikapcsoltunk mindent. Bent van a hangárdokban és várja, hogy mi történik.

- Akkor most már átadhatja a rendőrségnek - mondta a kikötőparancsnok.

Jane bólintott és intett Biggsnek, hogy intézza el.

- Hát - kelt föl Kendall -, érdekes dolgok esnek meg manapság az űrben. Azt hiszem, rosszabbul is kiüthetett volna, ha az emberei nincsenek nagyon az eszüknél, Mr. Carson. És gratulálok a lányához. Feltétlenül írassa be a navigátorképzőbe, és időnként meséljék el, hogy halad. Miss Carson - fordult most hozzá -, úgy gondolom, mégse teszek panaszt maga ellen a Főparancsnokságon... sőt azt se teszem meg, amit terveztem, hogy magukkal ásatom ki a Terralunámat a homokból.

És kezet nyújtott neki.

80.

Hajóidő szerint este kilenc óra volt; a Selmán már késő éjszaka. Július hatodika - nemrég még úgy mondták, harmadik nap. Az *Urania* békésen pihent a selmai kikötőben, tatjával egy méternyire a homokba süppedve. A kikötői folyosón utasok autotaxijai jöttek-mentek.

- Mikor indulunk? - nézett föl apjára Jane, beszíva a meleg selmai levegőt, ami a Callindrára, sőt kicsit az Alexára is emlékeztette. Aztán az *Urania* fehér kolosszusára emelte tekintetét, amint ott magasodott, jó száz méterre tőlük, a kikötői lámpák fényében fürödve.

- Ha elkészültünk a javításokkal. Ez kicsi bolygó, nem sok emberük van, a sajátjaink pedig fáradtak. Hadd pihenjenek.

Jane bólintott. Nem mondta meg, mit felelt Wilson, amikor reggelig eltávozást engedélyezett mind az öt szakasznak:

- Éljen a főkadét! Gyerünk, fiúk, reggelig az összes selmai lányt az ujjunk köré csavarhatjuk!

- Mit gondolsz, meddig vesztegelünk? - kérdezte ehelyett.

- Legalább két napot.

- Addig ki a parancsnok?

Apa rámosolygott. - Te. Nekem éppen elég dolgot ad vezetni a javításokat. Majd induláskor visszaadod a vezényletet, rendben?

Jane bólintott, és a zsebébe nyúlt a távkomért.

- Parancsnok hívja *Uraniát*.

- Fielding őrmester, parancs! - Még ebből a kicsiny készülékből is dörrent az őrmester hangja. Azóta látta élőben is: csakugyan olyan, amilyennek elképzelte. Nagydarab, magas, és tökéletes alexai szakálla van. Erről eszébe jutott az is, amit Kelly mondott induláskor:

- Fiúk, el ne felejtjük a borotvákat itthon hagyni!

Az egész szakasz elhagyja a borotválkozást az ő kedvéért. Aranyosak.

- Van híre Forster kadétról?

- Jelentem, a körülményekhez képest jól van, fel fog épülni minden baj nélkül.

- Nagyszerű. Közölje a kadéttal: az eltávozást meghosszabbítom, indulás előtt két órával hívatom vissza őket.

- Értettem!

- A kadétjaid áldani fogják a nevedet - mondta apa, a vállára téve a kezét.

- Persze. Én adok nekik eltávozást, de mire visszajönnek, már a te kezéd alatt dolgoznak megint.

Nevettek, de apa hirtelen elkomolyodott és a másik kezét is a vállára tette.

- Egy nap jó parancsnok lesz belőled, Jane.

Csak állt egy pillanatig, aztán odadőlt apa mellére.

- Időnként féltem - vallotta be pár perc csend után.

- Időnként velem is megesik - felelte apa.

- Tényleg?...

- Tényleg.

- És... olyankor mit csinálsz?

Apa vállat vont.

- Mit tehetnék? Elkezdek parancsokat osztogatni és pörölök mindenkivel. Mint te.

- Mint én?

- Igen, éppen úgy.

Apa fölnézett az *Urania* fehér tömbjére, amely némán, mozdulatlanul pihent a selmai égbolt csillagfüzére alatt.

-&-